

Maria

Cristiana

Tudose

Eu sunt
femeie

Copyright

Editor: Ion Bargan

Redactor: Lucia Țurcanu

Foto copertă: Geta Bagheta

Design copertă: Ina Moroșanu

© Maria Cristiana Tudose

© Editura Bestseller

ISBN ePUB: 978-9975-3143-7-4

ISBN Mobi: 978-9975-3143-6-7

ISBN Print: 978-9975-3143-5-0

Dedicație

dedicată cititoarelor și familiei mele

Florența, Italia, 2010

Nu reușeam să respir. Am avut încredere în acel om, am parcurs atâția kilometri, și acum, după ce am înfruntat nenumărate obstacole, pierdeam totul. N-am crescut cu basme: am crescut privind și învățând din trăirile altora. Deși n-am crezut vreodată că dragostea este pentru totdeauna, acest om m-a făcut să iubesc. Pentru prima oară, cu adevărat. Am crezut că povestea mea se poate transforma într-un basm. Acum am glasul răgușit, abia îmi potolesc lacrimile și inima-mi este frântă. Nu a avut curajul să-mi spună că s-a terminat. M-a făcut să pierd orice speranță, să nu mai cred în el, în povestea noastră și în viitorul pe care mi-l doream alături de el. Într-o fracțiune de secundă am realizat că nu mai puteam merge înainte, că obosisem: trăgeam după mine un bărbat care nu-și dorea nimic mai mult, care încetase să mai lupte pentru mine. Acel om îmi spunea că mă iubește. Cuvintele lui mă faceau să mă simt mai puternică: mă simțeam în siguranță și asta era suficient. Mă simțeam iubită: în mintea mea acel *te iubesc* era eternitatea însăși. Acum rămăsesem numai cu vorbele. Îl mai iubeam, probabil aș fi luptat fără încetare, dar nu poți cerși dragostea unui om. Nu poți bate pasul pe loc, mulțumindu-te cu promisiuni deșarte, iluzii și minciuni.

— Ești sigură? Asta vrei cu adevărat?

— Da, mai bine ne oprim. Am obosit!

— Ziceai că mă iubești. Îmi spune decis.

— Da, te iubesc. Eu simt dragostea, tu ÎNSĂ rostești cuvinte fără rost.

— Eu am făcut multe pentru tine.

— Amândoi am făcut. Nu mai pot să aștept ca tu să treci de la cuvinte la fapte, să-ți amintești că sunt și eu lângă tine în miez de noapte, să mă mângâi, să-ți amintești că ar trebui să fiu prioritatea ta. Tu ai prea multe scuze iar eu nu mai pot lupta pentru doi. Sunt femeie. Merit mai mult. Merit iubire și știu că pot iubi un bărbat din tot sufletul. Mi-am pus fericirea în mâinile tale și am greșit.

Când o femeie iubește, o face în adevăratul sens al cuvântului. Oferă tot ce are mai frumos, mai special și mai minunat. Așa am făcut și eu. Am dat tot ce aveam mai frumos în mine, fără să pretind ceva în schimb. Mă hrăneam cu promisiuni: în povestea noastră, El era regizorul, iar eu eram actrița. Eram fericită atunci când îl priveam, mă bucuram pentru bucuria lui, aș fi mers până la capătul lumii pentru el și, într-adevăr, oriunde se afla el, fugeam și eu într-acolo. N-ascultam de nimeni, îmi ascultam sufletul. Am investit timp și sentimente în acest om, iar acum rămân doar amintirile.

Îmi cucerise mintea, sufletul și corpul. Parcă eram un întreg. Credeam că acel om ar fi făcut orice pentru mine. Eram fericită pentru că aveam un bărbat care îmi spunea că mă iubește, că mă va susține la greu și aveam toată încrederea că îmi va înțelege alegerile. Într-o zi, m-a surprins în fața calculatorului, scriind:

— Ceea ce faci tu este o pierdere de timp! Cine are să-ți citească toate aceste nimicuri? Mi-a spus răstit, arătând către monitor ca și cum ceea ce eu făceam însemna nimic. El nu știa că scrisul mă vindeca, parcă cuvintele ștergeau durerea.

— Dar mă face să uit, să mă relaxez și să văd partea bună a lucrurilor... I-am spus, privindu-l sperând că voi încerca să-l conving.

— Prostii!

Femei, bărbați, cu toții privim în urmă și ne întrebăm de ce am pierdut timpul lângă o persoană care n-a știut să ne aprecieze, care n-a avut încredere în noi și în loc să ne susțină, a preferat să spulbere vise?

L-am privit și am realizat că acel om uitase cine este: ochii unui om nu mint. Buzele îți pot spune ceea ce vrei să auzi, dar ochii te dau de gol: omul care te iubește cu adevărat întotdeauna te va privi cu drag și admirație. Nu mai credea în mine, nu mă mai respecta.

Privindu-l în ochi, m-am pierdut într-o lume care nu-mi mai aparținea. Mă mințeam pe mine. Credeam că luptăm împreună, deși luptam doar eu. Consideram că suntem fericiți, deși eram doi străini. Renunțasem la multe pentru acel om: deși eram tânără, evitam ieșirile cu prietenii. Gelozie, bănuieli sau alte gânduri negre erau dușmani de evitat. Renunțasem la demnitate.

— Este mai bine să punem punct! i-am spus, sperând ca el să-mi spună nu.

— Adio!

Și acum? M-am întors către fereastră și am stat două ore privind în gol. Sufeream cu adevărat. O durere îngrozitoare, ca și cum cineva m-ar fi lovit fără pic de milă. Apoi o senzație de libertate. *Sunt liberă. Pot face ceea ce-mi doresc, mă pot ocupa de ceea ce-mi place, pot ieși cu prietenele mele fără să-mi fac griji de ceea ce va spune și de discuțiile care ar putea urma.* Pe cerul întunecat, apăruse soarele. Deși sufeream, eram liberă. *Eu sunt femeie!* Eu merit să fiu iubită, răsfățată și ascultată. Eu am o voce, o poveste de spus. *Nu voi mai depinde de un bărbat.* Nu-mi voi lăsa fericirea în mâinile oricărui bărbat. Voi învăța să fiu bine, chiar dacă sunt singură, să mă apăr de greutățile lumii, să descopăr frumusețile vieții. Iubindu-mă din nou, voi putea iubi la rândul-mi.

Trebuia să-mi organizez viața, să-mi formulez noi obiective și să caut motive pentru a fi fericită. Am șters numărul lui din telefon după câteva săptămâni petrecute privind acea combinație de cifre: de câte ori le-am format plângând? De câte ori m-am rugat de un om care mi-a făcut prea mult rău? Mă agățasem de el ca și cum era singura speranță la o viață fericită.

După câteva luni, m-am surprins privind în oglindă. Chipul obosit din primele zile parcă își revenise, cearcănele dispăruseră, dar restul era îngrozitor. *Femeie, ai o viață înainte.* Timpul părea că s-a oprit. Deși decizia de a încheia acea relație îmi aparținea, am plâns mult, având păreri de rău și dorindu-mi să mă întorc la el. Nu știu cum am reușit, dar n-am făcut-o, și acum, ca orice femeie, mă mândresc cu asta și mă consider binecuvântată pentru că am scăpat dintr-o capcană.

Un bărbat adevărat cucerește inima unei femei zâmbind, oferindu-i motive pentru a fi fericită.

Un bărbat iubește cu adevărat când reușește să-și deschidă sufletul în fața jumătății sale, când se eliberează de complexe și se poartă firesc. El iubește cu adevărat atunci când o caută, când timpul petrecut cu ea pare să nu-i fie suficient.

Bărbații știu să iubească. Când un bărbat iubește, lasă toate armele jos. Fără să vrea, devine vulnerabil, dar asta nu-l neliniștește: pentru fericirea ei ar face orice.

Un domn adevărat merită o doamnă adevărată. Un bărbat îndrăgostit merită o iubire sinceră. Dar câteodată îți mai iese în cale și câte un mincinos, egoist și imatur. Din păcate, realizezi prea târziu, atunci când rănilor au fost deschise și au fost vărsate prea multe lacrimi, iar sufletul ți-a fost făcut din nou cioburi.

Când iubești o femeie nu înseamnă că te înjosești ca bărbat. Când respecti o femeie nu înseamnă că ești un bărbat slab. Un bărbat adevărat știe când femeia pe care o iubește are nevoie de o îmbrățișare, când o poate surprinde cu o floare, când trebuie să o caute, cum să o sărute, cum să o facă fericită. Un bărbat adevărat nu se teme de părerile celorlalți, oferă siguranță iubitei sale printr-o simplă privire. Problema este că noi, femeile, întâlnim bărbații potriviți la momentul nepotrivit. Majoritatea dintre noi îi întâlnesc după o decepție îngrozitoare, după ce un bădăran ne-a călcat sufletul în picioare. Există riscul să-i întâlnim atunci când ne ocupăm de visele noastre, de carieră sau pur și simplu alegem un moment de respiro pentru a ne bucura de viață, prieteni și ceea ce avem.

Știți momentul acela în care simți că ești mai bine, că ce a fost mai rău a trecut și ești pregătită pentru un nou început? Atunci sigur se va întâmpla ceva. Dacă fostul încă nu a dat un semn, sigur o va face în acel moment.

Ding-ding. Ecranul telefonului se luminează. O combinație de cifre mă face să tresar. Cunoșteam acel număr, cunoșteam povestea și ceea ce mă durea era că după atâta timp, după lacrimi și ore petrecute așteptând să i se facă dor de mine și să se întoarcă, plângeam ca fraiera pentru un bărbat care îmi scrisese doar pentru a-mi reproșa.

— M-ai făcut să pierd timp. Dacă știam, nu stăteam după tine. Puteai spune de la bun început. Ți-ai bătut joc. Ești o dezamăgire.

Mă așteptam ca iubirea să doară, dar nu atât de mult! Am izbucnit în lacrimi. Mă simțeam strivită. Dăruisem totul și s-a adeverit a fi o pierdere de timp. Doar pentru că nu mai puteam accepta să fiu folosită și mințită, relația pentru care luptasem devenise un motiv de reproș. Nu-mi puteam ierta faptul că am sperat: am sperat că el se va întoarce. Am șters mesajul, m-am privit în oglindă și mi-am zis: *Eu sunt femeie! Nu voi mai depinde de iubirea și sentimentele unui bărbat. Îmi voi clădi propria lume. Totul depinde de mine.* M-am îmbrăcat, am urcat în mașină, am făcut muzica tare: melodia noastră. Cât ghinion poți avea în asemenea momente?! Am schimbat CD-ul. Eram pregătită: aveam o viață înainte, voință și nevoie de iubire.

Ploiești, România, 2015

Zbor printre nori, deși sufletul meu este atât de greu. Respir obosită. Pleoapele mi se dezlipesc: din avion poți vedea întreaga lume. Te simți departe de toți și de toate. Privesc în jur. Băiatul de alături citește un roman. Copiii plângând. Oameni ronțăind chipsuri de zor. Câteva stewardese trec pe coridorul îngust. Pentru ele este o simplă zi de muncă. Pentru mine, o escapadă, un prilej să uit de toate. În viață nu este bine să fugi de responsabilități și griji, uneori însă, din când în când, trebuie să iei o pauză. Cât vrei tu de lungă. Mi-aș fi dorit să pot lăsa telefonul deconectat nu doar pentru câteva ore, ci pentru următoarele săptămâni. Sau, de ce nu, pentru următoarele luni.

Este ciudat, când mă întorc în România mă simt acasă câteva clipe, apoi parcă mă aflu într-o lume necunoscută. Chipuri obosite, oameni agitați, grabă și blocuri cenușii. Oare pot spune că m-am întors acasă? N-am uitat cine sunt și de unde vin: educația și optimismul, mândria că sunt româncă le port cu mine oriunde aș merge. Dar sunt momente în care mă simt mică într-o lume mult prea mare. Am vise mărețe, mulți spun că-mi doresc prea multe. Dar tind să cred că orice se poate, atâta timp cât îți dorești ceva cu adevărat.

În drum spre țară, trecem prin fața blocului în care am crescut: mi se pare totul neschimbat. Singura care s-a schimbat sunt eu. Al patrulea etaj, apartamentul în care am crescut, locul în care am învățat să scriu și să citesc, camera în care îmi plăcea să-mi petrec după-amiezile, așteptând-o pe mama sau pe sora mea. Postere cu Eminem, O-Zone, A.S.I.A. sau Akcent. Închid ochii pentru o clipă: deși anii par să zboare, încă îmi mai amintesc ziua în care am plecat. Am privit către blocul meu, am lăsat în urmă orașul, familia, prietenii și am început o nouă viață. Vine un moment în care te întrebi: oare când te vei opri? Când vei înceta să lupți și te vei putea așeza într-un fotoliu spunând: am făcut tot ce-mi stătea în puteri! Acum mă bucur de ceea ce am clădit!

Pe drum ne bucurăm de peisaj, de câmpurile pline cu rapiță, de căsuțele colorate și bondoace ce apar înșirate la marginea drumului: da, aveam nevoie de o vacanță. Este bine să faci câte o pauză din când în când și deseori trebuie să-ți amintești cine ești pentru a merge mai departe. Italia este frumoasă, dar România rămâne locul meu preferat: cunosc acest drum pe de rost. Când mă plictiseam, priveam pomii de pe marginea drumului, îi număram și îmi imaginam că joc șotronul cu umbra lor. Priveam câmpiile, mă minunam de oi și de cățeii blănoși. Ciobanii se plimbau greoi, câteodată întâlneai câte o bicicletă ce ducea un bătrân și o sapă și din mașină puteai observa viața de zi cu zi. Îmi plimb palma prin aer, desenând un soi de undă paralelă cu cerul. Un lan de rapiță parcă ne invită să ne aruncăm în inima Bărăganului, locul în care am copilărit.

— Mărie, unde suntem noi? mă întreba mereu străbunica Elena, amuzată.

— În Bădăran! îi răspundeam eu mândră.

— Nuuuu, se spune Bărăgan! Și râdea. Acel zâmbet, în zilele petrecute la țară, departe de părinți, îmi aducea aminte de mama. Lângă străbunica mă simțeam în siguranță, pentru că privirea din ochii ei îmi

era cunoscută, semăna cu privirea mamei mele.

Am plecat din România de peste zece ani. Au zburat. Toți. Recunosc, mi-a fost greu la început. Departe de locul pe care cândva îl numeam casă, am învățat să mă descurc și să prețuiesc tot ce primesc și am primit de la viață. Copil fiind, lucrurile au decurs mai lin: mă minunam de oameni noi, de obiceiuri care mie mi se păreau ciudate, iar limba nouă mi se părea o melodie specială, deși era greu să o descifrez.

Întorc privirea către mama și realizez cât sunt de norocoasă. Eu o am pe ea, ea mă are pe mine. Restul ce mai contează? Când s-a născut sora mea, am simțit că sunt cel mai fericit copil. Niciodată n-am simțit lipsa unui umăr care să mă susțină, niciodată n-am fost invidioasă pe oamenii din jurul meu pentru că am fost crescută frumos și cu multă dragoste. Privind-o pe mama, realizez cât este de importantă pentru mine: soarele îi luminează părul ondulat, de culoarea frunzelor de toamnă. Ochii îi sunt căprui: te dau peste cap cu bunătatea pe care o transmit. Mama întotdeauna a avut o privire blândă și m-a învățat să iubesc oamenii din jurul meu, să nu-i rănesc și să încerc întotdeauna să-i ajut, chiar dacă risc să sufăr.

Mama îți cunoaște toate secretele, slăbiciunile și calitățile. Nu poți ascunde tristețea în fața ei, pentru că va înțelege că sufletul îți este rănit. Ea știe mai bine decât tine ce te face fericită cu adevărat. De multe ori m-am mințit, crezând că sunt fericită și împlinită lângă omul pe care credeam că-l voi iubi pentru totdeauna. Ea știa că mă mint, a știut de la început până în momentul în care am decis să plec dintr-o relație în care nu-mi găseam locul. Nu era vina lui: el se mulțumea cu puțin, iar pentru mine acel puțin devenise monotonie și înstrăinare.

Când cineva ne vede împreună, ne consideră ori surori, ori verișoare. Deși a trecut prin nenumărate greutăți, tot ce este frumos în mine îi datorez mamei mele. Este omul care mă face să zâmbesc atunci când lumea se năruie asupra mea: femeie cu suflet plăpând. Mama mea este și a fost o femeie puternică. Niciodată nu s-a lăudat prea mult, a încercat să se ridice atunci când a fost aruncată la pământ. Și a reușit. Da, așa am vrut să fiu și eu. O iubire m-a aruncat la pământ și este mult prea greu să mă ridic. Dar voi reuși: sunt suflet de femeie luptătoare. Îmi privesc chipul în oglinda mașinii: doi ochi rotunzi, este tot ce a rămas dintr-un copil careastăzi este femeie. Nu știu când au zburat anii, știu doar că viața te maturizează și fără să-ți dai seama, ajungi să faci diferența între lucrurile importante și banale. Ajungi să nu-ți mai încarci sufletul cu oameni care nu te merită. Greșești, înveți și continui.

— Gata, uite! Văd pomii ce duc către sat! Am ajuns! Ce bine! Înainte de a intra pe strada principală ce duce către Principesa Elena, ne oprim și decid să conduc. Simt toți anii care au trecut.

Satul străbuniciei Elena dispune de o intrare triumfală, pe care întotdeauna am considerat-o regală. Am făcut stânga și am intrat pe drumul pe care mi-l aminteam împodobit cu pomi verzi, înalți, ce priveau către cer demni și frumoși. Doamne, deși anii zboară, anumite locuri, chipuri sau momente nu le poți uita. Mai ales atunci când ai înfruntat prea multe dezamăgiri și clipe grele: te întorci la oamenii simpli, cei care ți-au fost întotdeauna alături, fără a face prea mult zgomot, te-au aplaudat în liniște și s-au bucurat pentru reușitele tale. Am văzut locuri istorice, vizitate de turiști. În timp ce mergeam la cursuri, mă plimbam pe străzile strâmte ale Florenței, mă minunam de frumusețea Domului, de balcoanele colorate, de zâmbetele oamenilor. Am vizitat capitala, Roma, locuri

importante care au lăsat o urmă printre oameni. Am cunoscut viața din Germania, unde totul este perfect și oamenii zâmbesc rar, dar cu finețe. Nicăieri însă nu m-am simțit ca aici. În România. Acasă. La țară. Aici aveam voie: puteam să fiu din nou copil. La un moment dat în viață ai vrea să te întorci de unde ai plecat, la oamenii autentici, la cei care și-au văzut de viață, care se vor bucura pentru tine și te vor proteja la bine și la greu. Străbunica. Străbunicul. Eram din nou copil. Timp de câteva zile urma să las totul în urmă și să fiu din nou copil. Puteam să mă tem de tunete, să mănânc bunătați din grădină, să mă trezească porumbeii, să mă ascund pur și simplu de oameni. Câteodată este mai bine așa.

Mi-a spus mama într-o dimineață:

„Tu ai nevoie de un bărbat răbdător, care să te iubească cu adevărat. Evită oamenii fără un țel în viață, evită bărbații care promit prea multe deși faptele lor lasă de dorit. Tu poți și vei face totul singură, iar asta sperie pe oricine. Doar bărbatul potrivit va rămâne, te va susține și îți va dărui liniștea de care ai nevoie. Draga mea, tu ești o furtună și puțini bărbați știu cum să te calmeze”.

Capitolul 3. Maria

Florența, Italia, 2006

Femeie, nu uita că ești minunată! Înainte de a te lăsa iubită, învață să-ți iubești defectele, să-ți pui în valoare calitățile și învață să fii fericită chiar și atunci când ești singură. Nu te mulțumi cu o relație în care nu crezi doar pentru că te temi de singurătate. Eu am greșit. Am iubit și am povestit mai întâi despre defectele mele, n-am crezut în mine și am renunțat la tot ce-mi plăcea de dragul iubirii. Dar ce-nseamnă cuvântul iubire? Durere și lacrimi?

L-am cunoscut pe Vlad într-un moment în care mă simțeam a nimănui. M-am așezat în fața unui PC și am crezut că o tastatură și o cană de cafea mă vor face să mă simt mai bine. Așa a fost. Timp de câțiva ani. Pe mIRC, acolo unde l-am cunoscut, parcă te aflai într-o lume paralelă: fiecare om se ascundea în spatele unui *nickname*, ales cu superficialitate. Nu se vedea chipul, nu vorbeai cu o persoană pentru că-i vedeai chipul, pur și simplu dintr-o combinație de litere înțelegeai dacă poți sta sau nu de vorbă. Recunosc, la început, această lume virtuală m-a dat peste cap. Nu era pentru mine dar în același timp mă ajuta să ascund anumite complexe pe care nu reușeam să le vindec. Nu-mi iubeam corpul. Nu-mi plăcea aspectul fizic și acel loc virtual era modul cel mai potrivit să-mi fac prietenii noi fără a-mi afișa chipul de care mă rușinam. Corpul meu, în imaginația altora, era perfect. Fiecare om cu care discutam mă imagina într-un mod diferit, iar pentru mine era mai bine așa: ei nu puteau afla cum arătam eu în realitate.

Începusem să mă plictisesc de acea lume virtuală. Da, vorbeam cu băieți fel de fel. Dar nimeni nu-mi ajungea la suflet. Când l-am cunoscut pe Vlad, al cărui chip l-am descoperit după multe luni, sentimentele mele au fost date peste cap. Începusem să vorbim foarte des: erau zile în care așteptam cu computerul deschis să se conecteze și el. Erau nopți pe care le pierdeam stând de vorbă cu el, știind că a doua zi voi fi extrem de obosită. Nu-mi păsa. Aveam acei fluturi în stomac ce nu mă lăsau să dorm, să mănânc, să realizez că acea lume era un univers paralel și viața adevărată există afară, departe de ceea ce devenise singurul mod de a ajunge aproape de omul care se transformase, în scurt timp, într-un magnet pentru mine.

De pe mIRC, ne-am ascuns pe un alt program de mesaje și acela a fost locul nostru: spre deosebire de ceilalți, noi nu ne întâlneam prin parcuri sau la o cafea. Prima noastră întâlnire nu a fost într-un parc, la o înghețată sau într-un restaurant, la un suc. Nu. A fost diferit. A fost greu de trăit. Un gust dulce-acrișor. Dar pentru mine totul părea perfect.

Reușisem să fac rost de *webcam*, voiam ca „prima întâlnire” să fie perfectă. Nu eram împreună. El știa că suntem prieteni, amici, dar pentru mine lucrurile nu erau așa. Mi-l imaginam atunci când învățam, când stăteam de vorbă cu prietenele mele, dar mai ales îmi doream să-i văd chipul în miez de noapte. Mi-l imaginam brunet, cu ochi întunecați și piele albă. Urma să ne vedem, iar eu știam că în suflet îmi ardea o flacără ușor de citit în ochii mei: după atâtea nopți petrecute vorbind cu Vlad, credeam că îl pot cuceri. Credeam că acel om va înțelege cine sunt cu adevărat, în ciuda defectelor mele. Așa a început povestea noastră.

Am ales o bluză drăguță și colorată. Nu mă machiam mult și am preferat să rămân așa: voiam să-ntelegă că nu a fost nimic pregătit sau organizat din timp. Minciună. Petrecusem seara precedentă în fața oglinzii. Ce să-i spun? Oare va fi dezamăgit de ceea ce va vedea? Oare se va schimba ceva în raportul nostru? Îi spuseseam că-mi place. Fiind mai mare decât mine, am decis să risc și să-i spun ceea ce înțelesese și singur: îmi plăcea Vlad, deși nu-i văzusem chipul. Îmi plăcea cum gândea, faptul că era solitar, față de băieții pe care îi cunoscusem, și, mai ales, adoram caracterul lui potolit și cumpătat. În visul meu, eu eram furtuna, iar el era soarele ce încălzea pământul lovit de furtuni și fulgere. El aducea liniște în viața mea: mă făcea să mă simt frumoasă, inteligentă și importantă.

— Bună! am spus încercând să par relaxată.

— Bună! mi-a răspuns cu un glas hotărât.

— În sfârșit, reușim să ne vedem! Eram atât de curioasă... să-ți văd chipul.

N-a fost ușor să-l conving în ceea ce privește întâlnirea noastră virtuală: Vlad nu voia să se arate, iar eu începeam să am multe dubii. Pierdeam ore în șir așteptându-l și încercând să-i explic că a sosit momentul să-i văd chipul. Deși inițial eram concentrată pe ceea ce va crede el despre mine, la un moment dat am realizat că s-ar putea întâmpla ca eu să fiu cea dezamăgită. Într-adevăr, îmi trimisese niște poze, dar era extrem de greu să-i observ atent trăsăturile. Zâmbea puțin și asta mă făcea să-mi doresc un singur lucru: să fiu eu motivul lui de fericire. Să-i ofer puțin din entuziasmul meu, din energia și bucuria mea. Eu iubeam sufletul lui, iar aspectul fizic nici nu se punea în discuție. Mie nu-mi păsa. Eu îl voiam pentru mine. Mă simțeam curajoasă, aș fi luptat pentru acel sentiment pe care eu îl consideram important. Mă hrăneam cu câteva rânduri scrise și nu mă interesa unde se afla: în fiecare seară, la ora stabilită, el era acolo pentru a mă asculta, iar eu simțeam că el simte ceva.

— Maria, eu sunt aici dacă ai nevoie, dar... pentru mine este vorba doar de prietenie, nimic mai mult. Hai să protejăm această prietenie! Să stai cu mine... nu ți-ar face bine!

Liniște. Ce ascundea omul ăsta? Credeam că-l cunosc, dar acum parcă tot ce-mi imaginasem, ce consideram o certitudine se sfârâma sub ochii mei, iar eu nu puteam face nimic.

Capitolul 4. Elena

Principesa Elena, România, 2015

Am încetinit pentru a savura cât mai mult acel moment: căsuțe mici, dar frumos aranjate, pe stradă – copii și adulți de muncă, chipuri istovite, dar demne, biciclete îndreptându-se grăbit către brutărie sau micul magazin de la colț. Am numărat străzile, așa cum o făceam de obicei. Pe colț, grădinița mamei mele. Aici. Aceasta este strada bunicii.

Am luat-o la stânga atent, știind că drumul pe acolo este greu de străbătut. Am parcurs acei metri încet, învăluită într-o lume magică, într-un trecut țesut cu fire aurii. Aș vrea să pot da timpul înapoi. Să fiu din nou copil. Să nu am griji, să nu-mi pese de ce spun ceilalți, să iubesc cât pot de mult fără a mă gândi la dezamăgiri, să nu am responsabilități și singura mea grijă să fie cum să mă bucur mai bine de viață.

Dacă am prețui viața de când suntem mici, câte clipe am aprecia mai mult! Din păcate, atunci când suntem suflete plătând, ne dorim să creștem cât mai curând: ne pripim, din graba de a savura toate momentele vieții, și uităm că acest voiaj la un moment dat se va sfârși. Fiecare moment ar trebui trăit cu maximă intensitate. Până și clipele grele ne pot învăța ceva.

Străbunica Elena întotdeauna a fost o femeie cu credință în Dumnezeu. Ca majoritatea femeilor de la țară, își petrecea fiecare duminică la slujbă, rugându-se pentru copii, nepoți și strănepoți. Îmi amintesc acele dimineți în care mă pregătea de zor, mă îmbrăca cu haine frumoase și împreună plecam la drum. Pe unde eu treceam acum cu mașina, cu mulți ani în urmă se plimbau două generații:

— Străbunica, ce este dragostea?

— Ce întrebare mai este și asta? mi-a răspuns uimită.

— Tu îl iubești pe străbunicul?

— Da, sigur.

— Și cum știi?

— Păi, mă gândesc cum să fac să-i fie bine. Îi pregătesc de mâncare, îi spăl rufe, îl ajut la greu și mă rog pentru el.

— Te rogi pentru el?

— Da, mă rog pentru el. Atunci când ții la un om, trebuie să-i vrei binele. Nu-l poți răni și îți dorești să-l poți proteja oriunde te-ai afla. Din acest motiv mă rog pentru străbunicul, ca Dumnezeu să-l poată proteja.

— Străbunica...?

— Da?

— Atunci să te rogi și pentru mine, când voi pleca la școală și nu voi mai fi lângă tine.

Cu pielea de găină, în timp ce mama vorbea la telefon anunțând sosirea noastră, eu zburam în timp: pietrele pe jos, gardurile colorate, căsuțele îngrijite, florile, pomii pe marginea străzii. Timpul se opri în loc. Amintirile parcă se aruncau asupra mea ca niște săgeți: atâtea amintiri. Ce bine era atunci, când mă plimbam cu străbunicul, mergeam pe bicicletă la brutărie și admiram acea viață simplă, autentică și făcută din muncă și lucruri mărunte.

După ce pedalam la bicicleta veche, cu o șa mult prea înaltă și pedale călcate în picioare de timp, ajunsă în fața brutăriei, știam că străbunicul va cumpăra o pâine în plus, pentru mine.

— Vrei un colț de pâine? Să ai spor la mers către casă! mi-a spus străbunicul, privindu-mă cu ochi blânzi și curioși. Întotdeauna avea o sclipire în privire, în ochii lui puteai citi povestea unui tânăr cu chef de viață, om curios și cult, deși locuia într-un sat întotdeauna căuta să fie informat.

— Da! Cât este de bună! i-am răspuns cu mare bucurie. Știa întotdeauna ce-mi place și încerca să-mi ofere tot ce-mi doream.

Încă o stradă și am ajuns. Număram străzile până la poarta bunicii. Ca și atunci când mă întorceam de la brutărie, cu străbunicul. El știa că nu mă voi sătura cu un colț de pâine. O pâine rotundă, abia scoasă de la cuptor, proaspătă și caldă, de abia reușeam să o țin în palme. Nu mă interesa. Chiar dacă atunci când mă duceam la bunici, care locuiau în oraș, primeam cele mai bune dulciuri și nenumărate bunătăți, la străbunici mă simțeam cel mai bine, atât eu, cât și sora mea.

Anii au trecut, brutăria s-a închis și străbunicul Ion nu mai este. Când am aflat, am simțit că nu sunt pregătită pentru așa ceva. Cum îi voi spune mamei mele că nu mai este printre noi? Copilăria mea, acel parfum, momentele petrecute spunând glume și jucând cărți. Cât s-a chinuit să mă învețe șah, să fiu în rând cu nepoții săi. N-a reușit, dar a încercat. În sufletul lui, știa că eu sunt prea nerăbdătoare, nu pot aștepta mișcările altora: sunt instinctivă, întotdeauna vreau să surprind și să fac prima mișcare.

— Tu-i aritmetica ei de treabă, mergi mai încet! Ai grijă la pietre! Vezi că vin mașini! Privesc în urmă și îl zăresc pe străbunicul cum se grăbește pentru a mă ajunge din urmă.

— Străbunule, ce este dragostea? Bicicletă lângă bicicletă, privim amândoi înainte.

— Dragostea?

— Da, dragostea.

— Dragostea... Iubirea are nenumărate nuanțe: este întotdeauna frumoasă. Iubești atunci când cineva te face să zâmbești, să fii bucuros și ai face orice pentru a-l ajuta la rândul tău.

Atunci eu iubesc acest colț de pâine! Iubesc acești pomii, această stradă, aceste păsări, acest sat. Le iubesc pentru că mă fac fericită! Și te iubesc pe tine, pe străbunica, pe sora mea, pe părinții mei, pe toți! Am strigat după el și am început să dau repede din pedale. Da, eram fericită și n-aveam griji. Mă simțeam bine, deși, ca orice copil, aveam momente în care vedeam vacanțele la țară ca pe o

obligație. Câteodată mă supăram pe mama, plângeam atunci când pleca și așteptam ziua în care se va întoarce.

Dintr-odată, revin în prezent. Melodia de la radio, *Smiley – Acasă*, mă aduce cu picioarele pe pământ. O realitate minunată. Ce bine mă simt! Văd porțile verzi înrămate cu un gard alb, ce stă obosit după atâtea furtuni și zile grele. În timp ce parchez, caut cu privirea un suflet plăpând, cu basma neagră – pentru că „acum sunt femeie bătrână”, cum spune străbunica – și ochi blânzi.

Opresc mașina. Mama deschide portiera și se îndreaptă către poartă. O deschide și deja recunosc sunetul: pentru că străbunicii mei nu au avut niciodată o sonerie, știam că a venit cineva când auzeam acel sunet puternic, poarta ce se izbea înapoi de gard.

Timpul trece, oamenii dragi îmbătrânesc, noi ne mințim crezând că suntem nemuritori și trăim zilele uitând că viața este o simplă călătorie cu bilet fără drept de ramburs. Urcăm în tren și tot ce putem face este să ne bucurăm de peisaj. Nu putem coborî, trebuie să continuăm, chiar dacă pe drum pierdem oameni dragi. Deși ne este greu, încercăm să mergem înainte. Păstrăm în suflet amintiri de care ne agățăm în momentele grele, atunci când totul ni se pare fără sens, când parcă suntem ai nimănui și totul se năruie sub ochii noștri. Atunci când lucrurile parcă alunecă la vale, este important să avem de ce ne agăța: de amintiri, de cuvintele oamenilor dragi, de vise, de orice ne poate oferi speranță și încredere că totul se va rezolva.

— Străbunica!!! Ce faci?

— Am îmbrățișat-o cu multă fericire. O mână de om. Parcă era un copil, plăpând și fragil. Anii se citesc pe chipul ei obosit. Pielea îi este albă, cu mici alunițe ce-i împodobesc obraji, ochii sunt albaștri ca cerul și mici, buzele subțiri îmi încălzesc sufletul cu un zâmbet. Capotul ascunde o talie subțire-subțire.

— Vai, ce subțirică ești! Îi zic, privind-o cu emoție și dragoste.

— Lasă că așa e bine! Tu ești cam durdulie, să vede că Italia îți prinde bine! Pune mâinile în șold și îmi face o analiză mai ceva ca la doctor.

Am început să râd. Când eram mică, ori eram prea pricăjită ori eram prea rotunjică. Atunci când străbunica îmi spunea că sunt mai grăsuță, îmi imaginam una din gogoșile ei rotunde-rotunde. Străbunicii, bunicii, niciodată nu sunt mulțumiți de felul în care mâncăm. Deși la început mă supăram, într-o zi mama mi-a explicat că pentru străbunicii mei, oameni care au muncit întotdeauna pe câmp, sub soare, făcând efort, hrana era ceva necesar. Da, mâncarea bunicilor sau a străbunicilor este întotdeauna mai bună, mai gustoasă și are un gust special, gust de răsfăț.

— Hai să ne așezăm! Hai să ne povestim! Ia zi-mi, mamă, ce mai faci? Spuse mama într-un suflet. I-am citit bucuria pe chip și am decis să le las singure. Ochii mei erau ca un aparat foto. Voiam să capturez fiecare colțișor, fiecare moment.

Străbunicul plecase dintre noi cu doi ani în urmă; într-o zi de martie, când primăvara bătea la fereastră, a decis că era momentul. Fără să-și dea seama, a închis ochii și a plecat către o lume liniștită, mai puțin aglomerată și mai bună. Nu eram pregătită. Nu mai fusesem la înmormântări și el

pentru mine era nemuritor. Vestea a venit ca un val rece de emoții, de lacrimi și păreri de rău. Da, mă simțeam vinovată. Fiind plecată, rareori ajungeam în țară, mai ales la străbunici. Vizitele erau din ce în ce mai rare, iar în ultimul an abia ne mai recunoștea. Mă temeam ca el să mă fi uitat și evitam să accept faptul că în timp ce eu savuram fiecare clipă a tinereții mele, descopeream locuri noi și învățam din trăiri, timpul lui se scurgea într-o clepsidră aurie, zilele îi alunecau ca nisipul, mult prea repede.

Întotdeauna am fost mândră de străbunicii mei: deși au avut o educație cât se poate de simplă, prin muncă și perseverență au reușit să-și clădească o casă.

— Maria, vezi casa asta? Nu este construită din noroi! Nu, dom'le, e clădită cu cărămizi! Oi fi eu țăran, dar totuși! Am vrut casă din cărămizi și uite, o frumusețe!

Casa străbunicilor se află la colțul străzii: două porți, ambele verzi, îndesate într-un gard alb, ce trebuie vopsit din când în când. În fața porții, câțiva pomi și câteva flori. Cum deschizi poarta simplă și strâmtă, zărești o casă simplă, dar colorată. Cu ziduri mov-palid și borduri colorate ca florile de liliac, geamuri mici din lemn bătut de vânt și ploi, împodobită cu decorațiuni modeste ce-i oferă o alură de liniște și romantism, casa străbunicilor se ascunde printre crengi de viță-de-vie agățate de tuburi de fier ca și cum ar fi singura lor șansă de a supraviețui. Cum te îndrepti spre curte, poți vedea pe stânga o mică grădină, locul meu preferat în timpul primăverii: când zăpada abia se topește și cerul încă pare greu și fumuriu, aici te poți simți mai aproape de tot ce este frumos. Sub picioarele tale apar ghiociei curajoși și, după ceva vreme, se ridică mândre și colorate, un pumn de lalele, care mai de care mai făloasă.

O pătură de lalele galbene apar în fața mea. Mă bucur ca un copil și strig:

— Vai, dar câte lalele! Dumneata când ai avut timp să plantezi și flori? Strig în gura mare, să mă audă și vecinii de bucurie.

Zâmbeam. Ce bine că am decis să vin cu mama. Aveam nevoie de o călătorie în timp, să mă redescopăr, să înțeleg ce vreau de la viață, dacă am luat o decizie bună.

Căutăm sufletul pereche în neștire. Iubim oameni, sfârșim relații, trecem unii pe lângă alții și n-avem certitudinea că există undeva în lume sufletul nostru pereche. Dacă am pierdut omul vieții mele din disperarea de a găsi dragostea din tinerețe, acel sentiment sublim și simplu, acei fluturi în stomac ce nu te lasă să dormi, să mănânci sau să faci orice altceva în afară de a te gândi la persoana iubită.

Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine? Fug de iubire și acum mă ascund în grădina străbunicii ca o copilă ce-și dorește doar puțină liniște. Îmi simt sufletul atât de greu, amărât și secăt. Orice aș face, nimic nu este suficient. De ce nu mă mai las dusă de val? Unde mi-a fugit naivitatea?

Scot telefonul din geacă: niciun mesaj. Mai bine așa. Sau poate nu?

Mă opresc în fața scărilor. Cândva le urcam în grabă, căutându-l pe străbunicul, care la ora asta își făcea siesta. Mă descalț de bascheți. Am decis să mă îmbrac cât mai comod pentru drum: o pereche de blugi și o bluză albastră, o geacă neagră ca abanosul. Îmi așez bascheții lângă papucii străbunicului: deși erau extrem de ieftini și ușor de găsit, erau papucii mei preferați. Moi și comozi.

Chiar dacă piciorul meu ar fi intrat în ei de vreo două ori și deseori mă împiedicam, nu-mi păsa!

— Mărie, iar ai plecat cu papucii mei! Treci încoace și adu-mi papucii! striga de pe prispă în timp ce eu încercam să merg cât mai repede pentru a ajunge la el. Mergeam și râdeam. Știam că nu este supărat.

Am poftă de ceva dulce. Mă îndrept grăbită către dulapul în care străbunica ținea bomboanele străbunicului Ion. Lui îi plăceau bomboanele. Întotdeauna avea un pachet de mentosane sau bomboane cu gust de fructe.

Curioasă și pregătită pentru o dezamăgire, deschid dulapul de culoarea cerului: într-un colț, bomboanele preferate ale străbunicului. În dreapta, câteva eugenii și în mijloc o pungă de biscuiți Petit, preferații mei. Am respirat adânc. Liniște. Străbunicul Ion era acolo. Am luat două bomboane: una pentru acum, una pentru mai târziu. Mă așez pe pat, închid ochii și visez:

— Toate bomboanele astea sunt pentru noi? am întrebat așezându-mă în poalele lui, strângând în palme un pumn de bomboane furate din dulap.

— Sunt pentru voi. Vrei o eugenie? m-a întrebat întinzând mâna către ziarul așezat pe scaunul de lângă pat.

— Nu, nu. Este suficientă bomboana. Mă așez în mijlocul patului, savurând acel gust de fructe și copilărie.

— Da ce stai așa, ca turcii? Uite cum stă, Leano! Parcă nu-i româncă... ci turcă! Își ia ziarul și trânteste ochelarii cu lentile groase pe nasul subțirel.

Întotdeauna m-am întrebat din ce motiv un om atât de citit și curios nu a simțit nevoia de a avea o noptieră. Pasiunea pentru scris, fără să realizez, a apărut când stăteam la țară. Străbunicul era un bun cititor și ascultător: după-amiaza ascultam împreună Radio România Actualități.

Ridic privirea și văd casetofonul: îi lipsesc câteva bucăți, ca și sufletului meu. Primăvara lui Vivaldi. Știrile zilei. Eu și străbunicul întinși pe patul înalt, care cândva mi se părea imens, iar acum parcă este prea mic pentru mine. Străbunicul Ion citea ziarul de când mă știam. Își așeza cu atenție ochelarii pe nas și se transforma. Deși crescuse la țară, îi plăcea lectura, își dorea să fie informat și să învețe lucruri noi. Adora șahul deși se mai lăsa convins de străbunica la un joc de cărți. Trecut printr-un război, căpos și glumeț, străbunicul Ion știa cum să te facă să râzi.

Privesc mai atent: obiectele străbunicului încă erau acolo. Praful nu se așezase peste ele: străbunica încă le mai curăța, așa cum făcea de obicei când eram mai mică. Într-un colț zăresc Biblia și rația de medicamente pe care străbunica Elena trebuie să le ia cu acuratețe. La un moment dat doar asta ne mai rămâne: luptăm pentru sănătate folosind știința și ne rugăm pentru a ne clădi speranțe. În colțul camerei stă dreaptă și strălucitoare soba cu ochiuri mari: îmi amintesc iernile în care ne strângeam toți în camera străbunicilor pentru a ne încălzi și adormeam îngrămădiți. Era sobă și în camera noastră, dar era mai bine în acea cămăruță unde respiram dragoste și miros de supă caldă. La sfârșit de vară porumbul se făcea bobite și cocenii erau strânși cu atenție. Iarna aceștia ne încălzeau pielea în timp ce sufletul ne era încălzit de iubirea străbunicilor.

Mă îndrept către camera în care noi, copiii, nepoții sau strănepoții, dormeam atunci când veneam în vacanță. Înainte de a deschide ușa, realizez că acea perdeluță albă, din dantelă, a rămas neschimbată. Lucrurile nu îmbătrânesc. Ele n-au viață. Sunt protejate de durere. O dau la o parte și lipesc nasul de geamul puțin zgâriat.

— Leano, hai să le trezim! Tu-i aritmetica ei de treabă, este ora zece și ceva. Dacă sunt bolnave? Dacă au pățit ceva? Dacă nu mai respiră? Ori au fost la discotecă azi-noapte? Zăresc umbra unei pălării ce se plimbă prin fața ușii.

— E-te na, au fost la discotecă. Sunt și ele obosite, mai lasă-le să doarmă. Sunt și ele tinere, Nelule. Lasă-le să doarmă!

Aproape în fiecare zi, stăteau în fața ușii de la cameră, pentru a prinde curaj și a intra în cameră. Printre vorbele lor, deschideam ochii și mă lua dorul de părinții mei, de acasă. Apoi îi vedeam zâmbind, cu obraji roșii după atâta treabă și mă simțeam cel mai norocos om.

Două pături, o sobă, un televizor bătrân și zgomotos, câteva icoane și un fotoliu acoperit cu o pătură roșie ornată cu broderie albă. Totul neschimbat. Două tablouri. Tabloul meu preferat. Câteva domnițe lângă un râu. Mi le-am imaginat de nenumărate ori: fie vorbeau, fie citeau, fie abia se cunoscuseră. Seara, înainte de a adormi, visam cu ochii deschiși.

Paturile deja pregătite cu pături groase și lenjerie colorată, erau despărțite de o măsuță mică. Nu o mai văzusem până atunci. Pe ea se afla o valiză, simplă, decorată cu capse ruginite. Părea nefolosită.

Ușa se închide de la curent, iar eu tresar. Casa mare.

Casa străbunicilor este destul de mare. În afara celor două camere, există un loc pe care îl numim casa mare. La țară, casa mare este locul în care se țin hainele, obiectele nefolosite sau lucrurile prețioase. Deschid ușa. Întotdeauna m-am temut de această parte a casei: în imaginația mea de copil, această parte a casei era locuită de fante și monștri. Mă doboară un parfum intens de flori de tei. Mă orbește lumina ce vine peste mine. Geamul este deschis. Ce ciudat. Florile de tei încep a pluti prin aer de la curent și ușa se închide în spatele meu, trântindu-se. Peretele tremură, la fel ca mine.

Mă învăluie o mireasmă de flori de tei, mă simt protejată: parcă două brațe mă strâng puternic și îmi spun: Tu ești puternică! Tu ești specială! Dumnezeu ți-a dăruit glas pentru a spune ceea ce gândești! Vei iubi din nou, Maria! Chiar dacă nu ești bine, chiar dacă îți plânge sufletul, rupt în bucăți, chiar dacă te apasă nenumărate gânduri, chiar dacă surâzi și spui că ești bine, doar tu știi câte greutate ai înfruntat și câte momente grele ai depășit. Iubește-te. Doar așa vei învăța să iubești din nou. Iartă-te, ești un simplu om într-o lume prea mare.

Fiecare femeie păstrează în sufletul ei chipul primului iubit. Prima dragoste rămâne pentru ea ca o comoară ascunsă ce nu poate fi atinsă de nimeni. Fiecare dintre noi a plâns din dragoste, a stat câteva zile ascuns, a suferit, a dăruit și mai ales, s-a îndrăgostit nebunește. Prima dragoste rămâne întotdeauna ca un moment sublim, dar în sufletul fiecărei femei există o speranță: că va exista o iubire mai mare, care să-i umple un gol lăsat cândva. Prima iubire îți dă lumea peste cap. Un univers clădit cu răbdare și multă grijă: apare un om oarecare și îți dă totul peste cap.

Florența, Italia, 2006

Am închis ochii, dar n-am reușit, lacrimile au alunecat pe obraz, mi-au atins buzele și mi-au scaldat sufletul. Am încercat să rezist, să mă ridic, să mă conving că n-am nimic, că totul este bine, că nu există probleme și greutatea peste care n-aș putea trece. Așa sunt eu, îmi golesc sufletul de greutate prin lacrimi.

— Scuză-mă, dar trebuie să plec. Ai grijă, mi-a scris grăbit. Ceea ce mă atrăgea la Vlad, deși câteodată era egoist, era misterul ce se rotea în jurul lui. Apărea și dispărea. Era al meu, nu mai era al meu.

Chipul îi dispăruse de pe ecran, dar cuvintele lui încă mai săpau în sufletul meu. Îmi plăcea Vlad. Îmi plăceau nopțile petrecute stând de vorbă la telefon sau pe Messenger. Acela era locul nostru iar cuvântul prietenie devenise prea strâmt pentru sentimentele mele. Greșisem, într-adevăr. I-am servit sentimentele mele pe o farfurie de argint, iar el a refuzat să mă asculte. Trebuie să accept ideea, să mă mulțumesc cu o simplă amicitie. Urma să fiu prietena lui cea mai bună, singurul mod de a-l păstra în viața mea. Nu-mi păsa. Riscam să fiu un spectator, deși îmi doream din răspuțeri să fiu personajul principal. Nu aveam arme pentru a lupta. Mă simțeam neputincioasă, deloc frumoasă și nedorită. Totul fusese în zadar. Riscasem tot spunându-i ceea ce simt: cu câteva minute înainte credeam că vom fi împreună, iar acum eram doar eu, lacrimile mele și întunericul.

Totul era în mintea mea. Eram doar o prietenă și atât.

A doua zi eram din nou acolo, online, așteptându-l. Nu apărea, iar eu începusem deja să mă îngrijorez. Unde dispăruse? Nu-i cerusem numărul de telefon până atunci și, așteptând, am decis să intru pe mIRC, poate cineva știe despre el. El era acolo. Știa că îl aștept și se ascundea de mine. Pentru că-i spusese ceea ce simt? Asta primești atunci când vrei să oferi mai mult?

Nu îi voi scrie, așa am decis. Voi aștepta. Acum este rândul meu. Pentru prima dată simt că iubesc și primesc în schimb doar indiferență.

„Nu vreau să distrug această prietenie”, îmi răsuna în minte. M-am simțit rănită. Urma să-i fiu amicică și nu știam cum voi reuși să uit acele sentimente, să alung acei fluturi din stomac și să nu mă mai simt dată la o parte. Eu nu eram pentru el și, probabil, el nu era pentru mine. Eu, în Italia, el, în România. Deși eram o tânără adolescentă, eram destul de matură în gândire. Crescusem mai mult printre femei, prietene ale mamei mele, verișoare sau mătuși. Ascultasem nenumărate povești de viață, ajunsesem să ghicesc sfârșitul înainte de a-l asculta. Nu credeam în basme, dar, în secret, visam la o iubire specială.

<vLaD>: Servus, ce faci?

În acel moment, inima mea era bună de strâns cu fărâșul. Nu-mi mai simțeam pulsul, abia respiram și mâinile pluteau în aer peste tastatură. Ce urma să zic? Sunt praf pentru că nu mă plac și eu am acești

fluturi în stomac care mă hrănesc cu speranță și vise? Că preferam să mă mulțumesc cu o simplă prietenie decât să-l pierd pentru totdeauna? Că a fost atât de egoist încât s-a gândit doar cum să fugă mai repede fără a-i păsa de cum am dormit eu, de cât am plâns și cât l-am așteptat?

Decid să nu-i răspund. Până la urmă, nu e sfârșitul lumii și el nu are cum să mă tragă la răspundere pentru că oricum m-a lăsat și a plecat.

<vLaD>: Sigur ești supărată. Voiam să îmi cer scuze... Eu nu vreau să te rănesc, tu meriți o persoană care să fie acolo, lângă tine, să-ți ofere bucurie și motive pentru a zâmbi. Nu pot să mă complic acum. Este mai bine așa.

<Maria>: Asta ai vrut să-mi spui? Știu. M-ai rănit o dată, nu mai plimba cuțitul prin carne vie.

Mă sprijin de spătarul scaunului și privesc către fereastră. Decid să o deschid și respir adânc. Stelele, luna și norii erau norocoși, într-adevăr. Puteau să-l zărească, să știe de el în timp ce eu habar n-aveam, nu mai înțelegeam ce urma să se întâmple. Prima iubire lasă în urmă multe amintiri, dulci și acrișoare. Riscăm și iubim. Acesta este firul vieții.

<vLaD>: Aș vrea doar să-nțelegi că nu se poate. Este o lume virtuală. Nu te îndrăgostești pe internet. Nu știi nimic despre mine, m-ai văzut o singură dată.

Da, îl văzusem o singură dată și-mi era suficient. Nu vorbeam cu chipul lui: prin cuvintele sale înțelegeam ce fel de om este, cum gândește și care-i erau suferințele. Începusem să ascult muzica lui preferată și îmi plăcea. Asculta câte puțin din toate și eu mă mulțumeam cu prezența lui virtuală, evident. Seara mă închideam în cameră și așteptam ca el să intre. Adormeam așteptând și de multe ori mă trezea un buzz pe Messenger: era ca o mângâiere și înțelegeam că acele discuții pentru mine deveniseră aer. Iubeam. Îl visam, îl doream lângă mine, mă imaginam pierdută în brațele lui. Nu-mi păsa. Aveam două poze și prezența lui acolo în fiecare seară.

Zilele treceau și eu sufeream în liniște. Mulți îmi spuneau că visez cai verzi pe pereți, că totul este o minciună și că trebuie să scap de acea lume virtuală. Aveau dreptate, dar ei nu știau că Vlad era medicamentul meu, omul care mă asculta și mă înțelegea. Nu mai conectasem computerul de câteva zile, mă ascundeam pur și simplu. Deși îmi doream să-i vorbesc, știam că odată intrată în acea horă, va trebui să joc. Dar nu-mi puteam bate joc de inima mea: cu sentimentele nu te joci.

Am întâlnit oameni care au străbătut străzile sufletului meu cu pași grei; în urma lor a rămas mult noroi, multă durere și dezamăgire. A trebuit să-mi vindec singură sufletul, să înțeleg, să uit și să iert. Am întâlnit oameni de la care am avut ce învăța, oameni care mi-au oferit mult într-un timp foarte scurt, suflete curate care au știut să mă asculte, persoane care mi-au colorat sufletul cu flori superbe, cu amintiri prețioase. Am cunoscut indiferența celor pe care i-am respectat și ajutat cândva, am cunoscut păcatul minciunii, am cunoscut prietenia adevărată, am înțeles că oamenii naivi sunt cei care au de suferit, am înțeles că orice ai face pentru un om nu este suficient, atâta timp cât nu ești acolo, la momentul și locul potrivit. Nu voiam ca Vlad să fie încă un trecător prin viața mea. Nu voiam să-l pierd, nu puteam accepta acea realitate.

<vLaD>: Ești? Spune ceva!

Deseori nu există cuvinte pentru a descrie în totalitate sentimentele sau senzațiile pe care le trăim. Acea combinație de litere poate exprima fericirea, dar niciodată durerea. Durerea te lasă fără cuvinte. Suferința te pune la pământ și tot ce poți face asta să stai nemișcată, să plângi cât poți și să respiri adânc.

<mAria>: Ceva.

Știam că Vlad este o fire extrem de încăpățânată: este suficient un cuvânt sau un *smiley* pentru a-l supăra. Privind conversația noastră, am înțeles că lucrurile se schimbaseră și riscam să pierdem tot.

<mAria>: Vlad, am înțeles. Caută ceea ce-ți dorești. Dacă nu vrei mai mult, eu nu te pot obliga. Te rog, pentru o perioadă, nu mă mai căuta. Credeam că te cunosc, că acele nopți petrecute stând de vorbă ți-au atins sufletul... pentru că pe al meu tu l-ai dat peste cap. N-ai să înțelegi sufletul unei femei dacă nu o iubești cu adevărat. N-ai să înțelegi de ce plânge atât de des, de ce tace, de ce iubește necondiționat, de ce are încredere în oameni care au rănit-o. Tu nu mă iubești, deci nu poți înțelege de ce mai sunt aici, așteptând un semn din partea ta. De mi-ai spune că ai risca tot doar ca să mă poți iubi pentru totdeauna, m-aș urca în primul tren spre tine. Dar nu. Nu-mi spune că-ți pare rău. Nu poți obliga inima.

Parcă nu-mi pot opri degetele, acestea lovesc fiecare buton al tastaturii fără milă, la fel cum el mi-a rănit mie sufletul. Sunt un simplu om, un suflet de femeie, care-și dorește iubire. Oare nu merit o șansă?

<mAria>: Eu n-am să-ți cer să mă iubești, n-am să închid sentimentele noastre într-un cuvânt – relație. N-am să te caut în fiecare zi, n-am să-ți spun că am să te iubesc pentru totdeauna, n-am să te sufoc, n-am să mă rog, n-am să cerșesc iubirea ta pentru că vreau să mă simți, să simți că mă iubești cu adevărat, să te gândești la mine când ai o mie de treburi de rezolvat, să fiu primul tău gând în fiecare dimineață, dar să apreciezi că nu te sufoc, că-ți ofer libertate. Vreau să vii la mine pentru că îți place cum gândesc, nu pentru că îți place cum arăt. Vreau să mă aștepți cum te aștept eu pe tine, nu știu dacă mâine voi mai fi aici, dar vreau să știi că pentru mine dragostea înseamnă libertate, atracție, liniște sufletească. Nu vreau să mă rănești, nu vreau să încep ceva pentru a-l termina apoi, nu vreau să am mari așteptări pentru că deja am fost acolo, deja m-am impus să uit toate șoaptele spuse, deja m-am pierdut în întuneric, dar apoi am găsit puterea de a merge înainte.

<mAria> este offline.

Pentru câteva minute, am privit ecranul computerului, imaginându-mi chipul lui Vlad în fața acelor cuvinte.

Îl iubeam, era clar. Dar sentimentele omului pe care-l iubim nu depind de noi. Mă tot întrebam dacă poți îndrăgi un om atât de mult, fără a-l întâlni vreodată. Aberant, aș fi spus acum câteva luni. Dar adevărul este că poți fi cel mai îndrăgostit om, poți renunța la aerul tău pentru acea persoană, dar atâta timp cât el nu va simți același lucru, vei lupta singur. El nu mă dorea.

Spunea că ține la mine, deși mă rănea de fiecare dată când repeta acele cuvinte: *prefer să rămânem, așa, prieteni.*

Trebuia să-l uit și mă mințeam crezând că va fi ușor. Ascunsesem computerul sub pat. Urma să nu intru pe internet pentru o vreme. Era singurul mod să-l uit. Nu aveam numărul lui, nu mi-l dăduse și eu mă rușinam să-l cer. Totuși speram că mă va căuta, că îi voi lipsi și acele nopți petrecute stând de vorbă nu vor fi în zadar.

Fiecare femeie păstrează în sufletul ei chipul primului iubit. Prima dragoste rămâne pentru ea ca o comoară ascunsă ce nu poate fi atinsă de nimeni. Fiecare dintre noi a plâns din dragoste, a stat câteva zile ascuns, a suferit, a dăruit și, mai ales, s-a îndrăgostit nebunește. Prima dragoste rămâne întotdeauna un moment sublim. În sufletul fiecărei femei există o speranță: că va exista o iubire mai mare, care să-i umple un gol lăsat cândva. Acele patru litere, acel nume pentru mine era sinonim cu cuvântul IUBIRE. Și speram că într-o zi va realiza câte i-aș putea oferi, doar dacă m-ar lăsa să-l iubesc.

Când o femeie tace...
să-ți fie frică, să stai lângă ea și să-i
vorbești,
altfel vocea ta va dispărea printre
atâtea griji,
să o iei în brațe, să nu încopi să strigi,
să nu acuzi fără motive,
să nu o alungi, să o strângi la pieptul
tău, să-i șoptești că orice problemă se
va rezolva,
să-i mângâi fruntea și sufletul, să-i
săruți buzele
și dacă îți va cere să pleci, tu să mai
stai, contează atât de mult pentru ea.
Femeia te va pune la încercare, îți va
spune să pleci pentru că vrea să rămâi,
îți va spune că se simte singură pentru
că vrea să stați împreună, îți va spune
că nu poate dormi pentru că vrea să
stați de vorbă. Când o femeie plânge,
să o iei în brațe. Când o femeie râde,
să râzi cu ea. Când o femeie tace, să
ai răbdare, să o întrebi cum se simte,
să nu pleci de lângă ea: atunci are cea
mai MARE nevoie de tine.

Capitolul 6. Elena

Principesa Elena, România, 2015

Verific telefonul: niciun mesaj, niciun apel. Decid să îl las pe noptieră și să ies în grădină. Lângă bucătărie, mama spală vasele: două ligheane, unul pentru vasele murdare, celălalt pentru clătit. De ar funcționa la fel și cu sentimentele, de le-am putea curăța de minciuni și dezamăgiri, de am putea răzui sufletul de durere, totul ar fi mai simplu. Așezată pe bancă, străbunica Elena. O privesc atent: ochi albaștri ca cerul și păr lung, nins de ani. Măinile îi sunt slabe, pricăjite și pielea creață de pe chipul ei se întinde când, privindu-mă, îmi zâmbește.

— Hai lângă mine să spargem niște nuci! În ochii ei citeam acea fericire pe care o au doar copiii când au chef de boacăne. Deși mama o rugase să nu se obosească și să nu facă treabă, străbunica Elena nu putea sta într-un loc. Am decis să particip la jocul ei, neputincioasă în fața unor ochi atât de limpezi și blânzi.

— Bine, ce trebuie să fac? Mă așez pe bancă și o privesc zâmbind. Realizasem că, în timp, rolurile se schimbaseră: cândva ea mă învăța ce este bine și ce este rău, participa la jocurile mele copilărești și mă apăra când făceam vreo prostie. Fetița pe care o alerga prin curte devenise femeie.

— Tu spargi nucile, eu le aleg. Reușești?

— Da, sigur. De fapt nu știam cum se face. Voiam să stau cu străbunica și să o fac fericită. Privind-o în ochi, am realizat că fericirea este un sentiment simplu.

— Vai, dar nu așa! Nu știi să spargi nucile? Dă-i tare! Ai grijă la degete! Direct în mijloc! Hai, că n-avem toată ziua!

— Bine. Încep să sparg nucii și după o oră mă simțeam expertă. Ridic privirea către găleata cu miezi și rămân fără cuvinte.

— Dar unde sunt toate nucile? Aș jura că am spart mai multe!

Întorc privirea către străbunica și o surprind mestecând nucii ca un copil care savurează bomboanele interzise de părinți. Da, îmbătrânind, devenim din nou copii.

— Vai, străbunica, dar câte ai mâncat? Știi că nu ai voie? Privesc îngrozită și vizibil îngrijorată.

— Cum să nu am voie? Este mâncare! Cum adică, mâncare nu-i de joacă, copilă! Când eram tânără, ce aș fi dat pentru o nucă...

— Nu ai voie să mănânci atâtea nucii! Dă-mi și mie una. Fur una și încep să ronțai.

— Poftim. Acum mai spargi câteva? Ne trebuie pentru coliva lu' bunicu.

— Sigur că da, dar să știi că sunt cu ochii pe tine! Mă apuc din nou de treabă, de data asta cu un

zâmbet larg pe buze. Sufletul îmi râdea. Străbuna se distra și eu uitasem de griji.

— Auzi, dar băiatul acela cu care te pupai tu, ce mai face?

— Cine? Vlad? Încerc să par cât mai detașată și nepăsătoare. Adevărul este că Vlad rămăsese în sufletul meu, deși anii trecuseră. Cum să urăști un om pe care l-ai iubit? Atunci n-a fost iubire, ci un moft. Când iubești un om, îi vrei binele orice s-ar întâmpla.

— Da... Cred că Vlad se numea.

Respir adânc. Străbunica Elena îl cunoscuse pe Vlad la nunta unei rude.

— Vlad este bine, cred. Încep să sparg nuci cu mai multă putere.

— Era frumușel. Brunetel, cu ochi căprui, cam slăbuț. Nu mi-o plăcut că nu o jucat cu tine. Ce bărbat este acela? Să nu știe a dansa. Eu pe străbunicul așa l-am cunoscut, la joc, în sat.

— La joc? Atunci știai bine să dansezi. Povestește-mi, ți-a plăcut de la început? Te-ai îndrăgostit de el imediat?

— Îndrăgostit? Mi-a plăcut. Era frumușel și de neam bun. Avea mult pământ, și eu veneam dintr-o familie mai săracă. Tătuca nu avea ce să-mi ofere, bogății nu prea aveam.

— Dumneata vrei să-mi spui că te-ai măritat, deși nu erai îndrăgostită?

— Copilă, pe vremea mea nu aveai timp să te gândești. Pe atunci iubirea venea apoi, în timp. Pe străbunicul l-am cunoscut la horă. Mă duceam cu mămica și tăticu, ei mă priveau dintr-un colț.

— Te îmbrăcai frumos?

— Mă îmbrăcam frumușel, cu fuste colorate, cămăși și rochii. Și jucam destul de bine. La horă se strângea tot satul.

— Unde? Aici? În mijlocul satului?

— Da, sigur. Acolo, în vale.

— Gen discoteca zilelor noastre, zic râzând. Știam că va izbucni în critici. Niciodată nu-i plăcuse ideea de a pleca noaptea, mai ales într-o loc plin cu necunoscuți.

— Dar nu înțeleg. Pe străbunicul de câte ori îl întâlneai? Era chipeș, nu e așa?

— Da, era foarte frumos. Toate fetele din sat umblau după el. Mai spargi nuci?

Ascultând-o, uitasem de nuci. Știam că-mi voi petrece întreaga noapte spărgând nuci, auzeam cum străbuna ronțăia miezii. Nu aveam să-i spun nimic. Savuram poveștile ei pentru că mă duceau departe în timp, într-o altă realitate, unde nu existau telefoane și mesaje.

— Și ai ieșit la o întâlnire cu el?

— Nu!!! Cum să fac așa ceva?! Vrei să mă fac de râs în sat?!

O privesc și încep să râd. Nu se schimbase deloc. Străbunica Elena nu cunoștea viața de la oraș. Fusese de câteva ori în Ploiești, pentru noi, strănepoții, și în București. Pentru ea acel sat era singura realitate posibilă. Nu concepea o viață diferită. Îmi spunea întotdeauna:

— Aici lumea vorbește, nu mă pot face de râs!

— Păi și, până la urmă, cum v-ați luat, că tot nu înțeleg! Mă oprisem din a sparge nuci și mâncam cu străbunica miezii.

— Acum nu prea mai țin minte, dar tăticu a vorbit cu socrii și așa au decis că suntem sortiți.

— Sortiți? Străbunica, dar îți plăcea de străbunicul?

— Îmi plăcea, da! Era glumeț, frumușel și era de familie bună!

— Cum a fost ziua nunții? Ai avut rochie de mireasă?

— Aveam o rochiță albă, simplă. Nu erau bani pentru nuntă. Au venit câteva neamuri și ne-au adus multe găini. Apoi am primit țesături de borangic!

— Țesături de borangic? Ce sunt acelea?

— Țesături de fir de mătase, pe vremea mea doar cei înstăriți aveau așa ceva! Se alegea din gogoșile viermilor de mătase, foarte scump.

— Ai primit multe găini?

— Da, destul de multe. Eu cred că ai spart prea puține nuci.

— Și eu. M-am încurcat aici, cu tine, la vorbă. Sunt cam înceată, nu-i așa?

— Nițeluș așa. Dar te descurci tu cumva, nu-i așa? Mă privește cu ochii obosiți. Ascunde câteva nuci în buzunarul de la capot și îmi spune:

— Sunt cam obosită. M-aș duce să dorm puțin. Te descurci fără mine?

— Sigur! Dumneata mergi liniștită.

— Acuma mă iei cu dumneata? Da ce-s eu, o babă?

— Nu, nu, cum să fii babă? Ești o domnișoară.

— Eh, domnișoară. Nu sunt nici babă, nici domnișoară.

— Atunci ce ești?

— Eu sunt femeie. Și cine vrea să înțeleagă înțelege.

O iau de mână și o conduc către antreu. Îi dau papucii jos și o ajut să se întindă pe pat. O acopăr cu o

pătură groasă și îi mângâi fruntea. Mă privește și spune:

— Mâine mai spargem nuci? Așa îmi povestești de ce ești atât de tristă, cine te face să suferi.

— Bine, dar acum odihnește-te.

Mă duc grăbită în camera oaspeților pentru a pune pe silențios telefonul. Pe ecran apare numele lui. Aș vrea să nu-l recunosc și să pot ignora acel mesaj, dar nu reușesc. Paul. De ce bărbații iubesc o femeie taman atunci când ea decide să plece? De ce nu apreciază iubirea atunci când o au acolo, în brațe? Ca femeie, tot ce îmi doresc este să fiu iubită cu adevărat. Am ajuns la un punct în care nu mai am nevoie de cadouri, de promisiuni și gesturi superficiale; am ajuns la un punct în care am realizat că nu mai vreau să pierd timp în relații fără rost, lângă un om care nu mă vede în viitorul său. Fiecare femeie are nevoie de un bărbat care să o liniștească, dar și să-i hrănească dorința de aventură, de a savura fiecare clipă a vieții. Jumătatea fiecăruia dintre noi există undeva în lume, probabil ne îndrăgostim de oameni care ni se par diferiți, dar uităm că inima știe bine când alege.

Ca femeie, trebuie să înțelegi că n-are sens să te compari cu alții: cine te iubește, rămâne. Cine se prefăce, mai devreme sau mai târziu, va pleca.

Mesajul unei femei puternice pentru omul care a rănit-o

Am obosit să primesc iubiri cu etichete, să mă multumesc cu scuze și să plâng. Am obosit să duc pe umerii mei poveștile altora, să ofer sprijin și să primesc în schimb doar tăcere.

Îți promit că n-ai să mă vezi plângând, că n-ai să mă întâlnești pe stradă și n-am să te caut. Nu o voi face din respect pentru mine, pentru ce a fost și ce s-a terminat. Când o femeie pleacă, o face pentru totdeauna. Nu o mai căuta, nu îi aduce aminte, altfel riști să deschizi răni pe care oricum nu le poți vindeca, pentru că nu ai vrut și nici n-ai încercat vreodată.

Privind în urmă, n-am păreri de rău. Am iubit nebunește, cu greu am renunțat și de multe ori am greșit. Am vrut să văd lucruri și sentimente care nu

existau, m-am grăbit și am dăruit totul mult prea repede, deci totul s-a sfârșit mult prea repede. N-am avut unități de măsură, n-am avut pretenții la început, și când am realizat că am nevoie de mai mult, castelul meu s-a dărâmat. De multe ori n-am ascultat, de multe ori m-am supărat pentru lucruri fără importanță.

N-ai să mă vezi plângând, n-am să te caut în disperare, n-am să-ți reproșez nimic pentru că n-aș avea de ce. Ai să mă vezi plimbându-mă, râzând cu prietenele mele, organizându-mi viața cu zâmbetul pe buze. N-am să-ți răspund tăios. Am învățat că lucrurile se întâmplă cu un sens. Oamenii se cunosc, oamenii se despart. Oamenii se iubesc, oamenii se respectă. La sfârșit, tot ce ne rămâne sunt amintirile și greșelile.

Să nu-ți pară rău că ai iubit, pentru că inima știe ce este mai bine pentru tine.

Florența, Italia, 2006

Trecuseră câteva zile și gândul meu era doar la Vlad. Mă simțeam ca un robot, mergeam pe stradă și simțeam că nimeni nu poate înțelege durerea mea. Sufletul parcă-mi era făcut bucăți. Cuvintele lui parcă erau un tatuaj scris pe inimă: mă îndrăgostisem de un om care mă vedea doar ca pe o amică. Ce ciudată este iubirea: găsește un locșor în suflet și stă acolo, ascunsă. Habar nu ai când crește sau cu ce se hrănește: cu zâmbete, cuvinte, iluzii și visuri. Te crezi puternic, te bucuri de viață și zâmbești necondiționat. Nu realizezi de ce, nici nu-ți pasă. Apoi, la un moment dat, conștientizezi că fericirea ta se datorează unui om, în cazul meu – unui vis. Atunci începi să te întrebi dacă și el simte același lucru, îți așterni sentimentele pe podea și îi spui că el poate alege: ori le adună pentru a le proteja, ori le calcă în picioare. Ce poți face? Poți privi și atât, pentru că deja ți-ai asumat riscul și sentimentele tale nu mai pot fi ascunse.

Abia mai mâncam. Tăceam, meditam și realizam cât greșisem. Nu trebuia să-i spun ce simt, nu trebuia să-i ofer șansa de a mă face bucăți. Nu-mi protejasem sentimentele, nu-mi păsa de mine, voiam să-l fac fericit.

Întorcându-mă acasă, într-un tren albastru cu scaune de lemn frumos vopsite, înconjurată de oameni, mă simțeam singură. Îndrept privirea afară, printr-un geam mânjit de ploii și vopsea. Au făcut o lucrare proastă, s-au grăbit și au lăsat lucrurile pe jumătate. Cum am făcut eu când i-am spus lui Vlad că aș vrea să fie mai mult de o prietenie. Probabil era mai bine așa, să mă prefac și să aștept să treacă.

Oare în cât timp trece iubirea? Câte zile, luni sau ani îi trebuie unui om pentru a uita? Depinde de cât ai iubit.

Privesc pomii ce rămân în urmă, mă simt ca un simplu trecător. Observ doi tineri care se plimbă pe stradă, mână de mână. În acea clipă par fericiți. Este ușor să-ți dai cu părerea atunci când observi totul fără a fi implicat. Îmi amintesc vorbele unei prietene ale mamei mele, Andreea:

— Iubirea adevărată te face să uiți de tot. Lași armele jos, devii vulnerabilă, dar nu-ți pasă. Când iubești cu adevărat, ai sete de iubire și nimic altceva. Iubirea adevărată este periculoasă.

Da, Andreea avea dreptate. Iubirea adevărată te lasă fără cuvinte. Pentru Vlad m-aș fi transformat într-o eroină, aș fi luptat împotriva morilor de vânt și aș fi așteptat tot timpul din lume o singură îmbrățișare. Mă simțeam ca o Julietă ce luptă pentru al ei Romeo: adevărul trist era că în acea poveste Romeo o iubea cu adevărat. În povestea mea, Romeo nici măcar nu mă observase, nu mă înțelegea și nici nu se preocupa de sentimentele mele.

Las geanta jos, respir adânc și schițez un zâmbet. Ochilor, să nu mă dați de gol!

— M-am întors! Ce faceți? Mă așez pe scaun și încep să povestesc ce mi s-a întâmplat în timpul zilei. Minunat! Am reușit! Mă prefac într-un mod excelent. Nimeni nu știe ce este în sufletul meu: un

război terminat. Toți soldații sunt la pământ. Nu mai este hrană, apă. Cerul este cenușiu. Rivalul s-a retras și au rămas doar soldații mei, sentimentele. Ce să le fac? Ce să le mai promit? Cum să-i ridic? Închid ochii, respir adânc și clipesc repede. Lacrimi. Nu este momentul. Ochilor, să nu mă dați de gol.

— Maria, ești bine? Mă întreabă mama.

— Clipesc repede.

— Da, sunt bine. Cred că am ceva-n ochi, o scamă sau ceva de genul. Vezi ceva?

— Dă-mi să văd. Nimic. Nu văd nimic.

— Bine! Probabil m-a deranjat ceva. Și cum a fost ziua ta? Încerc să schimb subiectul, zâmbind fals.

Am reușit.

Poți să te prefaci doar atunci când trebuie să o faci în fața unui om iubit. Știam că mama s-ar fi îngrijorat dacă m-ar fi văzut plângând. Era bine așa. Inima se vindecă, mai devreme sau mai târziu. Totul era în mintea mea. Trebuia să uit numele lui și ar fi trebuit să fie ușor: nu ne întâlnisem, nu aveam numărul lui, nu aveam prea multe amintiri împreună. Restul era fructul imaginației mele. Trebuia să-l uit pe Vlad, să mă vindec singură pentru că singură îmi construisem speranțe.

Mă îndrept către camera mea. Afară este soare. În sufletul meu este beznă. Brusc, încep să tremur de frig. Întotdeauna a fost mai răcoare în dormitorul meu, pentru că soarele îmi bate la fereastră doar pentru câteva ore de dimineață. Găsesc un hanorac și mă ascund sub pătura aruncată pe pat. Îmi este frig. Probabil am răcit. Sau sunt pur și simplu obosită. Realizez că aveam câteva nopți nedormite. Când eram trează mă gândeam la el și, în puținele ore în care dormeam, îl visam. Era peste tot, dar nu și lângă mine.

Verific telefonul, conștientă de faptul că nu ar avea cum să mă sune pentru că nu-mi cunoaște numărul de telefon. Ce prostănacă am fost. Dacă îmi dădeam numărul, mai aveam o speranță și acea speranță mi-ar fi ținut de cald. Greșit. Dacă aș fi avut numărul lui de telefon, l-aș fi sunat. Mai bine că nu-l am. Trebuie să rezist.

Închid ochii, respir adânc și încerc să adorm. Este devreme, mai am la dispoziție întreaga zi.

De când încetasem să folosesc computerul și-mi promisesem că nu voi mai intra pe internet, parcă aveam prea mult timp la dispoziție și nu știam ce să fac cu el. În săptămânile anterioare uitasem de lume: pentru mine exista doar Vlad. Făceam ce aveam de făcut și mă întorceam grăbită acasă, pentru a-l aștepta pe Vlad.

Aveam întreaga zi la dispoziție și tot ce îmi doream era să stau în pat, să mănânc o ciocolată, să beau un ceai și să-mi plâng durerea. Exageram, eram conștientă. Era doar vina mea și trebuia să mă ridic cumva.

Atunci când suferim, parcă nimeni nu poate înțelege prin ce trecem. Parcă nu există cuvinte îndeajuns de pătrunzătoare pentru a descrie cum sufletul ți-a fost dat prin mașina de măcinat, cum ai ajuns să

iubești în acel hal, atât încât să-ți dai viața peste cap și să nu-ți mai revii. Numai amintiri, iluzii și vorbe îți aleargă prin cap. Oriunde privești, orice ai face, vezi doar chipul persoanei iubite.

Oare îi este dor de mine? Oare se îngrijorează și se întreabă dacă sunt bine? Oare se simte vinovat și realizează cât m-a rănit? Atunci de ce nu mă caută? Pentru că n-are cum. Poate întreba pe cineva, pe prietenii noștri comuni. Nu o face pentru că nu-l interesează. Da, chiar nu-i pasă.

Privesc către computer și inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare. N-am să-l conectez. Gata! Viața merge înainte, cu sau fără Vlad.

Cineva ciocănește la ușa camerei, timid. Sigur este mama, întotdeauna a respectat spațiul și intimitatea mea. Probabil din acest motiv niciodată nu m-a deranjat să locuiesc cu ai mei. Curând mă voi muta în Florența, știu sigur. Dar este minunat să ai oamenii dragi lângă tine, deși uneori nu vrei să-i rănești cu suferința ta pentru că un singur lucru e cert: lacrimile tale sunt motiv de tristețe pentru cei dragi.

— Ce faci, rândunică? Ești bine?

— Da, sunt bine. Mă odihneam puțin.

— Putem sta de vorbă? mă întreabă zâmbind. Se așază lângă mine, sub pătură și stăm ghemuite minute în șir. Aveam nevoie de cineva, de o îmbrățișare și de multă susținere.

— Sigur că da.

— Ești bine? mi-a șoptit.

— Da, sunt bine. Adică, cred... Tu ce zici? Tu mă cunoști mai bine decât m-aș putea cunoaște...

— Tu ești tristă. Este din cauza acelui băiat pe care l-ai cunoscut pe internet?

— Da... Știu că ți se pare o prostie, că dragostea înseamnă altceva, dar te rog să nu gândești așa, ca o femeie de modă veche!

— Femeie de modă veche? Îți par bătrână?

— Nu, nu, dar știu cum gândești.

— Ca o femeie de modă veche! Scoate nasul de sub pătură, se ridică și îmi spune cu un ton ferm, dar decis:

— Când iubim sau ne simțim atrași de un om, am face orice pentru a-l cuceri. De multe ori pierdem timp așteptând, sperând la un miracol. Dacă un bărbat te iubește, te va alege pe tine în fiecare zi, de nenumărate ori. Omul potrivit este bărbatul care cere puțin, dar merită multă iubire, sprijin și respect. Omul potrivit te ghicește dintr-o privire, n-are nevoie de multe cuvinte. Vă înțelegeți prin șoapte și atingeri: nimic nu este mai frumos. Nu poți pierde timpul așteptând un bărbat ce-ți promite fericirea, deși te face să suferi: când iubim, nu renunțăm. Nu putem obliga pe cineva să ne iubească. Inima este nebună, își face de capul ei și n-ascultă: câteodată nu realizează cât de mult riscă, cât de mult doare să iubești un om și el să nu înțeleagă. Dacă crezi că merită, luptă pentru el. Dar NU poți pierde

demnitatea. Nu te înjosi, nu te ruga de nimeni. Cine te vrea, nu te lasă să pleci! Cine te dorește, nu pleacă de lângă tine. Bărbatul care te iubește n-are nevoie de un ultimatum pentru a înțelege cât de importantă ești pentru el.

— Ce bine le zici, mamă. Știi... mă vedeam cu el pentru totdeauna.

— Maria, pentru totdeauna nu există. Există ziua de astăzi. Nu-ți trebuie un bărbat care-ți promite că te va iubi pentru totdeauna. Ai nevoie de un om care să te iubească astăzi. Cât mai frumos.

Avea dreptate. Mamele au întotdeauna dreptate. Ne cunosc de când venim pe lume, nu le putem ascunde nimic, și reușesc să ne dea curaj atunci când totul pare imposibil. Unde găsesc această putere?

Mă arunc în brațele ei. Simt cum lacrimile mi se rostogolesc pe obraji roșii: mă simt ca un copil care și-a zgâriat genunchiul. Sufletul îmi este julit. Semănăm atât de mult, eu și mama. Ne ajunge o privire și găsim o soluție. În momentele grele, ne susținem. Ne ajunge un zâmbet și înțelegem ce ne doare. Avem același suflet, avem același mod de a fi, aceleași mâini, același mod de a plânge, același zâmbet. Semăn cu mama, frumoasa femeie care m-a crescut. Prietena mea cea mai bună, stâlpul care-mi susține întreaga viață, soarele călduț ce mi-a încălzit zilele grele: câtă frumusețe în sufletul mamei mele, câtă bunătate în ochii ei, câte amintiri ascunse în spatele unui chip angelic. Îi privesc mâinile muncite. Îmbrățișările nu sunt de ajuns. Mulțumirile nu sunt de ajuns. Mi-a dat viață, mi-a dat suflet, mi-a oferit întregul ei prezent, viitor și trecut.

— Mulțumesc, mamă, că m-ai iertat când am pătat o haină pe care o spălasei, pentru că mi-ai explicat de prea multe ori cum se rezolvă o problemă la matematică, pentru că mă lăsa să dorm până la prânz și nimeni nu putea intra în camera mea, pentru că atunci când răceam puțin primeam întreaga ta atenție, pentru că iubesc oamenii așa cum tu m-ai învățat, pentru că mi-ai arătat ce înseamnă să ierți și mi-ai explicat că nu e bine să judeci viața altora. Mă întreb cum poate încăpea atâta bunătate într-un om? Unde ascunzi atâta sinceritate și căldură?

— Am învățat să iau de la viață tot ce este mai bun și să nu-mi încarc sufletul cu ură sau sentimente negative. Vreau să mă bucur de micile lucruri ale vieții, de oamenii pe care îi iubesc și să las în urmă toate neplăcerile. Mai dă-le încolo de greutăți și amintiri urâte, hai să ne bucurăm de primăvară, de flori și să mulțumim Domnului că suntem sănătoși. Este suficient.

— Ai dreptate. Suntem sănătoși și asta contează.

Am închis ochii. O poartă verde. Un gard alb. Deschid și se aude un sunet deranjant, ca un scârțâit. Ușa din spate era deschisă. Recunoșteam locul, deși era diferit. O lumină limpede mă orbise: nu găseam yala. Voiam să intru în acea casă. Știam acea casă. Urma să intru în casa străbunicilor. Împing cu forță ușa și aproape că pic la pământ. Atingând mocheta, realizez că sunt desculță. Port o cămașă de noapte. Albă, culoarea laptelui. Mânele sunt scurte și sunt brodate frumos. Privesc în jurul meu. Totul este prea alb. Încep să tremur, simt că-mi este frig. Unde este străbunica? Unde sunt toți? Recunosc acea casă, acel hol. Ferestrele se deschid brusc și în aer plutesc flori de tei. Recunosc acel parfum. O senzație de bine mă face să încep a dansa. Mă învârt ca o balerină. Este bine. Mă simt fericită. Dintr-o dată cineva apasă pe clanță și deschide ușa. Ferestrele se izbesc, perdelele nu mai

dansează și eu rămân fără glas. Pare umbra unei femei. Privind în urmă, închide ușa și spune zâmbind:

— Totul la momentul potrivit!

Sună telefonul. Privesc nedumerită numărul de telefon. Nu știu cine este. Prefix de România. Nu mă gândisem la Vlad. Mă gândeam la străbunica și străbunicul. Visul părea atât de real. Să fi fost un semn? Îngrijorată, uitasem să răspund.

— Alo?

— În sfârșit am dat de tine! Ai idee cât timp mi-a luat să găsesc numărul tău de telefon?

— Am recunoscut vocea. Era Vlad. Prima noastră discuție la telefon, iar eu mă gândeam la acel vis, la acea femeie.

— Vlad? Ești chiar tu? Încerc să mă dezmeticesc și să înțeleg dacă este un vis sau realitate. Mă ridic din pat și observ un zâmbet pe chipul meu. Ochii îmi strălucesc și totul în jurul meu capătă sens.

— Da, sunt chiar eu! Și mi-am făcut griji pentru tine! Dacă ești supărată pe mine, înțeleg. Dar te rog să-mi spui că ești bine, nu mă poți lăsa așa, ca pe un fraier, pentru că-mi pasă...

— Îți pasă de mine ca amică sau ca iubită? Recunosc, prin această întrebare se putea observa disperarea mea, dar nu conta. Era vorba despre mine și sentimentele mele, așadar trebuia să știu, să cunosc adevărul.

— Nu știu... Dar îmi pasă. Se lasă liniștea.

— Eram bucuroasă. Dacă mă căutase, înseamnă că simțea ceva pentru mine. Nu-mi păsa ce eram pentru el. În acel moment mă simțeam importantă. Da, este frumos ca un bărbat să te facă să te simți importantă.

— Hai, intri puțin pe Messenger în seara asta?

— Rezistă, Maria. Amintește-ți cât ai plâns.

— Da, încerc să intru mai pe seară, dar nu promit nimic.

— Bine, te aștept.

Nu am intrat în acea seară. Nici în următoarele trei seri. De ce nuo făcusem? Pentru că văzând că eu nu intru, Vlad își făcuse obiceiul de a mă suna. Pentru mine era un pas important și nu mă interesa de ce o făcea. Stăteam de vorbă o jumătate de oră, ne povesteam și râdeam ca doi copii.

Câteodată, mai trebuie să zici nu!

Ne aruncăm în brațe necunoscute
și ne dezbrăcăm sufletul fără
a înțelege că așa devenim
vulnerabili...

Ne hrănim doar cu iubire și
promisiuni, sunt suficiente acele trei
cuvinte pentru a crede în imposibil.
Căutăm un sens pentru fiecare
gest, până și un noapte bună devine
important, pur și simplu vital.
Petrecem ore în șir întrebându-ne
dacă acel cineva se gândește la noi,
ne agităm pentru nimic, încercăm
să părem nepăsători, deși eșuăm de
fiecare dată.

Fără a ne da seama, când deja este
prea târziu, realizăm că acel om
reprezintă totul pentru noi. Atunci
nu mai este cale de întoarcere.
Atunci fie suferi, fie ești iubit.

Capitolul 8. Elena

Principesa Elena, România, 2015

Grădina străbunicilor era destul de mare. În mijlocul curții se afla o sârmă susținută de un lemn cam șubred: când eram mică, deseori mă jucam și o necăjeam pe străbunica Elena în timp ce întindearufele.

Vara, când ne strângeam cu mic și cu mare, ne jucam în jurul ei, trăgând-o de șorț.

— V-am spus să nu vă mai udați! Ce idei aveți și voi, să vă turnați găleți de apă în cap?! Unde ați văzut așa ceva? Sunteți de la oraș, am pretenții la voi!

— Dar noi suntem din Bădăran, străbună! Alergam prin jurul ei și cântam. Deseori urmăream umbrele păsărilor și parcă acel pământ dogorit de soare devenea cerul meu.

— Bărăgan, copilă! BĂ-RĂ-GAN! Zburdam pe lângă ea, gândindu-mă la viitorul meu, fără prea multe griji și așteptări.

Mă opresc și rostesc serioasă:

— Bădăran!

— Dacă v-ar vedea maică-ta, m-ar bate și pe mine, și pe voi! Ca pe o...

— ȚOALĂ!

În pragul antreului, apare străbunicul:

— Dă fuga, Leano! Vino să mă ajuți aici! Lasă copiii să se joace!

Am fugit repede, lăsând-o pe străbunica bombănind cu rufele în brațe. Dacă mă prindea, sigur mi-ar fi spus că așa nu fac domnișoarele. Că trebuie să-nvăț a gospodări, să nu mă mai joc atât, să admir mai puțin natura, florile și păsările și să învăț cum se fac gogoșile.

— Unde mergi?

— Fug până la colț, pe la fete. Mă feresc de privirea străbunicii și caut scăpare către poartă.

— Nu vrei să vezi cum se face mâncărica de roșii care îți place atât de mult?

— Nuuuuuuuuuuu, lasă că îmi spui când vin la masăăăăăăăă! Am fugit cât puteam de repede. Alergând către poartă, atingeam lalelele și mă simțeam cel mai fericit copil. Poarta se trântea în urma mea și se auzea un glas de femeie:

— Cine a trântit poarta? Ioneleeeee, e cineva la poartă! Las în urmă tot și mă bucur de moment.

Ce bine era pe vremea aia. Când ești copil, totul ți se pare normal: familia este o certitudine,

prezența celor dragi este asigurată și crezi că nimic nu se poate schimba. Nu știi că anii trec, în timp ce tu crești, te maturizezi și trăiești ceea ce vrei să trăiești, oamenii dragi îmbătrânesc. De ai putea opri ceasul vieții, l-ai lăsa nemișcat pentru a te bucura de cei dragi. Când poți, nu te bucuri și nu realizezi cât ești de norocos. Când înțelegi ce ai, nu te mai poți bucura, pentru că timpul ți-a furat oameni importanți, pe care-i iubești.

Ce rămâne în urma unui om? Amintirile. Pozele. Faptele.

Ridic privirea: deasupra mea un cer senin. Câteva vrăbiuțe cântă de zor, căutând cuibul. Întind tricourile spălate de mână fără grabă. Străbunica nu avea mașină de spălat. Mai exact, nu avea nici baie. Ziua ce trecuse, mama îmi spălase câteva tricouri pe ascuns, pentru că nu se putea, așa că m-am trezit pentru a le întinde repede, înainte ca străbunica Elena să se trezească. Cu câțiva ani în urmă, la ora 5 era în picioare. Când ne trezeam, ceaiul de mușețel și gogoșile mă așteptau în mica bucătărie ce-mi părea făcută din chibrituri. Pereți pitici, un bufet albui, plin cu pahare și farfurii. Totul neschimbat. Doar noi ne schimbaserăm. Străbunicul nu mai era. Nimeni nu avea curajul să spună adevărul, toți se prefăceau că sunt puternici și că totul decurge normal: fără străbunicul, casa părea mai goală. Fără glumele lui, fără acel zâmbet poznaș, peripețiile mele nu-și mai aveau sensul.

Căutam de zor un clește pentru ultimul tricou. Nu-i răspusesem lui Paul. Ce să-i spun? Că aici, departe de el și de toate, sunt bine? Că sufletul meu are nevoie de liniște, de puțin răgaz? Că nu-nțelegeam de ce a ales să se întoarcă tocmai atunci, când abia închisem o etapă a vieții destul de importantă: mă despărțisem de un om. Paul parcă simțea când ceva nu era în regulă cu mine. Deși nu ne mai vorbisem de când începusem relația cu Andrei, apărea la momentul potrivit. Sau nepotrivit?

Îl cunoscusem pe Paul întâmplător. Pe atunci eu eram cu Vlad, iar el abia începuse o afacere cu câteva cunoștințe. După câteva luni de la despărțirea de Vlad, am decis să ieșim la o cafea și să discutăm câteva proiecte în care l-aș putea ajuta. Era un bărbat fascinant, care te zăpăcea cu felul lui de a fi: era misterios, avea o privire pătrunzătoare ce-ți scobește în suflet și scotea la suprafață tot ce țineai ascuns cu egoism. Mă simțeam vulnerabilă, firavă și neapărată în fața unui bărbat ca Paul. Mă asculta cu atenție atunci când vorbeam și asta mă făcea să mă simt importantă. Parcă mă dezbrăca din priviri și asta era o noutate pentru mine.

Paul aflase despre noi de la câteva cunoștințe în comun. Nu voiam să cred că există ceva mai mult decât o prietenie. Nu voiam să mă complic. Nu voiam să recunosc, dar relația mea cu Vlad se terminase de mai mult timp, între noi dispăruse acel ceva. Deși el încerca să mă țină strâns, eu îi dădusem drumul de mult timp. O făcusem pentru că obosisem. Greșisem dar acum nu mai conta. Nu eram perfectă, știam asta. Dezamăgisem oameni și făcusem praf vise clădite cu mult drag și speranță, cedasem și alesesem să nu mai lupt. Nu mai puteam. Nu voiam să mă justific, dar la un moment dat până și sufletul obosește. Apoi există un singur adevăr: femeia nu urăște, ci devine indiferentă, ceea ce este mult mai grav.

Relația dintre mine și Paul a înaintat fără un nume sau o etichetă anume. Nu știu ce era, dar îmi era bine. Între noi totul era ca un amestec de pasiune și mister.

Nu spusese nimănui despre noi, așa am ales de la bun început. Pentru mine era bine așa, nu mai voiam să dau socoteală. Voiam să-mi abandonez oasele și pielea în brațele unui bărbat, cu

certitudinea că acesta va face doar ce-i bine pentru mine. Nu aveam obligații unul față de celălalt. Lucrurile mergeau de la sine și pentru mine era bine așa.

— Dacă vrei să facem asta, trebuie să-mi promiți ceva. Îmi prinde-n palme chipul și se uită drept în ochii mei.

— Nu, eu nu fac prostii! Mă zbat și încerc să fug din capcana lui.

— Lasă, de asta vorbim mai târziu. Parcă citesc un zâmbet pe chipul lui atât de perfect.

— Atunci despre ce este vorba? Să știi că eu nu pretind să mă iubești! Eu nu vreau să mă complic! Ți-am spus, nu îmi mai arde de iubire, promisiuni și așa mai departe. Că ai văzut și tu cum se termină!

— Taci! Îmi spune atingându-mi buzele.

Îl privesc cu ochi uimiți, pregătită să-i răspund:

— Mie nu-mi spuisă tac! Eu vorbesc când vreau! Îi dau la o parte mâna și mă îndepărtez de el. Dintr-odată, obrajii parcă mi se aprind. Mă simțeam jignită de acel „taci”, deși știam că exagerez. În același timp, tonul lui decis mă făcea să mă simt atrasă de el. L-am privit intens și i-am citit pe buze când mi-a spus:

— Vreau să-mi promiți că nu te vei îndrăgosti de mine. N-ai voie. Suntem aici pentru a ne simți bine, nimic mai mult. Fără așteptări, planuri sau iubiri.

— Tu ești nebun! Ce iubire?! Eu nu mai cred în iubire! Uită-te la mine! Ți se par bună de iubit?!

— Nu știu, dar îmi pari extrem de bună de sărutat! I-am simțit brațele în jurul șoldurilor și buzele lui îmi sărutau gâtul. La un moment dat, se oprește brusc, se uită în ochii mei cu o seriozitate ce mă sperie:

— Deci promiți? Se oprește.

— Promit că n-am să mă-ndrăgostesc de Paul, cel care se crede extrem de fermecător și trăiește cu ideea că toate femeile, mai devreme sau mai târziu, vor ajunge să-l iubească. Tu nu știi cât de complicate sunt femeile!

— Am impresia că urmează să o seduc pe cea mai complicată femeie! Mi-a șoptit ușor. Paul avea să rămână secretul meu, pentru întreaga viață. Niciodată nu-mi ceruse mai mult, nu avea nevoie de un titlu, nu trebuia să lupte împotriva altora pentru a rămâne în sufletul meu: tot ce-și dorea era să mă dezbrace de frică, să mă facă să mă simt dorită și frumoasă. El știa ce ascund în sufletul meu: întotdeauna mă considerasem ca o a doua alegere și tot ce-mi doream era să fiu singura și prima alegere!

— Fiecare femeie este frumoasă!

— Serios? Nu te cred! i-am spus în timp ce ne îndreptam către ieșire. Acea întâlnire fusese ca o partidă de sex. Întâi eu, apoi el, amândoi ne-am savurat din priviri. M-am imaginat sărutându-l,

mângâindu-l și răsfățându-l. Privirea lui avea ceva ce-mi amintea de-o junglă, o creatură sălbatică ce abia își alesese prada: eu eram prada lui. O pradă simplă, nimic exagerat.

— Ne auzim!

— Sigur! Ne auzim curând. Mă trage cu forță lângă el, apropiindu-și buzele de chipul meu. Aș putea să te sărut chiar acum, dar nu vreau. Vreau să păstrez totul pentru ziua în care te voi avea în brațele mele, într-o cameră fără perdele, să-ți pot vedea acele complexe pe care le ascunzi și pe care aș vrea să le șterg din mintea ta. Lasă-mă, vreau să o fac.

Recunosc, eram fără cuvinte.

Piele de găină. Brusc îmi este frig. Soarele s-a ascuns printre nori și rufele mele sigur nu s-ar fi uscat până când străbunica s-ar fi trezit.

Din antreu se aude un strigăt. Recunosc vocea și mă întorc brusc:

— Cineva a mâncat nucile azi-noapte! Mai trebuie nuci pentru colivă!

Mama, mai rapidă decât mine, se grăbește către străbunica și o ajută să iasă.

— Mamă, tu nu mai ții minte că le-ai mâncat cu Maria aseară? îi spune mama cu calm, zâmbind. Privindu-le, oricine putea înțelege legătura strânsă între ele două. Iubirea nu are nevoie de cuvinte. Se citește printre rânduri, printre fapte și priviri.

— Eu? Eu nu am mâncat nimic! Mi-au furat nucile! Mă îndrept râzând către străbunica și îi explic că nu este o problemă, că voi sparge altele și vom avea destule nuci.

— Dar tu ești înceată, doar te-am văzut eu ieri! Spărgeai atât de încet, încât mai multe erau cele pe care le mâncam decât cele pe care le păstram pentru colivă.

Pentru o secundă, eu și mama ne-am privit și am izbucnit în râs. Râdeam ca două copile, urmărite de ochii uimiți ai străbunicii care nu înțelegea ce se-ntâmpla.

— Voi râdeți de mine?

— Nu, nu. Râd de Maria că nu știe să spargă câteva nuci! Ne apucă noaptea așa! zice mama, făcându-mi cu ochiul. Eu decid să-mi intru în rol și devin serioasă.

— Da, să știi, Laura, că este cam înceată, dar o voi ajuta și eu. Lasă fata, doar nu ai crescut-o în bucătărie! Hai, Maria, las-o pe maică-ta cu ale ei.

Se ridică voioasă, mă ia de mână și mergem către bancă. Clătinându-mă după ea, aud telefonul uitat pe masa din bucătărie. Decid să nu răspund. Paul era îngrijorat. Plecasem fără să-i spun unde merg. Îmi scrisese cu câteva zile înainte de a lua zborul către București.

Mă ascundeam ca un hoț, dar îmi era frică de sentimente, mai ales de cele lăsate la jumătate.

Capitolul 9. Maria

Florența, Italia, 2006

Trecuseră câteva luni de la discuția mea cu Vlad. Relația dintre noi rămânea așa cum o lăsasem: eu îl iubeam, el ținea la mine.

Orice ai face, nu poți forța dragostea. Înțelesesem că tot ce puteam face era să-i rămân alături, să-l susțin în momentele grele, să-l ascult și să-i spun că poate.

Îmi plăcea să stau cu el, să ne povestim, să glumim și deseori mă trezeam visându-l sau imaginându-mi o viață împreună. În sufletul meu încă mai speram. Îmi doream ca într-o zi să-mi spună că s-a îndrăgostit de mine și că a înțeles că fără mine nu ar putea sta.

În adâncul inimii știam că încă îl mai iubeam. Cum poți stinge un foc care-ți arde fiecare colț al sufletului? Cum să uiți un om atâta timp cât nu-i poți rezista și adormi cu gândul la el fără să-ți pese de restul lumii.

Nu știam multe despre Vlad, dar urma să-nțeleg că deseori lucrurile nu sunt așa cum par.

— Acum trebuie să plec!

De obicei vorbeam seara. Mă așezam la birou și uitam de lume. Pentru mine era ca o întâlnire pe ascuns, mă simțeam ca o hoată de sentimente, deși eu i le oferisem în dar mult prea devreme.

Aveam un grup strâns de amici, glumeam și reușisem să ne cunoaștem unii pe alții chiar dacă ne văzusem doar în poze. Eram oameni serioși, fiecare având o viață cât de cât frumoasă și chef de a-și face noi prieteni.

Când intrasem pentru prima dată pe mIRC, știam că risc. Auzisem de la prieteni și prietene că acea lume virtuală este periculoasă, că mulți vor doar să te păcălească și să-ți ceară poze indecente. Eram pregătită pentru tot, în afară de dragoste. Cum să te îndrăgostești de un om fără a-l atinge, fără a-l avea lângă tine măcar pentru câteva minute? Nici nu se punea problema. Din păcate, viața te surprinde.

<vLaD> is online

De fiecare dată când apărea acest mesaj, inima parcă voia să-mi rupă coastele și să-mi iasă din piept. Încercam să par ocupată, să vorbesc cu prietenele mele, deși așteptam ca el să-mi scrie!

<vLaD>: Ciao!

Eram fericită. Glumeam cu prietenii noștri, dar acolo, pe Messenger, el era doar al meu, deși peste câteva zile urma să realizez că era o iluzie proprie. Îmi scria mie, glumea, îmi povestea secrete, iar eu credeam că sunt unca din viața lui, un soi de sprijin ce-și dorea în schimb doar dragoste.

Într-o zi obișnuită de primăvară, vorbeam cu o bună prietenă pe chat. Observ că Vlad e *online* și decid să-i scriu. Aștept câteva ore, niciun răspuns. Deși nu voiam să par insistentă, începusem să mă îngrijorez, așa că am decis să-l sun. Nu-l sunasem până atunci, și aceasta era o urgență.

Intru pe agendă. Vlad. Respir adânc, număr până la zece. Mai verific o dată și mă conving că este *online*. Poate nu are chef de vorbă. Rămân nemișcată pentru câteva minute, încercând să iau decizia cea mai potrivită. Eram amici, era normal ca eu să fiu îngrijorată.

BUZZ. Un zgomot brusc și scurt mă trezește la realitate. Era Vlad. Ce bine!

— Hei! Ești bine? Mi-am făcut griji! Îi scriu dintr-o răsufare.

— Da, sunt bine.

Trec câteva lungi secunde după care aleg să continui conversația:

— Mă bucur! Chiar era cât pe ce să te sun! i-am scris grăbită.

— Să mă suni? M-ai sunat?!?!

— Nu... Nu am apucat. Sigur ești bine? Privesc monitorul îngrijorată, așteptând un răspuns.

— Da, da! Sunt foarte bine!

mIRC-ul pentru mine era o rețea de socializare simplă și distractivă. Folosită cu prudență, era un mod de a pierde timpul și de a cunoaște oameni noi. Te puteai juca Trivia cu prietenii, un quiz în care trebuia să răspunzi cât mai repede, puteai posta muzica pe care o ascuți, aveai nevoie doar de un nickname și o conexiune la internet.

Așadar, zi după zi, ajungeai să-i cunoști pe toți. Dacă voiai, puteai crea propriul tău canal, în care puteai strânge prietenii tăi. Așa făcuserăm și noi. Erau zile în care plecam toți împreună și ne aruncam printre necunoscuți, zile în care stăteam retrași și ne povesteam întâmplări sau ne luam la întrecere.

Existau oameni ciudați, dar grupul meu de cunoștințe era solid și sincer. Toți eram oameni serioși, cu responsabilități și griji. Acel loc era un parc de distracții pentru adulți.

— Vlad, sigur ești bine? Pari ciudat...

— Cum să-ți par ciudat dacă nu mă vezi?

— Nu știu... Răspunzi scurt, pari puțin nervos.

— Nu am nimic! Încetează! Trebuie să plec. Scuză-mă.

<vLaD> is offline

Mi se părea ciudat comportamentul lui Vlad, dar nu voiam să insist. Avea un caracter complicat, puțin lunatic, era fericit și după câteva minute putea deveni cel mai nervos om, ca și cum i-ai fi făcut ceva de neiertat.

Revin la discuția cu amica mea, pe mIRC. La un moment dat, observ că înainte cu câteva minute Vlad, care stătea ascuns, postase că asculta o melodie. Nu o mai auzisem. Credeam cu vehemență că era vorba despre mine.

M-am scuzat față de prietena mea și am început să caut versurile pe internet. Am învățat spaniola la liceu așa că îmi era ușor să-nțeleg care voia să fie mesajul piesei. În acel moment uitasem de nervii pe care-i aveam pe Vlad pentru că mă mințise, îmi spusese că trebuie să plece pentru a se ascunde de mine. Melodia aceea vorbea despre noi. Despre distanță, despre iubire. Vlad înțelesese că există o șansă pentru noi și încerca să-mi spună că nu trebuie să renunț. Plângeam.

Nu reușeam să mă abțin, așa că am decis să-i scriu:

<mAria>: Ești?

Am așteptat în zadar câteva minute. Închid fereastra și deschid mIRC-ul. Îl căutam pentru că voiam să-i spun că-l iubesc și că l-aș fi așteptat oricât, oriunde.

L-am găsit jucând Trivia cu cineva. Nu cunoșteam nickname-ul. Îi plăcea acel joc, dar mi se părea urât din partea lui să nu-mi vorbească.

Dintr-odată am avut curiozitatea să văd care sunt canalele pe care era înscris Vlad. Pe mIRC poți fi înregistrat pe mai multe grupuri, numite canale, și nickname-ul tău apare valabil acolo unde te-ai înscris.

Deși credeam că avem aceiași prieteni și că acolo unde era el, eram și eu, mi s-a tăiat respirația când am observat că exista un canal despre care nu auzisem. Avea puțini înscriși, dintre aceștia singurul cunoscut era Vlad. Cer acces și încerc să mă calmez. Cu câteva minute înainte eram sigură de Vlad, credeam că-l cunosc și acum tremuram, aveam degetele încremenite și inima parcă mi se prăbușise la pământ.

Obținusem accesul și voiam să caut o postare de-a lui Vlad. Nu a fost necesar.

<vLaD>: Hai, iubire, este rândul tău!

<hOața>: Da, iubi!

<vLaD>: Bravo, iubi! Hai că m-ai depășit!

<hOața>: Te iubesc!

<vLaD>: Și eu te iubesc!

S-a auzit un zgomot puternic. Pentru un moment am crezut că sufletul mi-a fost smuls din piept, călcat în picioare și izbit până la epuizare. Am simțit cum lacrimile mi-au atins obrajii, buzele, au alunecat pe piept și s-au scaldat în inimă. Înainte speram, și acum tot ce voiam era să uit tot ceea ce citisem. Mâinile erau blocate deasupra tastaturii, îmi lipsea aerul și nu reușeam să nu recitesc de o mie de ori acele cuvinte: *și eu te iubesc!*

Cu ce îi greșisem? De ce mă mințise? De ce se ascundea de mine? Mă lăsa să sper, îi fusesem alături

până ieri și acum el spunea alteia, unei hoațe, că o iubește.

Am ieșit imediat, dar Vlad văzuse că intrasem, citisem și plecasem. Încercam să nu-i scriu, deși aș fi vrut să-l jignesc și să-l rănesc, doar așa ar fi înțeles câtă durere aveam în suflet. Dar n-am apucat.

<vLaD>: Maria...

<mAria>: CE VREI?

<vLaD>: Ești nervoasă... Mai bine vorbim altădată.

Mă rănește, mă minte și-i spune alteia că o iubește pentru ca apoi să rămână surprins de faptul că aș putea fi supărată. Nu, nu reușeam să-l justific. Eram nervoasă. Apoi nervii s-au făcut bucăți și s-au transformat în lacrimi. Am plâns. Am încuiat ușa camerei și am plâns. Nimeni nu s-a îngrijorat pentru că știau că existau seri în care stăteam închisă în cameră ore în șir. A fost ușor să-mi ascund lacrimile, a fost ușor să mă simt singură: în fața mea aveam un computer, un nume și acele cuvinte pe care nu reușeam să mi le scot din cap.

Mă făcuse bucăți, dar nu-l puteam urî! El nu mă iubea, era evident. Dar de ce mă căuta atunci când suferea, când avea probleme sau avea nevoie de un sfat? De ce nu mergea la ea când se simțea trist sau amărât? Eram bună doar pentru momentele grele, când nu știa ce să facă?

Am dat *play* piesei pe care o asculta. Piesa nu era pentru mine. Eu eram doar o amică. Voiam să stau la lumină, dar locul meu era în umbră: în timp ce ei se iubeau, trebuia să fiu un simplu spectator, ca și cum eu n-aș fi om.

Plângeam. Plângeam și sufletul îmi era sfâșiat. Ce mă durea cel mai tare era că nu se gândise nici măcar o secundă la mine, la cât aș fi suferit și cât aș fi plâns. Mă distrugea gândul că în momentul în care eu plângeam disperată, el râdea și spunea te iubesc altcuiva. Nu se gândea la mine.

Verific telefonul. Nimic. Gata. Mi s-a dat de înțeles de prea multe ori.

A iubi nu înseamnă a fi înjosit. Or fi râs împreună de mine atunci când îi spuneam că mă simt bine când vorbim. Or fi râs de mine atunci când i-am spus că pentru mine nu este un simplu prieten. Au stat ascunși pentru că știau de mine! Știau că există cineva care speră și visează cu ochii deschiși.

Oare de cât timp o cunoștea?

Disperată și curioasă, am început să caut informații și am aflat că se cunoșteau de câteva săptămâni. Nimeni nu știa nimic, ea intra, îl aștepta pe acel canal, se distrau împreună, sigur, vorbeau acolo unde el vorbea cu mine apoi ieșea ea, ieșea el. Printre toate astea, mai eram și eu. Probabil, înainte de a-i ura noapte bună și a-i spune că o iubește, îmi arunca un salut scurt, care mie mi se părea o promisiune. Mă simțeam ca o nebună, de parcă până în acel moment trăisem pe altă lume.

<vLaD>: Maria, te-ai calmat?

<mAria>: Ce vrei, Vlad? Ai terminat?

<vLaD>: Eu nu voiam să fie așa... Eu nu știam cum să-ți spun...

<mAria>: Că iubești pe altcineva și nu pe mine?

<vLaD>: Dar ți-am spus că...

<mAria>: Tu mi-ai spus că nu vrei să distrugi prietenia! Ca și cum știi cât și cum pot să iubesc! Habar nu ai! Ai fost un egoist!

<vLaD>: Maria...

<mAria>: De unde este?

<vLaD>: Nu este din România...

<mAria>: Tu îți bați joc de mine! Mi-ai spus că nu crezi în relațiile la distanță și din acest motiv n-am insistat, ți-am respectat decizia!

<vLaD>: Dar...

<mAria>: Dar nimic. Îți place ea și gata.

<vLaD>: Da, chiar îmi place. Ce e drept, vorbim de puțin timp și nu știu multe despre ea, dar am văzut-o și este... foarte frumoasă.

A durut. Nu puteam concura cu altă femeie, nu eram capabilă. Eram cel mai rău critic atunci când venea vorba de mine. Ea era frumoasă, eu nu. Nu o văzusem, dar sigur era frumoasă.

<mAria>: Te rog să nu-mi mai scrii.

<vLaD>: Maria, dar eu vreau să fim prieteni!

<mAria>: Nu, Vlad! Nu-mi poți face asta, nu-mi poți cere să stau aici și să vă privesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să știu că ei îi spui că o iubești, iar mie nici nu mi-ai dat șansa să-ți arăt câte ți-aș putea oferi... Nu mai contează. Te rog să nu mă mai cauți. Adio.

<vLaD>: Maria, dar eu chiar nu vreau să se termine așa. Înțelege că eu țin la tine, îmi place să vorbesc cu tine și ne înțelegem atât de bine. Hai să nu distrugem această prietenie...

<mAria>: Ea ce știe despre mine?

<vLaD>: ...

<mAria>: Vlad, ce i-ai spus despre mine? I-ai vorbit despre mine?

<vLaD>: I-am spus că ești prietena mea cea mai bună. Că tot ce vrei este să mă vezi fericit, știind prin ce am trecut. Nu e așa, Maria? Vrei să mă vezi fericit, nu e așa?

Nu reușeam să scriu. Încercam să-nțeleg dacă este un coșmar sau realitate. Eu eram amica, ea era iubita. Eu trebuia să mă bucur pentru că el era fericit, deși nu eram eu motivul fericirii lui. Eu trebuia să sting acel foc și să-i rămân aproape. Pe unde ne-am pierdut? Ne-am pierdut pentru că tot ce aveam era scris, plănuit și nu trebuia să mai luptăm. Am uitat că o floare trebuie îngrijită, nu poate fi uitată

Într-un colț în care plouă mult și este puțin soare.

<mAria>: ...

<vLaD>: Maria, te rog să-nțelegi că eu o iubesc!

<mAria>: Cum ai văzut-o?

<vLaD>: Mi-a trimis poze. Vrei să o vezi?

<mAria>: Nu, mulțumesc.

<vLaD>: Stai că mă sună. Așteaptă puțin!

Am rămas perplexă. Încercam să mă calmez, să găesc o soluție și să conștientizez că toate speranțele mele, visele și iluziile se făcuseră bucăți. Ca niște cioburi picate pe podea, cu cât reușeam să plec și să găesc o ieșire, îmi răneam călcâile, simțind o durere în suflet ce mă lăsa fără aer.

Am ieșit. Nu mai puteam rezista. Nu reușeam să-l iubesc în acel moment. Nu reușeam să-l iert: deși el îmi spusese că suntem doar prieteni, eu speram. Deși îmi fusese mereu alături și mă susținuse moral cu sfaturi, deși îl simțeam întotdeauna aproape și sentimentele mele deseori sfidaseră distanța, în acel moment îmi doream să-l pot scoate din viața mea. Eram furioasă, dar speram. Nu-l puteam ierta: îmi negase șansa de a-l iubi pentru a o da altcuiva, unei femei mai frumoase. Asta făcea diferența? Nu, ei se cunoscuseră stând de vorbă, ca mine și Vlad. De ce a ales-o pe ea și nu pe mine? De ce? Ce aveam eu? Ce nu aveam eu? Ce avea ea și eu nu aveam?

Am stat câteva minute și am revenit online.

<vLaD>: Unde ai plecat?

<mAria>: Vlad, te rog frumos să uiți de mine. Oricum nu-ți va fi greu, deja ai făcut-o. Lasă-mă să mă vindec.

Tastez repede și mă prăbușesc pe podeaua rece. Îmi venea să strig după ajutor, să merg până la el și să-i arăt ce făcuse, îmi făcuse bucăți sufletul și ceea ce trebuia să fie o poveste de vis, urma să devină o mare decepție. Îmi închipuisem prea multe, era doar vina mea. Mă întorc către oglindă, întrebându-mă de ce. Nu-mi simțeam picioarele, parcă pământul nu se mai oprea și eu pluteam în aer. Trec câteva clipe, iar eu îmi amintesc că Vlad este acolo, așteptându-mă iar eu, ca o fraieră, nu fac altceva decât să mă-ntorc la el, ascultându-i explicațiile.

<vLaD>: Dar am nevoie de tine, nu mă poți lăsa singur!

<mAria>: Vlad, spui că o iubești după câteva zile. Dacă o iubești, sentimentele vin de la sine. Pe mine te rog să mă lași în pace. Ești sigur că este pentru tine?

<vLaD>: DA! Este deșteaptă, frumoasă și simpatică.

<mAria>: Atunci este femeia potrivită!

<vLaD>: Și tu?

<mAria>: Eu sunt bine.

<vLaD>: Minți!

<mAria>: Pentru a mă vindeca, voi uita de tine pentru o perioadă.

<vLaD>: Da, înțeleg. Bine, dar să nu mă uiți.

<mAria>: Voi încerca.

<vLaD>: Să ce?

<mAria>: Să te uit!

Dacă aș fi reușit, mi-aș fi dorit să-mi smulg inima din piept și să o arunc într-un colț. Să-mi limpezesc mintea, să găsesc puterea de a merge înainte. M-am așezat jos, m-am aplecat asupra covorului și observam lacrimile ce se aruncau cu disperare la podea. Nu le-am oprit. Învățasem să nu fac zgomot atunci când plâng și o făceam într-o liniște îngrozitoare. Am plâns întreaga noapte. Făcusem un colaj cu pozele noastre, pe care îl păstram cu disperare și egoism.

În mintea mea ne stătea bine împreună. Nu voiam să o văd pe Ea, pe hoață. Voiam să uit de ei, de amândoi. Să uit de acele luni ce-mi păreau timp pierdut.

Dacă ești tristă, plângi. O zi, două, trei, dar apoi ești obligată să te ridici, să-ți învingi amintirile și să mergi înainte. Pentru că viața este o călătorie fără bilet de întoarcere.

Se luminează ecranul telefonului. Vlad.

„Maria, i-am spus despre tine, că ești cea mai bună prietenă a mea și că mi-ai fost mereu alături. Nu este geloasă, putem vorbi fără probleme: mai mult de atât, vrea să te cunoască!”

Am închis ochii și am plâns. Din nou. El se gândea doar la ea, nu se preocupa de mine. El era fericit și pretindea ca eu să fiu simplu spectator.

Deja era bătaie de joc. Depășise gluma. Câte poate suporta un om atunci când iubește? Există o limită.

Sunt ceea ce trezești în mine.
Doamnă, iubită, amantă sau
prietenă. Nu-mi place să-ți fiu
aventură, vreau să-ți fiu pentru
totdeauna și, de mă vei lăsa,
te voi surprinde. Sunt ceea ce
trezești în mine, dar nu uita:
cum mă atingi tu, la fel te voi
atinge și eu, cât mă iubești tu,
atât te voi iubi și eu. Nu-mi cere
ceea ce nu am, nu-mi controla
viața, lasă-mă să respir, iar eu
îți voi da mai mult decât crezi!
Fă-mă să mă simt liberă, chiar
dacă mă urmărești din priviri,
fă-mă să mă simt a ta, deși
nu suntem legați de soartă,
lasă-mă să plec în fiecare zi
pentru a mă întoarce seară de
seară în brațele tale.

Capitolul 10. Maria

Principesa Elena, România, 2015

De obicei, trecutul se aruncă asupra ta în momentul greșit, când rănille ți s-au vindecat și ai reușit să interiorizezi anumite trăiri.

După relația cu Vlad, încetasem să mai cred în iubire. Nu-mi mai făceam planuri, trăiam momentul și încercam să mă feresc de sentimente, alesesem să nu mă mai implic.

Fiecare femeie are nevoie de un om care să-i spună: „Știu că poți!”. Acele trei cuvinte sunt suficiente ca ea să miște munții din loc.

Am simțit durerea, am trăit fiecare secundă de plăcere, am cunoscut oameni buni, oameni egoiști. Am iubit, m-am luptat pentru omul pe care-l iubeam. Am fost în Paradis, am ajuns și prin Infern. Momente de fericire presărate cu zâmbete, clipe în care mă simțeam singură și părăsită.

Suferi până la un moment în care pielea, inima și ochii nu mai simt. Durerea nu-i mai atinge pentru că s-au obișnuit cu suferința. Câte lacrimi avem la dispoziție? Pentru Vlad le vărsasem pe toate.

Într-o zi, Paul mi-a spus:

— Chiar dacă ne-am certat, niciodată n-ai plâns. Chiar nu-ți pasă de mine?

— Paul, îmi ceri să nu te iubesc, apoi ai vrea să plâng pentru tine.

— Da, ai dreptate, dar câteodată am impresia că... nu mai ai lacrimi!

— Da, le-am vărsat pe toate pentru un singur om și din acel moment mi-am promis că niciun bărbat nu-mi va mai cunoaște slăbiciunile, că nu-i voi oferi nimănui șansa să mă pună din nou la pământ.

Paul știa despre Vlad, cunoștea golul pe care mi-l lăsase în suflet și în fiecare zi încerca să-mi ofere motive pentru a zâmbi. Un mesaj, un apel, prezența lui.

Câteodată este bine să depui armele și să lași ca lucrurile să vină de la sine. Dacă un om îți este sortit, va rămâne lângă tine. Dacă viața îl duce departe, consideră-l o lecție de viață, păstrează amintirile frumoase și încearcă să uiți tot ce a fost neplăcut. La ce bun să tot cari după tine decepții, iluzii, promisiuni și sentimente negative?

Voiam să mă bucur de fiecare moment petrecut cu Paul. Pentru că nu eram un cuplu, mai mult din decizia mea, ne vedeam rar. Când ne întâlneam, uitam de lume și ne ascundeam sub cearșafuri albe, de catifea. Adoram gropițele lui, ochii blânzi și ceea ce trezea în mine: creaturi de care n-aveam habar, care-mi făceau inima să tremure și pielea să se înroșească.

— Ești frumoasă! mi-a spus privind-mă cu o tandrețe incredibil de seducătoare. Chipul îmi lua foc, inima bătea tare și tot ce-mi doream era sărutul lui.

— Ai roșit! a spus, râzând ca un copil poznaș.

— Mereu mă dau de gol! Scuză-mă! i-am zis, acoperindu-mi chipul.

— Să te scuz? De ce? Femeia care roșește este bună de iubit! Ea este sinceră, naturală și nu-și ascunde sentimentele! Eu acum te privesc și știu că...

Am înghițit în sec. Mă privea în ochi și imediat ghicea ceea ce simțeam:

— Vrei să fii iubită. Îi simt palma prin părul meu ce alunecă ușor sub atingerea lui.

— Dar tu nu poți... Închid ochii și pentru câteva secunde simt că mă pierd.

— Nu, eu nu pot să te iubesc. Acum nu. Deschid ochii și zâmbesc.

— Dar când? L-am întrebat râzând. Când voi fi bătrână? Mă strâmb ca o copilă.

— Probabil... Cine știe. „Când două persoane sunt făcute pentru a sta...

— ...împreună, universul va face tot posibilul pentru a-i readuce unul lângă celălalt.” Ridic ochii la cer și decid să-mi pregătesc o cafea. Mă opresc în fața ferestrei și observ doi tineri plimbându-se mână de mână. Par fericiți. Par îndrăgostiți. Pentru un moment mă-ntreb unde a dispărut femeia optimistă, cea care credea în dragostea eternă și considera că iubirea poate învinge tot. Încetasem să mai cred și greșeam, eram absolut sigură de asta. Din păcate simțeam că bat pasul pe loc, că nu mai reușesc să cred în iubire și că este mai bine așa, să-mi trăiesc viața ferindu-mă de sentimente. Vocea lui Paul mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Maria, mă auzi? La ce te uiți? Îi simt parfumul și simt că nu-i pot rezista.

— Mi-ai zis-o de atâtea ori, încât am ajuns să cred că ai dreptate. Sărută-mă, vrei? Îmi atinge suav buzele pentru a-mi da simțurile peste cap. Un sărut dulce, fără prea multe speranțe și promisiuni. Îmi atinge ușor șoldurile, mâinile alunecă sub tricou. Mă simt dorită, ca o hrană necesară pentru supraviețuire. Mă eliberez din brațele lui și mă îndrept către bucătărie, cu zâmbetul pe buze și sufletul liniștit.

— Știi ce nu-mi place la tine? i-am spus dintr-o dată. Că te crezi prea frumos! Femeilor le plac bărbații misterioși, cei care se lasă descoperiți cu greu, vorbesc puțin și trec repede la fapte.

— Adică eu vorbesc și atât?

— Nu, nu. Dar văzându-ți mușchii în fiecare zi, nu mai am dorința să-i descopăr. Sunt acolo mereu, la dispoziția tuturor domnișoarelor. O femeie vrea ca bărbatul ei să fie doar al ei. Ceea ce vede ea să nu vadă altcineva. Știi ce vreau să zic...

— Vorbești ca o nevestă!

— Vorbesc ca o femeie! Îl privesc hotărâtă.

— Dar eu nu sunt al tău! Mă privește serios. Mă uit cum cămașa albă îi atinge pielea albă. Suav.

Nicio adiere de vânt. Când el se mișcă, timpul se oprește. Un parfum puternic mă învăluie. Într-adevăr, Paul este un bărbat chipeș, fermecător și căutat de femei. Încă nu-mi explic cum a ajuns la mine. Nu era bărbatul meu, știam că dintre toate femeile sigur nu mă va alege pe mine. Credeam că la un moment dat va întâlni o fată mai frumoasă, mai intrigantă și mai atrăgătoare care mă va înlocui. Știam asta, acceptasem situația de la bun început. Fără sentimente: asta este regula.

— Maria, ce tot cauți acolo?

— Caut portofelul, chiar nu știu unde l-am pus.

— Vrei bani?

— Paul, pe bune?! Sper că glumești!

Probabil că mă enervasem degeaba, dar dintre toate lucrurile pe care mi-aș fi dorit ca Paul să mi le dăruiască, banii erau ultimii.

— Ce carte este aceasta? Îmi spune în timp ce eu aruncam afară din geantă tot ce mă încurca.

— A, da! Este o carte cu o poveste de dragoste.

— Și de ce râzi? mi-a spus serios. Câteodată mă speria seriozitatea și capacitatea lui de a trece de la o stare de spirit la alta. Zâmbăreț, apoi serios. Nervos, apoi calm. Deseori eram confuză și nu știam cum să-i răspund.

— Pentru că-i semeni foarte mult! Personajul masculin este ca tine, arogant, bun la pat și chipeș. Câteodată mi se pare că povestea noastră este varianta românească a cărții.

— Nu am auzit despre asta și îți pot garanta că atunci când ne culcăm împreună, totul face parte din repertoriul meu. Absolut!

— Hai, Paul! Nu mai suntem copii, nu căutăm sufletul pereche doar pentru a ne satisface simțurile. Doar nu se rezumă totul la sex!

— Nu tot... aproape. Îl privesc cu coada ochiului și realizez că are un farmec năucitor.

— Nu cred că relația între bărbat și femeie se rezumă la sex. Poate dura o perioadă, dar nu pentru totdeauna. Trebuie să ai pasiuni în comun, să vă doriți aceleași lucruri și să existe mult respect. Îmi torn puțină cafea și îl privesc, așteptând o reacție.

— Între noi doi... Sorb din cafea. Se lasă liniștea. Așadar decid să vorbesc:

— Ce anume? Știam că relația noastră era atipică. Nu ne făcusem planuri pentru că știam că el, ca și mine, nu mai credea în iubire. Amândoi am suferit extrem de mult, așa că am luat decizia, de comun acord, să ne vedem din când în când și să ne bucurăm de acele clipe împreună. De obicei, petreceam acele momente într-un loc izolat de lume și zgomot, vizitam locuri sau plecam la drum fără o destinație anume.

— Între noi este doar sex. Corect? Există o mare diferență între a face sex și dragoste. Vine către

mine și se oprește în fața mea, încercând să mă provoace. Adoram acest joc, de-a șoarecele și pisica. Eram întotdeauna atentă și învățasem să-l surprind, să-i dau simțurile peste cap și să-l las fără cuvinte.

— Da, corect! Mă feresc de privirea lui. Când vrei să înțelegi dacă o femeie este fericită, tristă sau supărată, privește-o în ochi: acolo vei afla toate tainele ei.

— Îți lipsește ceva? Tresar, simțindu-i palma rece pe spatele meu. Mă privește direct în ochi pentru o secundă, iar eu realizez că ceva nu este în regulă.

— Paul, nu-mi lipsește iubirea. Este bine așa. Dar pretind respect. Deschid dulapul, căutând ceva, orice.

— Știam eu! Oricum n-ai cum să-ți dorești pe cineva mai bun pentru că deja îl ai pe cel mai bun. Mai ales în a te satisface. Mă sărută pe frunte, își ia sacoul și geanta, iar apoi se îndreaptă către ușă.

— Ești același arogant cu nasul pe sus! Să știi că nu ești singurul bărbat pe lume, mai există bărbați și unii sunt chiar drăguți! Râzând, mă îndrept către dormitor. Tresar. Îmi simt mijlocul blocat și dintr-o dată camera parcă se învârte. Ochii lui Paul parcă au luat foc:

— Alți bărbați? Cred că nu ai înțeles: tu ești a MEA! Mă simțeam a nimănu, dar în acel moment parcă îi aparțineam.

A face sex este ușor: nu implică emoții, riscuri sau sentimente. Te dezbraci și te bucuri de o senzație de moment. A face dragoste este altceva. Îți pasă de femeia pe care o iubești, știi cum să o atingi și realizezi că nu i-ai face rău pentru nimic în lume. Nu te dezbraci, îți satisfaci dorința și pleci. Rămâi acolo, lângă ea. O mângâi, îi amintești cât este de frumoasă și îi admiri pielea sub care se ascunde sufletul ei, inima de femeie. Da, atunci poți spune că o iubești cu adevărat.

Capitolul 11. Maria

Florența, Italia, 2010

Când te desparți de un om și vezi cum relația în care credeai și ai investit timp și speranță se năruie sub ochii tăi, ți se taie răsufarea. Crezi că nu vei mai iubi și-ți vine să o dai încolo de dragoste, să nu mai auzi de ea și să stai singur pentru totdeauna.

Iubim și riscăm. Nimeni nu ne obligă să ne îndrăgostim, o facem din pură plăcere și puțin egoism. Când ne infatuăm, parcă dăm la o parte tot răul și ne imaginăm doar lucruri frumoase. Credem că iubirea noastră va dura o eternitate și orice ne-ar spune lumea, nu contează părerea altora.

Da, în relația mea cu Vlad nu era loc pentru părerile altora. Îl așteptasem pe acel om, îmi dorisem din răsuperi să-l iubesc și să mă simt a lui, luptasem pentru acea iubire și aș fi făcut orice pentru el. Oare el știa?

Relația cu EA a durat prea mult, încărcată cu sentimente confuze și negative, clipe de egoism și ranchiună ce mă făceau să nu mă mai recunosc.

Citesc din inerție numărul lui, pentru a nu știu câta oară. Nu reușesc să-i șterg numele și numărul, sunt tatuate pe sufletul meu și tot ce am fost, tot ce am trăit parcă-mi aleargă în fața ochilor. Am nevoie de aer curat, mă îndrept către ușa din lemn, lucioasă de la vopseaua abia întinsă, și fără să vreau mă privesc în oglinda agățată într-un colț al casei. Abia mă recunosc.

Înainte eram o femeie veselă, iubeam viața, trăiam fiecare zi la maxim și nimeni nu-mi putea fura zâmbetul. El a reușit. Dragostea pe care i-o purtam reușise să mă transforme într-o străină, nu mai știam cine sunt și cine am fost. Pierdusem anii tinereții pentru bărbatul pe care-l iubeam. Eu încă-l mai iubesc pe Vlad, recunosc. Dar nu mai pot lupta pentru amândoi, mai ales acum, când m-a dezamăgit și nu s-a gândit la noi. Îmi ating buzele. Sunt acolo, aceleași. Măcar ele. Se hrăneau cu sărutul lui, un gust dulce-acrișor. Ochii îmi sunt oboșiți, privesc în gol și realizez că, deși îmi este dor de el, mai mult îmi este dor de mine!

Clanța rece mă trezește la realitate. Parcă-mi spune că într-adevăr s-a terminat. Mă-ntorc către fereastră simțind cum lacrimile alunecă ușor. Se scurg una după alta, abia le mai simt. Sufletu-mi este amorțit, lumea mea e paralizată. Fiecare colț al acelei camere, fiecare loc al casei, fiecare parte a trupului meu îmi amintește de el.

După ce relația dintre Vlad și prietena lui s-a încheiat, am petrecut o scurtă perioadă în care ne-am reapropiat. De ce am rămas lângă el? Pentru că-l iubeam și când iubești, lași toate armele jos. Ești ca un animal sălbatic ce se trezește închis, realizează că nu-i locul lui, dar nu poate pleca.

Am încercat să-l cuceresc, să-i dovedesc că eu aveam sentimente adevărate și iubeam sufletul lui, acel zâmbet de copil și acea privire de om bun.

După câțiva ani, ne-am întâlnit într-o gară. Mă preocupam de aspectul meu, îmi doream să fiu

frumoasă și voiam ca el să mă placă. Cunoscuse sufletul meu, înțelesese ce fel de om eram, iar acum urma să mă întâlnească, să-mi atingă pielea, să-mi zâmbească, iar eu să-i pot atinge buzele.

L-am văzut îndreptându-se către mine și am înțeles că era omul potrivit. Asta am crezut și pentru o perioadă timpul mi-a dat dreptate. Au urmat momente frumoase, ne vedeam de câteva ori pe an, iar în restul zilelor visam la clipa în care ne vom revedea. Relația noastră era diferită, pielea nu se atingea, dar sufletele nu se pierdeau vreodată! Aveam încredere în Vlad, știam că era un om bun și mi-ar fi spus orice.

După prima întâlnire, situația noastră se clarificase: eram împreună. Virtual. Nu-mi păsa, nu priveam în jurul meu, pentru mine exista doar Vlad.

Faci efort, crezi într-o relație și apoi totul se face țândări. Sufeream amândoi. L-am privit cum m-a salutat din mașină și știam că acela nu era un la *revedere*, ci un *adio*. Nu-mi imaginasem viața fără el, fără glumele lui, fără energia și optimismul lui. El era printre nori, eu cu picioarele pe pământ. Un *ying* și *yang* perfect.

Erau nopți în care adormeam cu *PC*-ul în brațe sau cu *webcam*-ul aprins. Îmi plăcea să-l privesc cum doarme, chiar dacă ne despărțea un monitor. Așteptam ca el să închidă ochii și apoi să-l pot admira. Îi adoram sprâncenele, chipul perfect și buzele nici prea subțiri, nici prea groase.

Ce n-aș da să pot avea iar speranța și cheful de a iubi! Oare mai merită să riști totul pentru o iubire?

Ai grijă atunci când promiți ceva unui om, pentru că riști să-l rănești. Dacă n-ai timp pentru o femeie, pleacă din viața ei, pentru că dragostea este un sentiment sădit cu atenție și îngrijit cu răbdare; dacă fericirea ei nu este o prioritate pentru tine, pleacă și nu o mai căuta. Nu te îngrijora, există bărbați care iubesc mai mult și mai bine decât tine. În timp, ea va înțelege că tu nu erai destul de bun pentru ea și ea era prea mult pentru un om care nu știa să prețuiască sinceritatea.

Relația noastră a durat ani, ani frumoși și speciali. Nu-mi lipsea dragostea, ci el, prezența lui, atingerea și sărutul lui dis-de-diminează.

Astăzi n-am nimic. Astăzi voi plânge și apoi îmi vor reorganiza viața. Mă întind pe pat și privesc pozele împrăștiate prin cameră. Închid ochii, simt furtuna din sufletul meu. Nu mai există un noi, nu mai există un viitor împreună. A fost alegerea mea, dar doare. Doar pentru că-l iubesc, dar nu pot merge înainte cărând greutatea amândurora. Eu voiam un bărbat care să-mi fie alături, pe care să mă pot baza, iar astăzi realizez că visam imposibilul.

Dimineață. Apa rece cade puternic peste mâinile mele și un fior îmi străbate șira spinării. Este ora 5 dimineața, momentul ca eu să-ncep o nouă zi și să plec către Florența. Uneori este mai bine să nu vezi un om suferind, altfel riști să te-ntorci din drum. Până ieri mă trezeam lângă Vlad, îl simțeam cum se strecoară din pat și caută încet papucii. Până ieri eram doi, astăzi eram din nou singură.

Nu voi mai iubi! Fericirea mea nu va mai depinde de iubirea unui bărbat! Când o femeie suferă, trebuie să-și parfumeze pielea. Să se simtă bine, sexy și frumoasă! Caut parfumul meu preferat și simt cum stropi reci și greoi se lipesc de pielea mea, ca niște ace. Sufletul unui om nu se vindecă de pe o zi pe alta: necesită timp și răbdare.

Deschid în grabă ușa dulapului și mă simt ca lovită de o mie de săgeți, direct în suflet: nu deschiseseam dulapul în ultimele zile. După plecarea lui Vlad, am stat închisă în cameră, salvată de buna mea mamă, care-mi mai aducea mâncare și apă.

Când îți vine să suferi și să plânga, fă-o. Să nu strângi prea multă suferință și durere, pentru că sufletul este mic și vei avea nevoie de spațiu pentru sentimentele frumoase și plăcute. Nu-ți îngreuna inima, păstrează în sufletul tău doar oamenii care merită cu adevărat acel loc.

Să vindeci rănile unui om,
cu răbdare și respect. Asta
înseamnă iubire adevărată.
Să nu pretinzi de la început,
să înțelegi că o relație stabilă
se clădește în timp, după
atâtea trăiri și momente
petrecute împreună.
Să iubești slăbiciunile femeii
pe care o iubești, defectele
și calitățile ei: asta înseamnă
dragostea. Important este să
fiți fericiți, ce spune lumea
nu contează. Fiți fericiți în
felul vostru: iubirea este
făcută din zâmbete, lacrimi,
teamă de a pierde persoana
iubită și speranță.

Capitolul 12

Partea rezervată pentru Vlad era goală. Rămăseseră câteva bluze și niște pantaloni tociți de vreme. Am simțit parfumul lui și am înțeles că nu eram pregătită, că nu puteam înfrunta lumea, căci nu vedeam nimic frumos în jurul meu. Luasem o decizie, dar mă-ntrebam dacă nu fusesem prea egoistă. Oare eram egoistă? Aș fi fost egoistă dacă nu aș fi suferit, bănuiesc. În schimb știam sigur că amândoi plângeam și amândoi sufeream.

Am rămas așa, îmbrăcată cu tricoul lui alb și parfumat, întreaga zi. Am plâns, mi-am reproșat, i-am reproșat, am plâns din nou, mi-am făcut curaj. Îl rugasem să-mi spună dacă a ajuns bine, dar n-a făcut-o. Evident, se simțea jignit. Și eu m-aș fi simțit așa. Lăsase totul pentru mine, dar lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum ne dorim.

La un moment dat ne oprim din căutat și realizăm că am obosit, că n-avem nevoie de o dragoste nouă pentru că am uitat să ne iubim, să avem grijă de sufletul nostru fără a ne preocupa de ceilalți. Vine un moment în care devenim din nou centrul universului și o facem pentru a ne salva, pentru a respira din nou și a putea reîncepe.

Nu vă neliniștiți, nu durează mult, dar pentru un timp, atunci când ați fost dezamăgiți sau părăsiți, simțiți nevoia de a sta ascunși de lume, de sentimente și priviri. Este normal, este firesc, pentru că sufletul obosește și simte nevoia de libertate și liniște.

Veți alunga oameni din dorința de a evita dezamăgiri, doar cei cărora le pasă vor rămâne; îi veți pune la încercare pentru că nu mai credeți în cuvinte, doar cei care vă vor binele se vor lupta. Vine o perioadă în care trebuie să facem curat în viața noastră, să renunțăm la oameni și sentimente fără rost. Este firesc. Câteodată singurătatea vindecă.

Puțini înțeleg cât poate să doară. Pentru a înțelege suferința unui om, trebuie să fii în pielea lui, să-i cunoști slăbiciunile, să-i cunoști durerea și istoria vieții.

Mulți n-au înțeles că femeile se îndrăgostesc de bărbații care nu renunță, de cei care reușesc să fie misterioși și amuzanți, care nu se laudă cu calitățile lor, ci îi oferă femeii iubite șansa de a descoperi tot ceea ce vrea să găsească. Mulți n-au înțeles că dragostea, în lumea femeilor, are nenumărate culori, o femeie iubește în felul ei și știe să facă diferența între prietenie și relație. Femeile sunt complicate, greu de mulțumit și puțin cicălitoare; ele o știu, din acest motiv majoritatea caută un om care să le liniștească, să le aducă cu picioarele pe pământ și să le ofere încredere în sine. Dacă iubești o femeie, nu ești un fraier: fraieri sunt cei care n-au habar, nu știu cum să-ivorbească unei femei, ce-nseamnă iubirea și respectul. Dacă ajungi să mai ridici și mâinile, atunci ești un laș.

Stimată doamnă, cine te-a lovit, o va face din nou. La o anumită vârstă, cu greu mai schimbi un om. Nu te încăpățâna, amintește-ți că meriți mai mult. Dragostea nu înseamnă suferință, umilință sau violență fizică ori spirituală. Nu, iubirea este cu totul altceva. Și dacă iubirea dispare, trebuie să fie înlocuită de respect.

Îmi ascund chipul și parcă-l văd: de o frumusețe înmărmuritoare, un chip curat, ochi ca nucile, buze de culoarea unui trandafir. Mi-am plecat fruntea, rezemând-o de palma dreaptă: deseori i-am surprins privirea în miez de noapte. Privirea lui era năucitoare, nu-i puteam spune nimic pentru că el îmi cunoscuse toate slăbiciunile și le transformase în calitate.

— Vlad, de ce mă privești? îl întrebam în șoaptă, de teamă că aș putea strica un moment atât de suav și magic.

— Pentru că te iubesc și, atunci când dormi, pari fericită! îmi spunea privindu-mă cu doi ochi dulci ce sclipeau în lumina lampionului de pe stradă. Era frumos. O frumusețe de speriat. Deseori mă surprindeam întrebându-mă ce face un bărbat atât de frumos lângă o femeie ca mine. El se supăra și-mi spunea:

— Tu ești frumoasă! Încetează să spui asemenea prostii, altfel ne supărăm. Nu-mi plăcea să mă cert cu Vlad, nefiind eu un om care ține la supărare. Îmi lua fața în mâini și-mi săruta fruntea, iar eu mă simțeam cea mai fericită femeie de pe pământ.

— Maria, ce-ți dorești de la viață? M-a luat în brațe și m-a strâns ușor, cu multă dragoste.

— Ca femeie, tot ce îmi doresc este să fiu iubită cu adevărat. Am ajuns la un punct în care nu mai am nevoie de cadouri, de promisiuni și gesturi superficiale; am ajuns la un punct în care am realizat că nu mai vreau să pierd timpul cu relații fără rost, lângă un om care nu mă vede în viitorul său sau care îmi cere compromisuri. Îmi doresc o dragoste care să mă facă să râd, să mă bucur, să-mi simt sufletul liniștit, să găsesc fericirea în brațele bărbatului iubit. Îmi doresc să fiu privită ca și cum aș fi singura femeie pe pământ.

— Cam multe vrei. Mă strânge în brațe și mă sărută pe frunte. Ce poate fi mai frumos decât un gest atât de spontan și sincer?

— Da, într-un fel, par multe. Dar există un singur răspuns ce le întrunește pe toate: dragoste. Și respect. Îl sărut cu patimă și îi spun că-l iubesc, ca și cum i-aș cuvânta o taină.

— Atunci sunt două! exclamă Vlad, ridicând mândru două degete. Râdem împreună iar eu mă întind pe pat, privind tavanul ce deseori mi se părea un ecran de cinema pe care urmăream filmul viitorului nostru. Deseori adormeam imaginându-mi o viață lângă Vlad și acum îl aveam lângă mine. Nimic nu ne putea frâna fericirea.

— Da, dar dacă iubești, respecti. Greșesc cumva?! Îl prind de mână și închid ochii.

— Niciodată! îmi spune râzând. Chiar dacă ai greși, nu-ți pot reproșa nimic și nu te pot contrazice. Femeile au întotdeauna dreptate.

— Întotdeauna? Râd și simt cum mă privește.

— Aproape.

— Eu te-am așteptat, să nu uiți.

— Da. Oare de ce? Deschid ochii.

— Pentru că am văzut în tine viitorul meu. Simplu. Dar tu să nu mă dezamăgești, eu am pariat sentimente și speranțe. Îmi promiți? Îl sărut scurt, dar intens.

— Nu, nu-ți promit. Mă privește serios și se ridică brusc. Îți dovedesc și te las pe tine să-nțelegi cât de mult te iubesc.

Într-o seară, nu mă simțeam bine, așa că Vlad s-a gândit să-mi pregătească o cadă cu apă fierbinte. Era o perioadă destul de grea, hotărâsem să merg pe la el, iar schimbarea vremii îmi juca festa.

Nu reușeam să pășesc, parcă nu-mi controlam picioarele și am înțeles că pur și simplu mușchii îmi înțepeniseră de frig. Îmi era un pic jenă, dar la un moment dat, de durere, am izbucnit în lacrimi.

Vlad s-a ridicat și m-a dus în brațe. A rămas cu mine, m-a ajutat să mă mișc și a trebuit să mă rog de el să se întoarcă în pat.

— Să mă chemi atunci când termini! Sănu stai prea mult! mi-a zis hotărât, dar adormit, mai ales că era ora trei dimineața.

— Sigur, te voi chema. Stai liniștit. Decid să mă relaxez și pentru câteva minute mă simt perfect.

N-am făcut-o pentru că gestul lui a fost atât de copleșitor și frumos, încât am preferat să mă târăsc până în cameră decât să-l trezesc. Când mi-a simțit prezența, doar a întins brațele și a șoptit:

— Ce bine este lângă tine, mă simțeam atât de singur! Pentru o clipă, am crezut că deja au trecut două săptămâni și urmează să pleci! Mi-a strâns talia cu o putere și o pasiune care mi-au tăiat suflarea. Mă iubea, îl iubeam și nimic nu s-ar fi putut întâmpla.

Vine un moment în care încetezi să mai alergi după oameni, încetezi să te mai preocupi de ceea ce gândesc, încetezi să aștepti gesturi pe care tu le-ai face pentru ei. Obosești și lași lucrurile să decurgă de la sine, pentru că majoritatea s-au obișnuit cu prezența ta și o consideră o certitudine.

Nu știi de ce, dar la un moment dat m-am oprit și, pentru o clipă, mi-am dorit să fac mai puțin și să primesc mai mult. Pentru el, dintr-o femeie timidă și naivă, devenisem o femeie descurcăreață, cu spirit de inițiativă și pregătită să-mi asum responsabilitățile. De dragul nostru mă schimbam. Eram dispusă să renunț la tot pentru noi! M-am uitat în jur și am realizat că în timp ce eu făceam imposibilul pentru a merge înainte, Vlad bătea pasul pe loc. Mă-ndruma să fac mai mult, dar nu-mi susținea pasiunile, mă-ndruma să acționez, deși el venea încet din urmă. Ca femeie, rezisti și mergi mai departe de multe ori, dar la un moment dat încetezi. Femeia nu urăște, dar devine indiferentă. Ea oferă totul, dar când pleacă, ia înapoi tot ce a dăruit!

Fiecare femeie are nevoie de un bărbat care să o liniștească, dar și să-i hrănească dorința de aventură, de a savura fiecare clipă a vieții. Jumătatea fiecăruia dintre noi există undeva în lume, probabil ne îndrăgostim de oameni care ni se par diferiți, dar uităm că inima știe bine când alege, când se îndrăgostește, recunoaște calitățile și anulează defectele.

Ca femeie, trebuie să înțelegi că n-are sens să te compari cu ceilalți: cine te iubește, rămâne. Cine se

preface, mai devreme sau mai târziu, va fi pus la încercare și, probabil, va pleca.

Știam că greșesc, dar n-am fi oameni dacă nu ne-am asculta inima: caut repede telefonul, găsesc numărul lui, aștept câteva secunde, apoi decid să-l sun.

— Alo? Ți-am zis să nu mă suni! îmi reproșează Vlad. Simțeam că suferă, recunoșteam vocea de om rănit și trist. S-a mai întâmplat să avem dispute, de cele mai multe ori pe subiecte banale, și deseori eu eram cea care-l căuta. Eram obișnuită cu nervii și impulsivitatea lui, dar nici eu nu eram perfectă, așa că am decis să trec peste.

— Vlad... Eu voiam doar să știu dacă ai ajuns cu bine! Mi-ai spus că-mi trimiți măcar un mesaj! îi spun cu ton domol.

— Da, am ajuns. Am uitat să-ți spun. Acum, te rog frumos, nu mă mai suna! Ai făcut o alegere, asta este. Eu am luptat, Maria. Am venit până acolo ca să te conving, dar tu deja m-ai uitat.

— Da. Ai dreptate.

— Adio.

— Aș vrea măcar să mai știu ceva de tine, din când în când...

S-a lăsat liniștea. L-am mințit când i-am spus ca nu-l mai iubesc. L-am mințit când i-am spus că nu-i omul potrivit pentru mine. L-am mințit pentru că voiam să-l salvez. Știam, cu mine era fericit, dar lumea mea nu era și lumea lui. Știam ca aș fi fost mult prea egoistă, că el își dorea sa fie în alt loc, iar eu nu puteam sa-i fac pe plac. Decât sa-l văd nefericit, am preferat să-l fac să plece. El merita mai mult, iar eu nu puteam să-i dau tot ce merita.

Asta-nseamnă să iubești cu adevărat: să pui fericirea altuia mai presus de propria fericire. Să-ți dorești să-l vezi liniștit și fericit în lumea lui, printre oamenii lui, chiar dacă este departe de tine.

Sunt momente în care sufletul abia mai rezistă. Privim în gol, respirăm adânc, dar nu renunțăm, pentru că n-avem voie, nu putem capitula. Așa erau zilele mele după despărțirea de Vlad. Mă plimbam pe stradă fără un scop anume, pur și simplu o făceam pentru a mă simți mai puțin singură și mai înțeleasă.

Ironia vieții este că oferind mai mult, ajungi să pierzi mai mult.

Autobuzul albastru și maiestuos pleacă grăbit, iar eu rămân imobilizată pentru câteva minute, pierdută și tristă. Nu voiam să-nfrunt lumea și nu voiam să străbat singură acele străzi pe care le-am străbătut cândva la brațul lui Vlad.

Florența este un loc magic, splendid și fascinant. Aici timpul pare că s-a oprit în loc: străzile înguste apropie lumea, casele înghesuite parcă se ceartă pentru a găsi puțin loc, pe balcoane atârnă mușcate și trandafiri, obloane verzi deschise dimineața parcă te invită să intri într-un loc secret.

Mă simt singură, deși în jurul meu sunt prea mulți oameni. Dacă cineva mi-ar auzi gândurile, oare s-ar opri pentru a-mi spune: „Maria, totul va fi bine! Timpul vindecă totul!”?

Cursurile încep în câteva ore. Mă uit la ceas și realizez că de când m-am despărțit de Vlad, nici nu știu pe ce lume trăiesc. Zilele curg una după alta, iar eu mă plimb prin viață ca o fantomă.

Amintirile sunt frumoase, deși deseori ne rănesc. Privesc către străduța pe care ne-am plimbat ținându-ne de mâini. Dacă cineva mi-ar fi spus că peste câțiva ani totul se va face țandări, n-aș fi crezut. Când iubești, devii orb. Nimeni nu înțelege ceea ce trăiești pentru că nimeni nu știe ce-i sub pielea ta: numele, privirea și atingerea lui.

Dacă dragostea dispare, rămâne respectul. Dar ce faci atunci când încă mai iubești și simți că n-ai trăit destule momente lângă acel om? Simți că n-a aflat totul despre tine, că încă mai ai sentimente de oferit.

O femeie este frumoasă când știe că este iubită, respectată și protejată. Nu-i trebuie nimic altceva, doar prezența persoanei iubite. Restul nu o sperie, o întărește.

Lângă Vlad, mă simțeam frumoasă. Ce deosebește o femeie? Iubirea bărbatului pe care-l are alături. Atâta timp cât mă simțeam iubită, eram cea mai fericită femeie! Aș fi mutat munții din loc, aș fi făcut orice dacă aș fi văzut că este jumătatea mea și că putem face lucruri împreună.

Am străbătut alături de el străzile din Florența, deși afară ploua îngrozitor. Alergam prin ploaie și picăturile reci ne mângâiau pielea. Ne-am pierdut și ne-am regăsit prin Florența. Ne-am pierdut, dar nu ne-am mai regăsit prin viață.

Decid să savurez fiecare amintire, pentru ultima dată. Poți plânge o zi, doua, trei, dar apoi ești obligată să te ridici și să mergi înainte. O faci pentru tine, pentru omul care ești, pentru familia ta, pentru ziua de mâine.

Băncuța din lemn uscat și palid stă sub plopul bătrân. Am descoperit acea grădină și pentru o jumătate de oră a fost doar a noastră. Mă abandonam în brațele lui și, ca orice femeie îndrăgostită, mă simțeam puternică, de neatins. Știam că acolo vreau să-mi trăiesc viața, că acel om mă va aștepta seară de seară și aș fi putut să-i spun orice, ar fi rămas lângă mine în pofida tuturor obstacolelor.

Îl iubeam pe Vlad pentru simplitatea lui: era un om modest, venea dintr-o familie plăcută, știa ce-nseamnă munca și sacrificiile. În același timp, Vlad avea visuri. Deseori mă regăseam în ele, alteori îmi erau greu să-l înțeleg. Când iubești un bărbat, trebuie să-l susții așa cum și el te va susține la rândul lui. Câteodată trebuie să-l aduci cu picioarele pe pământ, să-i explici că anumite lucruri se pot face, și altele nu. El se va supăra, probabil se va simți neînțeleș, dar tu, fiindcă îl iubești, în sufletul tău știi ce-i bine pentru el.

O femeie puternică nu-și dorește banii unui bărbat. O adevărată doamnă te va înțelege și va rămâne alături de tine orice s-ar întâmpla. Femeia adevărată te va susține atunci când toți te critică, te va felicita atunci când vei reuși, te va ajuta cu un sfat. Femeia cu valori știe că atunci când iubești un om, trebuie să-i rămâi alături și să-l susții în tot ceea ce face. Succesul lui este și succesul tău și viceversa. Asemenea femeie este bună de iubit! Păcat că mulți sunt orbiți de tot ce-i superficial!

Purta o pereche de jeans de culoarea nopții, un tricou simplu și un hanorac. Ce dă pe spate o femeie? Atitudinea. Bărbații tăcuți, rezervați și eleganți ne dau mintea peste cap înainte

de a ne fi atinsă pielea. Ne imaginăm în brațele lor, ca niște copile ce caută puțină tandrețe.

Bărbatul potrivit știe când, cum și unde să te iubească, cum să te atingă, când să tacă și când să rămână. Nu vorbește mult, lasă ca zgomotul faptelor să umple golul cuvintelor. Are un parfum năucitor ce-ți fură aerul. Bărbații trebuie să fie bărbați, femeile sunt femei. Degeaba te consideri mare domn dacă faci o dramă dintr-un nimic, dacă nu știi cum să-i dai peste cap simțurile, să o surprinzi și să o lași fără cuvinte.

Respir adânc. Îl iubeam pe Vlad, deși deseori m-a rănit cu vorbele lui.

— Femeile, toate la fel, îmi spuse cu nonșalanță într-o zi, în timp ce vizionam un film de dragoste.

— Adică? Mă întorc și îl privesc, deși știam răspunsul.

— Este suficient un pumn de bani și vă aruncați în patul oricui! îmi spune răspicat, fără a mă privi.

— Nu-ți este rușine? Deși stăteam comodă, decid să mă ridic. Încerc să-mi ascund lacrimile și-mi mușc puternic buza înainte de a-i reproșa tot ce am făcut pentru el.

— De ce să-mi fie? Am cunoscut cândva...

— Nu mă interesează! Știi de ce? Pentru că ai alături o femeie care a zăbovit după tine luni întregi, în timp ce tu cerșeai iubire de la alta, care nici nu te merita! Greșești dacă crezi că iubirea unei femei se cumpără cu bani! Poți cumpăra multe lucruri, dar inima unei femei niciodată! Și dacă ai plătit-o, iar ea ți-a spus că te iubește, află că te-a mințit! Mă întorc brusc în bucătărie și încerc să mă calmez. Nu mi păsa de nimic în acel moment. Când iubești, suporti și înduri nenumărate vorbe și gesturi! Dar până când?

De ce mi-aș bate joc de sentimentele omului pe care-l iubesc? De ce aș pierde timp lângă un om dacă n-aș crede în relația noastră. Ca femeie, respect omul lângă care dorm și când spun te iubesc, nu mint. Nicio femeie n-ar trebui să fie comparată sau să plătească pentru greșelile altor femei: eu sunt astăzi, ea a fost ieri.

Simt două brațe ce-mi strâng puternic mijlocul. Mă simt dezamăgită și furioasă. Îmi șoptește la ureche:

— Iartă-mă. Tu nu ești ca celelalte. Eu te iubesc și n-aș vrea să te pierd.

Dacă o relație se termină, nu este întotdeauna un bărbat sau o altă femeie la mijloc. Lucrurile între doi oameni pot merge, dar se și pot face praf.

Femeile suportă multe, rezistă durerii mai mult decât un jucător de box.

Dar dacă pierd încrederea în tine, jocul s-a terminat.

L-am iertat pe Vlad de multe ori. Când iubim, suntem dispuși să acceptăm aproape orice. Știi cât de fragil și plâpând poate fi sufletul unei femei? Ea pare puternică, parcă este o stâncă ce rezistă împotriva mării agitate. Este ușor să promiți, să spui te iubesc și apoi să uiți de ea.

Femeia trebuie cucerită în fiecare zi. Oferă-i motive să nu plece și să se întoarcă zilnic în brațele tale. Dăruiește-i o floare, îndeplinește-i o dorință și fă-o să râdă.

Da, zâmbetul femeii de lângă tine este cartea ta de vizită.

Femeia recunoaște minciuna, nu o subestimează. Când iubește, ea oferă tot. Dar acel TOT se poate transforma în NIMIC într-o singură secundă!

Mă așez pe bancă, respir adânc: simt mirosul trandafirilor adus de vântul ce adie ușor. Păsările cântă, totul pare un basm. Mă-nvăluie o stare de bine. Soarele îmi mângâie chipul care parcă-mi ia foc: sufletu-mi este amortit, parcă stă nemișcat și se teme de viitor. Ce să fac? Merg înainte.

Realizez că nu mai am răbdarea de altădată, nu mai reușesc să cred în oricine, mai ales în cei care nu mi-au demonstrat nimic. Am obosit să tot aud promisiuni, am nevoie de fapte. Începând de astăzi, îmi văd de viața mea. Nu voi avea nevoie de un bărbat pentru a fi fericită, nu-mi voi abandona destinul în mâinile unui om, pentru că iubirea este trecătoare, iar eu am obosit să lupt pentru doi.

Timpul le rezolvă pe toate. Datoria noastră este să trăim iubind și respectând oamenii din jurul nostru. Să ajutăm cât mai mult posibil, să luptăm pentru visurile noastre fără a ceda.

Uneori obținem ce ne-am dorit destul de ușor, alteori parcă ne îndepărtăm tot mai mult de țintă.

Fiecare obstacol ne învață ceva, fiecare moment al vieții ne oferă o lecție utilă. Viața este o călătorie pe care nu o poți petrece dormind în așteptare să ajungi la destinație: trebuie să te bucuri de peisaj! Să te oprești, să trăiești, să mergi înainte. Să nu cedezi.

Am ridicat privirea către cerul limpede, pictat cu un albastru fascinant. Nori albi și pufoși, parcă agățați, pluteau ușor, soarele strălucea puternic, deși în sufletul meu era frig și ploaie. Trebuia să mă regăsesc pentru a o lua de la capăt. Nu mai aveam timp și nici energie să iubesc. Lacrimile alunecau pe obraz și se aruncau la pământ, acolo unde-mi era moralul.

Nu te voi uita, orice s-ar întâmpla. Te-aș retrăi de o mie de ori, crede-mă, am rostit privind către cer. Îl simțeam aproape, lângă mine. Aș fi dat orice să-l pot săruta din nou, să-l pot avea lângă mine. Iartă-mă. Dar fără mine îți va fi mai bine.

E ciudat cum timpul transformă rana de ieri într-o cicatrice pe care o porți cu mândrie. Dragostea care se transformă în dezamăgire scobește în suflet și schimbă fiecare om în parte. Suferind, devenim mai neîncrezători, mai concreți, mai pregătiți pentru durere. Suferind, sufletul are nevoie de oameni frumoși, care să fie alături cu vorbe calde și susținere. Fiecare iubire pierdută doare, dar relația pentru care am luptat cel mai mult rănește cel mai tare. Din acel moment, pui punct. Apoi trebuie timp și răbdare, lacrimi și plimbări cu prietenele. Îți vor spune că nu te-a meritat, dar va fi fără rost. Îți vor spune că nu este pentru tine, dar nu va avea niciun efect. Îți vor spune că nu merită lacrimile tale, dar tu vei plânge când îi vei auzi numele. Se numește dragoste, n-ai ce să-i faci. Doar timpul te va vindeca și vei învăța să te iubești pentru că ai o singură viață și nu poți pierde clipe frumoase plângând pentru un om care se joacă cu iubirea.

Principesa Elena, România, 2015

De multe ori am face orice pentru oameni care n-au timp pentru noi și nu realizăm că există persoane care ar face orice pentru noi, fără a pretinde ceva în schimb. De multe ori tânjim după dragostea unora în timp ce alți ochi tânjesc după dragostea noastră. De multe ori colecționăm dezamăgiri și suntem neatenți pentru că riscăm să suferim...

Apoi, după nenumărate lovituri, realizăm cine ne merită cu adevărat.

Plecasem fără preaviz, într-adevăr. Simțeam nevoia de a pleca departe de toți, voiam să-mi regăsesc liniștea și să petrec cât mai mult timp lângă cei dragi!

— Fată, îți zic că ăsta nu-i de tine! Îmi spuse într-o zi o bună prietenă, Alina. Nu-l vezi că nu știe ce vrea? Mai dă-i încolo de bărbați, oricum sunt orbiți doar de frumusețe și tot ce-i superficial! Fii fericită, clădește-ți propria lume și bucură-te de aceste clipe de libertate! N-ai nevoie de un bărbat! Iubirea asta ne fraierește, credem că ne aduce doar fericire, dar, fără să ne dăm seama, suferim mai mult decât ne-am așteptat vreodată! Fii șmecheră, fă-i să le pară rău! Arată-le ce au pierdut, o femeie puternică, sexy și pretențioasă! Mai bine să te ia drept pretențioasă și greu de ajuns decât de proastă, ascultă-mă pe mine!

Alina este o femeie extrem de directă, deseori chiar prea directă. Dar îmi era simpatică pentru felul ei de a fi; suferise foarte de mult și din acest motiv în ultimii ani evita întâlnirile cu eventuali pretendenți. Era o femeie frumoasă, cu trăsături orientale, un corp frumos și proporțional cu înălțimea ei. Imediat după despărțire, s-a concentrat tot mai mult pe carieră, obținând mare succes. Bărbații alergau după ea, dar ea parcă nu-i vedea. Își clădise o viață, un prezent ce-i aparținea și nu voia ca un bărbat oarecare să i-l distrugă. Nu se deschidea oricui, deseori părea cu nasul pe sus și unii o credeau arogantă. Ea era fericită și fericirea îi aparținea. Își dirija viața după placul ei și tot ce-și dorea obținea prin propria muncă.

Ambele am iubit la momentul nepotrivit, fără jumătăți de măsură. Suferința ne face mai puternice, ne-am antrenat cu cei mai dificili și astăzi nimeni și nimic nu ne poate sta în cale.

— La ce te gândești de ești atât de serioasă? mă-ntreabă străbuna. Hai să ne-ntindem puțin pe pat, acolo, în antreu. Nu-mi plăcea acel pat, era extrem de înalt și incomod. Dar am decis să o urmez pentru că știam că-i locul ei preferat, de unde poate vedea cine vine și cine pleacă. Merg după ea și reușesc să-i observ silueta. Corpul ei firav și slăbuț stătea ascuns sub un capot mov, ales cu multă dragoste de mama. Bunica murise puțin timp după nașterea mamei mele: astfel străbunica își pierduse un copil și avea de crescut o fetiță cu ochi căprui. Străbuna întotdeauna fusese slăbuță și plăpândă deși acel corp firav ascundea o putere și o voință de speriat!

Străbunicul era întotdeauna glumeț și îi plăcea să o tachineze: după mult timp am înțeles că era felul lor de a spune *te iubesc*. Străbunica Elena a fost întotdeauna o femeie cu picioarele pe pământ,

serioasă și simplă. În tinerețea ei, Elena era o tânără modest îmbrăcată: purta rochițe simple, majoritatea albe, împodobite cu broderii sau desene. Pentru că era slăbuță, își înconjura talia cu o curea și trupul ei devenea ca o clepsidră. Părul ondulat aluneca pe umeri sau, deseori, era strâns ori împletit. De când mă știu, am admirat părul străbunei. Firele de un șaten culoarea castanei astăzi deveniseră argintii, îmbătrânite de anii ce au trecut, de povara greutăților și bătute de soarele ce le dogora în zilele de mers la câmp.

Mă așez lângă străbuna încet, să nu o deranjez: se întinde peste pătura de culoare roșu-aprins, închide ochii și a începe să-mi povestească. Îi dau botoșii jos și îi întind picioarele, care semănau cu două lemne subțirele și șubrede, de-ți era teamă să le atingi.

— Mersul pe jos face piciorul frumos! Ascultă-mă pe mine! Așa mi-a zis și doctorul când m-a controlat! Îmi spune străbunica privindu-mă mândră și așteptând câteva complimente. Nu este așa, Nelule? Am picioare frumoase?!

Ne așezasem toți trei pe o băncuță. Pe atunci străbunicul era-n viață și ne bucura cu glumele și buna lui dispoziție! Nu zâmbea cu buzele, ci cu ochii! Era ca-n povești: cărunt, plăpând, calm și voinic.

— Da, doctorul ăsta e plătit ca să zică la babe că au picioare frumoase? Tu-i aritmetica ei de treabă, cine a mai auzit una ca asta? Își dă pălăria jos și începe a bombăni. De când m-am născut, am înțeles că există trei lucruri foarte importante pentru străbunul: ziarul, pălăria și un ceas cu centură din piele fără de care nu ieșea din casă. Întotdeauna a fost un bărbat îngrijit, extrem de atent la aspectul său, din acest motiv nu ieșea din curte cu cămașa necălcată sau neîmbrăcat corespunzător. Deși era un om de la țară, se respecta îndeajuns pentru a nu se afișa cu straie săracăcioase.

— Care babă?! Tu n-auzi că mi-a spus că am picioare de domnișoară?! exclamă străbunica ridicând fusta. Privesc amuzată și încerc să o salvez pe străbunica și pe doctor!

— Mata nu vezi ce picioare frumoase are? Ar trebui să i le mângâi mai des, să ai grijă de ele. Toată ziua umblă să-ți facă pe plac. Ai nevastă frumoasă, bre străbunule!

— Lasă că am să-i vin de hac la haiducu ăla de doctor! Să se uite mai puțin la babe, să facă acolo o injecție și gata! Nemaipomenit! Ce-o căuta el la babele altora?! Se revoltă străbunicul ridicând din umeri. Îi fur pălăria din mână și o sprijin pe cap: timp de câteva secunde, văd negru în fața ochilor și îmi amintesc de copilărie. „Trebuie să fii domn pentru a purta pălărie. Nu un haiduc, un adevărat domn cu responsabilități” - spuse străbunicul.

— Mergem până la magazin? Îți cumpăr o înghețată, dacă vii! Mergi și adu-mi bastonul, să ieșim până nu ne vede!

Când venea vorba de șotii, străbunicul nu era ca ceilalți: nu mă certa, nu ridica vocea la mine, nu mă pedepsea.

— Tu nu ești copilul meu, ești strănepoata mea. Rolul meu nu este să te educ, aș face-o după placul meu. Rolul meu este să te răsfăț, să te las să te distrezi, să te bagi în noroi, să le-ncerci pe toate, să desenezi amintiri și să simți că ești liberă. Și așa îi ai pe mamă-ta și tac-tu... Vrei alți părinți?

Lângă casa străbunicilor, unul dintre unchii mei își ridicase un mic magazin pentru lumea din sat. Când străbunul intra, parcă pășea într-un partid politic: mândru, își prezenta programul – în cazul acesta, eu –, vorbea ore-n șir și cunoștea pe oricine. Al cui ești? De unde vii? Cine-i maică-ta? Bătrânei și bătrânele ce stăteau în fața porții și te opreau cu o simplă privire. Imediat știau dacă vii de la oraș, îți puteau spune chiar și cu ce ai ajuns în sat.

Stăteam ore-n șir lângă străbunicul și când intra cineva în bar, credeam că nu vom mai pleca de acolo. Râdeam pe ascuns de felul în care străbunicul vorbea, mai ales de când devenise știrb.

Fată, ce tot râzi de un om bătrân? Fur pălăria de pe cuier și-ncep să-l imit. Mă-nvârt în jurul lui în timp ce el ridică bastonul în aer și-ncepe a dănuți cu mine! Rădem împreună, ne-nvârtim în cerc și viața pare o joacă! „Unu, doi, trei – stai că te prind”. Timpul zburase și străbunicul Ion era tot mai încet, dar nu-mi păsa: mă lăsam prinsă și îmbrățișată.

— Care băiat te-a mai supărat acum? Cu acel dinainte, cel cu care erai măritată, n-am înțeles ce s-a întâmplat. Străbunica mă privește serioasă și-nțeleg că poveștile mele de viață nu sunt chiar atât de simple.

— Eu nu eram măritată. Am locuit împreună, atâta tot!

— Erai măritată. Dacă dormi cu un băiat, te măriți! Îmi spune răstită.

— Nu neapărat.

— Pe vremea mea, dacă te mutai cu un bărbat, erai măritată! Am cunoscut femei care umblau cu alt bărbat, deși erau măritate, îți dai seama ce rușine pentru familie?

— Și eu am înșelat un băiat! Îi spun cu obraji în flăcări.

— Cum adică? Fată, nu-mi spune așa ceva că se uită Dumnezeu la noi și El nu uită prea ușor! Este ascuns acolo, printre nori!

— Deși aveam prieten, am început să vorbesc cu un băiat. Era finuț, asculta muzică clasică și-mi plăcea la nebunie. M-am imaginat călătorind cu el, citind poezii și ascultând piese de amor. Dar niciodată nu ne-am atins și am realizat că-mi înșelasem prietenul nu cu trupul, ci cu mintea.

— Ce-nseamnă? Îți spun eu, unele femei se crăcănează mai ceva ca crengile unui copac, sar din pat în pat și iubesc pe care cum prinde. Să ai un bărbat acasă și să-l înșeli? Atunci de ce l-ai mai luat? Bărbații sunt complicați și mai exagerează cu un pahărel sau câteva vicii, mai fac cu ochiul la femei, dar tu trebuie să-l aduci cu picioarele pe pământ că ai o familie de protejat.

Întorc privirea și văd într-un colț o mică valiză maronie, decorată cu capse ruginite. Oare ce-i în ea? Parcă am mai văzut-o undeva, dar nu-mi aduc aminte.

— Străbunica, ce-i în acea valiză? Am mai văzut-o prin casă sau greșesc? Ai mai multe?

— Care? A, sunt niște șosețele de-ale lui Nelu, trebuie să le dăm pomană. Ce ziceai mai devreme? Cum îi spui tu... da, iubire! Pe vremea mea n-aveai timp pentru a-nțelege ce-nseamnă a iubi, trebuia

să muncești. Nu aveam timp pentru poezii sau plimbări pe uliță. Nu știam care-i dimineața și care-i seara. Când te iei, trebuie să muncești cot la cot. Femeile nu sunt nici mai slabe, nici mai puternice decât bărbații, apoi ține minte că îi ai după cum îi educi. De la început trebuie să te impui și să spui ce-ți place, altfel ei se culcă pe-o ureche și apoi chiar că nu mai poți schimba ceva! zice străbunica hotărâtă. Închide ochii și pentru câteva minute se lasă seara. Pe uliță se aud clopote, unul după altul, formând o melodie ritmată: era ora șapte, momentul în care vacile se-ntorc acasă de la păscut. Fiecare-și știe ograda, niciuna nu se pierde.

Privesc chipul străbunicii care adormise: părea liniștită și senină, pielea crață, buzele subțiri și nasul mic stau nemișcate. Basmua îi înrămează chipul, poți vedea câteva fire de păr ninse de vreme ascunse sub ea. Se aude poarta trântindu-se iar, aștept să văd cine a intrat.

— Cine a venit? se scoală brusc străbunica. E fina, a adus lapte! Ajută-mă să mă ridic! Fuga, fuga, să nu aștepte!

Este ora nouă și soarele a apus de mult. Se lasă liniștea în satul Principesa Elena. Singurele lumini vin de la ferestrele caselor. Câinii urlă-n gura mare, oile behăie, găinile dorm. S-a mai terminat o zi. Mă gândeam la acea valiză în timp ce-mi verificam mesajele, e-mailurile și ștergeam câteva poze.

— Când eram tânără, nu stăteam degeaba! Coseam, mergeam la câmp cu sapa, găteam sau făceam curat! Voi, fetele din ziua de azi, nu faceți nimic prin gospodărie! spune străbunica din dormitor. Deși nu era lângă mine, uneori credeam că mă urmărește fără să-mi dau seama.

— Străbunica, suntem și noi tinere! Oi face destule când mă voi mărita, nu crezi? Chiar aș mânca niște gogoși...

— Gogoși? Nu-i greu! Dă fuga, ajută-mă să mă ridic și să-o căutăm pe maică-ta! Repede, că începe o emisiune la televizor și n-ar prinde rău să avem ce mânca. Deși avea aproape 90 de ani, n-avea stare! Întotdeauna robotea, se ocupa de grădină, pregătea bunătăți și îngrijea casa. Laura, unde ești? Hai, fuga să facem câteva gogoși că are fata poftă!

— Străbuna, lasă că nu este important. Vom face altă dată! Am obosit! Mă așez pe băncuță și oftez.

— Acum, acum, că-mi este poftă de gogoși! Mă pot văita eu, că-s bătrână, dar tu... Trebuie să te bucuri de fiecare clipă, zice strângând din pumni și legănându-se către bucătărie. Avea pasul domol și greoi, o pereche de șosete groase și niște papuci din plastic. Peste capot, o vestă din lână de culoarea petrolului și basmaua perfect asortată cu aceasta.

Femeie, tu ai nevoie de dragoste,
tandrețe și înțelegere.

Ai nevoie de un bărbat care știe ce
vrea, când te vrea și de ce te vrea.
Nu-ți trebuie un bărbat care nu-ți
înțelege pasiunile și slăbiciunile, un
bărbat care nu-ți apreciază calitățile,
care n-are timp pentru tine și nu te
ajută să crești.

Femeie, să nu-ți fie frică de
singurătate! Ai grijă când te
îndrăgostești, ai grijă cui îi oferi
bucuria de a petrece ziua de azi cu
tine! Ai grijă cui îi oferi încredere,
nu te lăsa cucerită de cuvinte,
amintește-ți că faptele vorbesc și
omul care nu te susține la nevoie
nu are ce căuta în viitorul tău! Fii
încrezătoare, puternică și învătă să
nu depinzi de ceilalți! Fii cultă, citește,
informează-te, clădește-ți propriul
viitor și mergi mândră prin mulțime!

Capitolul 14

Duminică dimineața. Afară plouă liniștit, cerul este de un gri suav, soarele stă ascuns.

Îi este rușine! exclamă străbunica. Astăzi nu vrea să ne vadă! Se rușinează soarele de noi! O privesc și zâmbesc. O femeie credincioasă, simplă și muncitoare. Era gătită cu straie simple, negru-abanos: o fustă cumpărată de mama, ce-i puneă în evidență talia de albină, un cardigan negru și o cămașă de pe vremurile tinereții. Basmaua neagră, evident.

Cândva, străbunicul mi-a spus: Orice ai face, să nu te oprești. Să faci cât poți, să-ți trăiești visele și să-ți dorești mai mult, să ajungi acolo unde-ți dorești. Să nu lași ca viața să treacă pe lângă tine pentru că peste ani vei sta pe un fotoliu numărând șansele pierdute.

— Nu-mi place cum îți stă în negru! Parcă mai frumoasă ești atunci când porți basma colorată! O strâng în brațe și realizez cât este de slabă și de plăpândă. Se simt doar oasele, carnea a dispărut!

— La biserică așa se merge! Unde este maică-ta? I-am zis că ar fi mai bine dacă am merge pe jos, să ne adunăm gândurile și să știm pentru ce ne rugăm.

— Lasă, mai bine cu mașina! Matale nu vezi că plouă? Apoi te obosești degeaba. Așa te sui înmașină și cobori la biserică.

— Da, să știi că nu-i rău. Am zis eu că trebuia să mergem cu mașina. Încep să râd și o zăresc pe mama cum iese din casă. Ce om frumos! Mamei mele trebuie să mulțumesc pentru tot ce-i frumos în sufletul meu și-n viața mea!

— Da unde mergi cu pantalonii aceia? Ce-s ăia?

— Blugi, sunt blugi, dar sunt negri.

— Așa strâmți? Mă-ntreb cum de mai poți respira! bombăne străbunica îndreptându-se către mașină.

— Aveți grijă, bine?

— Sigur! Să nu pleci de acasă, că n-avem cheie!

— Hai, Laura, dă mai fuga că ajungem târziu și râd femeile din sat de mine!

— Eu și mama începem să râdem. Le privesc cum mă salută din mașină și realizez că era pentru prima dată când rămâneam singură în acea casă întotdeauna plină cu oameni.

— Închid porțile mari și decid să intru în casă pentru a-mi verifica telefonul și pentru a citi o carte. Cititul este ca o călătorie, poți avea nenumărate vieți și le poți alege. Nu-mi cumpărasem cartelă, de aceea semnalul era destul de slab.

— Cine să te sune? Nimeni. Lumea trimite un mesaj pentru că este gratuit. Doar oamenii mei dragi mă sună pentru a mă-ntreba cum o mai duc. Prietenii adevărați sunt cei care-ți scriu peste tot și dacă nu

răspunzi, se-ngrijorează. Ei insistă cu riscul de a te face să te superi. Cine s-ar supăra pe un amic care-ți vrea binele?

Mă descalț de papuci și caut o pereche de botoși cât mai groși. Adoram să stau la țară, dar uram frigul. În zilele cu ploaie, preferam să nu ies, pentru că orice aș fi făcut, m-aș fi murdărit. Las papucii cu trei numere mai mari și-mi îndes tălpile într-o pereche de botoși din lână. Când am organizat pomana străbunicului, am realizat câte obiceiuri există, unora chiar nu le-am găsit o explicație. Casa se umpluse cu oameni, bucătăria era plină cu femei și în oale stăteau ascunse numai bunătăți. În acel moment, tot ce-mi doream era să stau în pat și să răsfoiesc poze.

Parchetul scârțâie obosit, iar eu tresar. Acel zgomot îmi amintește de copilărie, ce bine era pe atunci. Mă-nvăluie un parfum de tei, iar eu nu mai sunt femeie, sunt un copil ce caută să descopere un secret. Acea valiză nu-mi era nouă, o văzusem în vise, eram sigură.

Iubeam casa străbunicilor; pentru mine însemna libertate, bucurii și năzbâti.

Calc covorul strivit de greutatea timpului. Camera străbunicilor era locul cel mai iubit din casă. Soba era maiestuoasă, desenată cu grijă și lucioasă. Plita pe care deseori prăjeam pâinea pe care o mâncam cu unt și gem se-ndoise în timp. Îmi amintesc iernile în care îndesam pe ascuns coceni și lemne în ochiul mic al plitei. Străbunica întotdeauna știa când fac o boacăna, chiar dacă nu mă vedea. Ca și mama, îmi citea în ochi adevărul.

Patul înalt sprijinit pe un perete împodobit cu un covor frumos decorat: trebuia să țină de cald pe timpul iernii. Pereții frumos împodobiți cu poze alb-negru. Atârnat pe unul dintre ei, un ceas modern cu poza străbunicilor.

Mă uit la ceasul ăsta și parcă Nelu este aici! spuse străbunica în ziua în care străbunicul trebuia să fie înmormântat. Pare atât de goală casa fără el... cu toate prostiile pe care le zicea, mă făcea să râd. Am privit-o cum stătea la marginea patului, cu câtă iubire privea acele poze. Viața asta este o hoată! Îți fură oamenii pe care îi iubești și nu te anunță! Pe vremea mea, trebuia să mergi înainte. Ne mai certam, dar ne respectam și făceam lucrurile cot la cot. El aducea bunătatea și optimismul, eu adăugam puțină responsabilitate și grijă. Ne sfătuiam, ne ascultam, ne așteptam. Mi-a spus să nu-l las singur, să-l las să plece înaintea mea pentru că n-ar ști ce să facă fără mine! Când era tânăr, ochii îi mai umblau după alte femei, dar în fiecare zi se-ntorcea la mine. Pe vremea mea nu se renunța atât de ușor, rămâneai agățat de acel om și-ncercai să mergi înainte. Astăzi sunt singură și nu știu ce să fac fără el! Când petreci o viață întreagă lângă un om, fără el ți se pare totul fără rost. Zicea și prostii, deseori îmi venea să-l dau afară din casă și să mă lase-n pace! Bărbații mai spun și prostii! Dar... el era omul meu, mă cunoștea cel mai bine! O ascult și realizez că suntem doar niște trecători prin viață, nimic mai mult. Deseori uităm că nu vom mai avea o a doua șansă, că viața merită trăită din plin. Trebuie să luptăm pentru ceea ce iubim atâta timp cât acel om ne face fericiți!

Scaunul străbunicului cu spătar în formă de semilună șade într-un colț. Deasupra este Biblia. Cândva, acolo străbunicul își ținea ziarul. Mă-ntreb dacă nu cumva m-am îndrăgostit de scris datorită lui. Timpul este un hoț pe care n-ai cum să-l prinzi din urmă, cu un pumn de pastile sperii să poți alunga

durerea și să poți rămâne cât mai mult lângă cei dragi. Călători prin viață, ne plimbăm fără cale de întoarcere, iubim și ne lăsăm iubiți, cunoaștem oameni pe care deseori încercăm să-i uităm pentru a scăpa de suferință, pierdem persoane importante, înfruntăm suferința și învățăm să trecem peste momentele grele pentru că n-avem de ales. Când pierzi un om important, suferi. Orice ai face, durerea se vindecă în timp și rămas în urmă, trebuie să lași ca rana să se transforme în cicatrice, altfel nu poți merge înainte. Șterge-ți lacrimile și mergi înainte, viața merită trăită.

Fur un colț de pâine și mă-ndrept către camera pentru oaspeți. În stânga, îndesată într-un colț, șade soba ca o bătrână cocoșată. Două paturi acoperite cu pături grele parcă stau de vorbă; câteva tablouri, un televizor alb-negru, o masă acoperită cu o mușama cu flori, câteva lumânări și lângă aceasta o mică vitrină. Totul pare neschimbat. Pe jos stau lungite două covoare împodobite cu flori și borduri delicate. În jur e o liniște deosebită. Se aud doar gândurile mele. Caut valiza și realizez că singurul loc în care ar putea fi este casa mare: am visat acea valiză de nenumărate ori, simțeam că are legătură cu mine.

— De ce stai singură? Mă-ntrebă mama într-o zi.

— Ca să-mi ascult gândurile..., i-am răspuns sprijinindu-mă de pervazul ferestrei strânte pictată cu un alb ce te orbea.

— Singurătatea nu este o soluție atunci când ești trist! îmi răspunse mama cu un zâmbet ce-ți topea inima.

— Da, singurătatea este bună atunci când este consumată într-o cantitate mică. Este plăcut să uiți de toate și de toți pentru o zi, două, trei. Realizezi cine merită și cine nu și reușești să vezi lucrurile cu mai multă obiectivitate. Din când în când, este bine să te-ndepărtezi de oameni, să vezi cine te caută pentru că se îngrijorează și cine este pur și simplu curios și se teme că ai putea face mai mult ca el.

Deschid cu teamă și curiozitate ușa către hol: yala este ruginită și trebuie să apăs cât mai puternic cu ambele mâini. Ușa parcă strigă, se aude un scârțâit ce pare un urlet. Pășesc în holul copilăriei: aici ne strângeam vara, jucam cărți pe saltele, cu mic, cu mare, făceam glume, dormeam atunci când casa era plină. Eram toți împreună și asta conta. Părinți, nepoți, strănepoți, bunici. Toți împreună, ce bine era. Timpul duce departe oamenii din viața noastră, dar niciodată nu va putea fura amintirile. Pe acestea le păstrăm în suflet. Pepene și pâine, o masă bogată și sufletul ce zâmbea de fericire!

Nu am fost niciodată bună la jucat cărți și deseori pierdeam sau o lăsam pe soră-mea mai mică să câștige.

— Ești mai mare, tu trebuie să-ți protejezi sora!

Astăzi suntem femei, fiecare pe drumul ei. Timpul a trecut, dar eu știu că voi rămâne întotdeauna sora mai mare, cea care trebuie să ofere sprijin și iubire, orice s-ar întâmpla.

Frații, surorile sunt prieteni pe viață. Cunoștințele sau oamenii necunoscuți pot pleca oricând: un frate sau o soră este pentru totdeauna.

Un fotoliu mare stă drept și încărcat cu perne, pături și milieuri. Mă-ndrept către ușa ultimei camere,

cunoscută drept casa mare. Privesc înăuntru și un fior îmi mișcă coloana. Am piele de găină și simt că-mi este frig, deși afară-i cald. Probabil trebuia să-mi iau un hanorac, dar rămânea puțin timp și nu voiam să fiu prinsă. Recunosc, mă simțeam ca un copil poznaș care scormonește acolo unde nu trebuie. Și-mi plăcea senzația!

Deschid cu atenție și teamă ușa. Liniște. Pereții sunt încărcăți cu poze. În anul ce vine, 2016, străbunica va împlini 90 de ani. O luptătoare! Femeile trăiesc cu pasiune fiecare moment. Și dacă nu trăiesc pe Pământ, ele trăiesc prin amintiri, pentru că dăruiesc tot ce au, tandrețe, iubire și ambiție, copiilor, iar aceștia nu le vor uita, vor duce mai departe gândurile lor.

Ochii mei analizează fiecare poză, fiecare colț al camerei. Mama mea a fost crescută de o superfemeie, străbunica, și a devenit la rândul ei o supermamă!

Mă-ndrept către dulap pentru că știam că acolo voi găsi cutia cu poze pe care străbunica o păstra cu multă iubire! Pentru o secundă, simt că sunt gata să pic la pământ. Ceva m-a făcut să mă împiedic. Îmi îndrept privirea către podea și zăresc o valiză maronie. Am recunoscut-o imediat. Acel parfum de tei, o perdea țesută din raze de soare îmi atinge chipul. Am avut emoții un moment, știam sigur că am mai fost acolo, că am mai văzut acea valiză și am mai savurat acel parfum dulce de flori de tei. Nu-n vise, ci în realitate!

Toate la timpul lor! O umbră se îndreaptă către mine și-mi este greu să-i recunosc chipul, mă simt amețită și realizez că mă-nvârtisem prea mult. Mă opresc brusc și fusta parcă se izbește de piele.

— Mami, dar ce ai acolo? Cum de n-am recunoscut silueta mamei mele și părul ei creț, frumos aranjat!? Cat este de frumoasă această valiză! Este pentru mine?

— Da, este pentru tine. Dar trebuie să aștepti, într-o zi vei înțelege.

— Pentru mine? Dar eu o vreau acum! O privesc fericită și încântată.

— Mama știe ce-i mai bine pentru tine.

O privesc cum se-ndreaptă către dulapul pitic și dolofan. Mă văd în oglindă. Am chip de copil, părul scurt și negru. Bretonul îmi ascunde ochii mici. Zâmbesc și ochii îmi strălucesc de bucurie.

Această valiză îți va aminti cine ești, ce meriți și câte poți face. Dar trebuie să-nțelegi că-n viață nu-i bine să ne grăbim, totul are un rost, deși deseori ne este greu să-nțelegem motivul pentru care nu putem avea ceva atunci când ni-l dorim. Probabil nu le-am aprecia așa cum trebuie... Mă ia de mână, îmi sărută fruntea și mă privește cu o iubire de nedescris. Câtă iubire poate încăpea în sufletul unei mame? Ele ne poartă de grijă, nu pretind nimic, renunță la ce-i al lor pentru noi! Oricâte am face, nu ar fi nici jumătate din câte au făcut ele!

Dar eu vreau să mă joc cu ea, să o arăt fetelor de la colț și să-mi pun păpușile! O privesc și mă simt nedreptățită!

Nu, nu se poate. Îmi spune serioasă. Mama are o fire glumeață, optimistă și energică. Rareori e serioasă și dacă se supără, trebuie să te-ngrijorezi cu adevărat!

De ce? Îmi pun mâinile-n poală și mă uit la ea cu ochii cât două cepe.

Pentru că nu ne putem juca cu sentimentele...

Mă așez pe patul de lângă mine și respir adânc. Privesc valiza, o analizez cu atenție. Un lăcășel mic și ruginit este singurul obstacol între mine și ceea ce-i înăuntru.

Nu era vis, ci realitate. Visele pot deveni realitate și aceasta era o dovadă evidentă. Cum de nu-mi amintisem?

Nu ne putem juca cu sentimente. Cât este de adevărat. Deseori sentimentele ne sunt călcate în picioare, strivite cu egoism și răutate.

Mișc brusc valiza și aud un zdrăngănit. Nu este nici mică, nici mare. Culoarea maron-de-nucă, capse ruginite, deși părea păstrată cu mult drag și iubire. Ce o fi înăuntru? Brățări? Parfumuri? Trebuia să le aștept pentru a-nțelege despre ce este vorba. Într-adevăr era pentru mine?

Iartă-mă pentru că nu
am știut să te iubesc, dar
sufletul îmi spunea că
acel „destul” al tău era
„puțin” pentru mine.
N-am știut să mă
mulțumesc cu promisiuni
și vorbe.
N-am știut să-ți accept
jumătățile de măsură:
sufletul de femeie vrea
totul sau nimic.

Florența, Italia, 2015

Nu-l mai văzusem pe Paul de câțiva ani. Deseori ne auzeam la telefon, deși preferam să păstrez distanța ce-mi oferea șansa de a-mi proteja sufletul de un om care se juca atât de abil cu sentimentele. Există o deosebire în a face sex și a face dragoste: deși el îmi ceruse să nu mă-ndrăgostesc, inimii nu poți să-i dai comenzi. Ea face ce vrea și nu se gândește la riscuri sau consecințe. Uneori ești fericit, alteori suferi. Relația noastră a durat doar câteva luni, dar a lăsat în sufletul meu o văpaie greu de stins. Simțeam nevoia de a iubi și a fi iubită, nu mă mai mulțumeam cu acele nopți de sex și pasiune ce-mi dădeau simțurile peste cap. Femeia nu poate face sex și atât: există întotdeauna un sentiment ascuns, oricât de plăpând ar fi. În adâncul sufletului, ea începe să se îndrăgostească. Femeia întotdeauna își ascultă sufletul și deseori iubește fără a-și da seama; alteori nu vrea să recunoască din teamă că ar putea pierde tot.

— Ce faci? Mă privește așa cum nimeni nu m-a mai privit vreodată. Acea privire întotdeauna m-a dat peste cap, mă făcea să mă simt dorită, plăcută și frumoasă. Mă dezbrăca și mă-mbrăca fără a mă atinge, trezea toți monștrii din mine și pielea mea vibra, dorindu-și să fie atinsă de mâinile lui. Deși trecuseră câțiva ani, timp în care eu mă-ndrăgostisem de un alt bărbat, Andrei, întotdeauna am simțit că ceva rămăsese neterminat.

Purtam o cămașă simplă și o pereche de jeans. El știa ce se ascunde sub haine. Mă-nvățase să fiu femeie, să mă plac așa cum sunt, să-mi iubesc vergeturile și pielea mult prea albă, să-mi iubesc corpul și să-l apreciez mai mult. Îmi iubea corpul, dar mă-ntrebam dacă-mi iubea și caracterul, sufletul și deseori mă-ntrebam de ce se împotriva să mă iubească. Paul era un bărbat independent, fugea de dragoste, era o fire libertină și își iubea viața de single. Nu voia să se complice, din acest motiv relația noastră a rămas ascunsă printre cearșafuri, atingeri și sărutări.

— Bine, mulțumesc. Aș vrea o cafea și atât. Paul, eu nu am timp și orice mi-ai spune, îți zic NU.

— De ce? Eu te vreau lângă mine. Acum sunt pregătit! Mă privește serios.

— Acum? După atâta timp, vii și-mi spui că mă vrei? Tu știi prin câte am trecut? Unde erai când ți-am spus că m-am îndrăgostit de tine? Unde erai când te-am rugat să mă lași să te iubesc? Unde erai când ți-am spus că nu-s ca celelalte? M-ai comparat întotdeauna cu femeile din viața ta și nu mi-ai oferit măcar o șansă să-ți arăt ce am în suflet. Recunosc, nu sunt ușor de cucerit și de păstrat. Sunt vulnerabilă, încăpățânată, supărăcioasă, mofturoasă și lista poate continua. Dar știu să iubesc! În spatele unui zâmbet se ascund trăiri și emoții! Am suferit din dragoste, am rănit bărbați și mi-a părut rău. M-am îndrăgostit de oameni care nu mă meritau și n-am oferit șanse unor oameni care mi-ar fi dăruit fericirea, doar pentru că i-am întâlnit în momentul greșit. Tu erai omul potrivit și m-ai lăsat să plec!

Privindu-l în ochi, simțeam că obrajii îmi iau foc. Eram furioasă, mă simțeam rănită și nu-nțelegeam cum îndrăzneam să aibă curajul să vină acum să mă caute din nou! El era liber, eu eram liberă, dar nu

m-a vrut. Niciodată nu m-a vrut.

— O femeie îți poate ierta multe, dar niciodată faptul că n-ai iubit-o la momentul potrivit! Că nu i-ai acordat acele mici atenții când avea nevoie cu adevărat și a trebuit să plece pentru ca tu să-nțelegi că ea ar fi fost acolo, lângă tine, necondiționat. Părerile de rău nu-și mai au rostul! Mă ridic și strâng cu putere mânerul genții. Îl privesc și plec. Dintr-o dată, mă blochez. Îi aud pașii și sufletul-mi tremură. Mă-ntorc și îi resping brațele.

— Când o femeie pleacă, ea nu mai privește în urmă. Eu nu calc pe unde am mai trecut o dată, nu cerșesc iubire și nu-mi abandonez fericirea în brațele unui bărbat. Nu voi mai face aceeași greșală. N-ai vrut să mă iubești crezând că vei găsi fericirea sărind din pat în pat. N-aveai nevoie de o iubită, aveai nevoie de plăcere. N-ai vrut să renunți la libertate pentru mine, iar eu nu vreau să renunț la demnitatea mea de femeie! Fă ce vrei, pe mine să nu mă mai cauți!

Nu-mi explic unde am găsit puterea de a pleca din acel loc, deși tot ce-mi doream era să mă arunc în brațele lui. Să-l las să mă sărute, să fiu singura femeie din viața lui pentru câteva ore. Da, din acest motiv am plecat de lângă Paul: pentru prima oară îmi doream să fiu singura femeie, să fiu prima alegere și să-l fac să rămână. Nu am reușit. Există bărbați cărora le este frică de iubire, de responsabilități și preferă libertatea, ieșirile cu prietenii și nu se mulțumesc cu un singur pat.

Într-o zi l-am rugat să rămână cu mine, deși știam că după ce se iubea cu o femeie pleca imediat. Inițial am crezut că este însurat, pentru că nu-mi explicam de ce fugea așa și deseori mă simțeam ca un obiect. Paul nu era însurat, dar avusese o relație lungă și serioasă ce-l transformase dintr-un bărbat de casă într-un bărbat ce nu dădea pe acasă. Suferința ne transformă. Înțelesesem din povestirile lui că suferise, dar niciodată nu-mi spunea mai mult!

Când iubești, dar nu este reciproc, sufletul ți se sfărâmă. Te simți neputincioasă. Ai face orice pentru acel om, care, deși nu merită, are toată dragostea ta. Sunt zile când îți este dor și l-ai ierta; sunt zile în care simți că-l urăști și te crezi vinovată. Îți iei viața la puricat și îți dai seama că n-ai mai putea înfrunța o altă dezamăgire asemănătoare. Sunt zile în care îl cauți cu disperare și zile în care aștepti un semn de la el. Timpul le vindecă pe toate. Vei iubi din nou! Fii sigură de asta! Vei întâlni omul potrivit și vei fi fericită! Dar până atunci trebuie să rezisti, să fii puternică și să treci peste dezamăgiri.

— Paul, de ce nu rămâi aici? Aș vrea să stai măcar o clipă lângă mine... I-am spus timid. Când iubești, sperii. Sperii că totul va fi bine, că omul de care-ți pasă va înțelege ceea ce simți!

— Maria, nu pot. Așa te rănești singură, ajungi să crezi că suntem într-o relație și nu vreau să-ți faci iluzii! Este mai bine așa, crede-mă. Relațiile nu durează și n-aș vrea ca între noi să se termine. N-am chef nici timp pentru a repara ceea ce tu vei strica dacă am avea o relație...

Îl privesc și fac efort să nu plâng. Nu mă voi ruga de el. M-am mințit pe mine însămi atunci când am zis că nu mă voi îndrăgosti de el. Trebuia să-mi asum asta și să mă prefac pentru a-l păstra lângă mine. De ce unii oameni se tem de iubire? Și eu am suferit, dar m-am iertat pentru greșelile făcute și am luat decizia de a merge înainte.

— Bine, am înțeles. Ai grijă, ne auzim.

Mă trântesc pe pat și realizez că acel om nu mă va iubi, orice aș face. Deși încercasem să-i arăt că nu-s ca celelalte, el nu asculta. Știam că pe lângă mine sunt nenumărate femei în viața lui. Era singur, n-avea obligații, avea un job care-i plăcea, cunoștea multe persoane și era foarte charismatic. Când ieșeam, de multe ori mă simțeam în plus: le zâmbea femeilor ca și cum ar fi fost vânzător de sentimente, era luat în seamă de toți, în timp ce eu mă simțeam a nimănu. Da, îmi spusese să nu-l iubesc că el n-are timp de iubire, nu vrea nevastă, copii, responsabilități și griji. Da, n-aveam șanse să-i fiu nevastă și realizez că, la cât era de frumos și atrăgător, chiar dacă ne-am fi căsătorit, niciodată n-ar fi fost doar al meu.

Se aude telefonul. Mesaj de la Paul: *Încearcă să te odihnești și să nu te mai gândești la prostii. Eu vreau să te fac fericită, să simți că ești femeie. Tu ești a mea, ai înțeles?* Eram a lui, deși nu mă merita. Mă făcea să sufăr și în același timp îmi provoca extazul sufletului: adoram să-mi pierd controlul. El a rupt perdelele, la propriu și la figurat. A smuls tot ce era rău și mi-a injectat încredere, demnitate, senzualitate și libertate. Privirea lui intensă mă lăsa fără cuvinte deși știam că-i jocul lui preferat, că așa își adulmea victimele, le răsfăța, le mângâia, le cucerea, ca apoi să le lase în agonie. Un bărbat rănit de o altă femeie este greu de iubit! Trebuie să fii răbdătoare, să-l ascuți fără a-l sufoca, să-i dai dragoste cu măsura. Eu am încercat, dar nu am reușit.

Am realizat că-l iubesc și am luat decizia de a mă îndepărta. El făcea sex, eu făceam dragoste. Tot ce-mi doream era puțină tandrețe, ceva ce mă putea face să mă simt mai specială față de restul. Mă simțeam una dintr-o mie și de câte ori încercam să-l întreb, mă săruta cu pasiune și mă făcea să uit de realitate. Sexul satisface simțurile, dar adevărul este că femeile mai mult preferă tandrețea, mângâierile, momentele de răsfăț și alint. Îmi plăcea să mă simt bine, să fiu atinsă, sărutată și să-mi simt carnea ca pe jar, dar iubirea și pasiunea nu se rezumă la asta.

Într-o noapte, văzându-mă distantă, a rămas lângă mine. M-a îmbrățișat, mi-a sărutat obraji și fruntea, mi-a rămas alături, mi-a pregătit o cadă cu spumă, mi-a oferit timp, iar eu mă simțeam a nimănu. Sexul este o plăcere a corpului, dragostea este o plăcere a inimii. Un geamăt al sufletului.

— De ce taci? Îi simt privirea. Țin ochii închiși și respir adânc. Mă simțeam singură. Stăteam lângă un bărbat pe care-l iubeam deși nu trebuia. Mă simțeam a nimănu.

— Te admir și nu știu cum de ești a mea. Îmi șoptește, așezându-mi părul după ureche.

— Eu nu sunt a ta. Rămân cu ochii închiși, altfel privirea lui m-ar fi făcut să-mi retrag cuvintele.

— Tu ești a mea. Eu știu că ești a mea. Tu mă iubești. Deschid ochii și îl privesc uimită. Zâmbește, ochii îi sclipesc și eu mă simt trădată.

— Tu știi că te iubesc și te porți așa cu mine? Mă ridic dintr-o dată, îmi caut blugii și tricoul. Îmi îmbrac corpul deși sufletul-mi este dezgolit.

— Ți-am spus că nu trebuie să te-ndrăgostești de mine, că nu sunt pregătit pentru o relație, iar tu ai acceptat! Tu nu mă poți lăsa, pentru că ai acceptat! Tu ești a mea și așa rămâne! Se ridică decis din pat și-ncepe să se îmbrace. Paul era un tip elegant: rareori îl vedeam îmbrăcat casual sau sport. Îmi

strâng lucrurile din cameră și realizez că nu pot pleca pentru că sunt acasă la mine! Aș fi plecat oriunde, numai să uit de el! Știa că-l iubesc, că tânjeam după tandrețe, dar lui nu-i păsa. Mă lăsa în pat, singură. Spunea că sunt a lui, dar parcă nu-i păsa de restul bărbaților!

— Să știi că mai există bărbați, nu ești singurul pe acest pământ! Ești doar un copil imatur care se teme de dragoste! Uite, să știi că te vei îndrăgosti din nou și sper că ea te va iubi. Atunci să-ți amintești de mine, de femeia pe care ai rănit-o! Pleacă de aici, te rog să ieși afară din casă! Și ia cu tine florile și toate porcăriile pe care mi le-ai adus! Mie mi-ai adus trandafiri albi! Celei de azi-dimineață i-ai luat trandafiri roșii? Și ea te iubește? Aș putea face un *fanclub* numit *Paul, irezistibilul!*

— Maria, oprește-te. Nu știi ce spui.

— Câte mai ai, Paul!? Roșcate, brunete, șatene. Câte ai făcut să sufere? Unde dormi noaptea? Văd că nu poți dormi cu mine, te temi că te-aș putea îmbrățișa prea mult! Ție îți este frică de iubire! Tu nu mă vrei pentru că știi cât te-aș putea iubi!

— Maria, te rog să-ncetezi. Îți faci doar rău și chiar nu vreau asta. Tu... tu nu știi!

— Ce nu știi? Câte sunt? Chiar nu știi.

— De când te-am cunoscut pe tine, n-am mai umblat cu altele. Crede-mă.

— Atunci lasă-mă să te iubesc! Lasă-mă să-ți arăt ce fel de femeie sunt, câtă iubire există în sufletul meu! Lasă-mă să te fac fericit!

— Nu, nu pot. Nu vreau să risc. Nu pot pierde controlul. Tu mi-ai distrus viața. Să sufăr din nou, să adorm cu teama de a pierde persoana iubită, să accept durerea, să risc să fiu rănit din nou. Nu. Nu pot. Iartă-mă.

— Dacă mă vrei, iubește-mă. Dacă vrei să te joci cu sufletul meu, pleacă.

Ies grăbită din bar. În urmă cu doi ani a decis să plece din viața mea și acum se-ntorcea pretinzând iubire? Îi cerusem să facă o alegere, iar el luase o decizie: să plece.

— Ce bine că este întuneric, așa nu-mi vezi celulita și vergeturile! Dacă m-ai vedea la lumină, cred că te-ai speria!

— Greșești! Mă privește râzând. Îți cunosc fiecare adâncitură, fiecare cicatrice și fiecare gropiță. Te-am privit de nenumărate ori fără să-ți dai seama, pe furiș. M-am întrebat de ce nu te placi și am înțeles că tu meriți iubire, Maria. Meriți un om care să-ți amintească uneori cât ești de frumoasă. Ce te deosebește de celelalte? Acele defecte de care ai vrea să scapi, faptul că vorbești prea mult, ridurile tale, mâinile tale mici, alunițele, obrajii roșii care te dau de gol când te rușinezi. Aceste lucruri sunt o parte din tine: ești o femeie specială, fină, deseori naivă și independentă. Orice bărbat și-ar dori să fie în locul meu, acum.

— Paul, ce-ți place la mine? Simțeam nevoia să aud din gura lui ceva frumos, suav și tandru. Aveam nevoie să mă simt specială.

— Pielea ta. Are un parfum care mă lasă fără aer. Sunt gelos pe pielea ta, mi-a spus mângâindu-mi șoldul încet și cu o tandrețe incredibilă. Atingerea lui aprindea un foc greu de stins. El era scânteia ce stârnea pasiunea din mine.

— Da, aș vrea să-ți fiu piele pentru că aceasta îți încălzește și protejează întregul corp. Vreau să-ți fiu piele, să mă-ntind pe șoldul tău, pe gât, să mă opresc pe buze și acolo să-mi petrec ultima zi din viață.

— De ce te uiți pe furiș! Ți-am spus că nu-mi place să fiu privită. Nu-i nimic interesant de văzut!

— Femeile ca tine trebuie privite în lumina zilei și admirate în fiecare moment. Nu mai există așa de multă naturalețe. Femeile ca tine trebuie prețuite ca luna de pe cer!

Ne promisesem pasiune, dorință și momente frumoase. Singura regulă? Să trăim momentul. Mergeam fiecare pe strada lui și la un moment dat ne-am întâlnit. El îmi vindecase răni, eu nu am reușit. O relație nebună, o dorință ce-mi dădea simțurile peste cap. Îmi plăcea să știu că acel om șarmant și misterios urma să fie al meu pentru câteva ore. Când ușa se închidea, eu eram a lui și el era al meu. Era vorba de piele, chimie și atingeri. Mă simțeam fericită și liberă. Mă simțeam frumoasă, atrăgătoare și sexy. Mergeam cu încredere pe stradă și priveam bărbații fără interes. Ciudat, tocmai asta-i făcea să insiste.

Caut telefonul în geantă și decid să-i scriu un mesaj lui Paul:

„Pentru fiecare bărbat există acea femeie care i-a întors lumea pe dos: o va căuta în fiecare moment pentru că ea i-a arătat ce înseamnă a iubi o femeie, cu bune și rele, ce înseamnă pasiune, cum trebuie să te porți în pat și pe stradă. Fie că a continuat, fie că s-a terminat, el nu o va uita, iar ea îl va căuta în fiecare om din viitorul ei. Puțini te dezbracă din priviri, majoritatea se pierd printre haine. Asta am vrut să fiu pentru tine. Adio”.

Am respirat adânc. Trebuie să plec.

De ce femeile puternice
sunt greu de iubit?

Cândva, femeile
independente și puternice
au fost mult mai naive.

Problema este că au
întâlnit bărbații nepotriviți
la momentul... greșit.

Când au iubit pentru prima
oară, n-au primit destulă
iubire, n-au fost apreciate
sau îndrăgite. Deși au
suferit, au renăscut.

O renaștere sufletească.
Femeia puternică preferă
să fie greu de iubit decât
ușor de rănit.

Să nu te rogi de oameni,
să nu te înjosești și să
nu accepți firimituri de
sentimente. Fii demnă.
Când cineva nu te vrea,
fă-ți bagajele și pleacă.
Sentimentele nu se pot
controla. Când vine
vorba de iubire, nu există
jumătăți de măsură: ori
iubești, ori nu iubești.

Principesa Elena, România, 2015

Se aude poarta. Zgomotul puternic parcă mă trezește la realitate. Este minunat să poți face lucruri simple și să te abandonezi gândurilor. Se aud pașii greoi ai străbunicii și vocea dulce a mamei mele, cuvintele parcă sunt rostite pe ritm de vals și zboară prin aer ca fluturi îndrăgostiți.

Torn puțină apă din găleată în ligheanul plin cu spumă. Măinile îmi sunt roșii și umflate. Ridic privirea către soare: a dispărut. Era așa de bine, îmi încălzea pielea și mă simțeam în siguranță. Ador căldura soarelui, îmi dă o stare de bine.

Ușor-ușor, se lasă seara, lumina devine tot mai slabă și sufletul meu este cuprins de o melancolie dureroasă. Nu-mi place noaptea, simt un fel de neliniște atunci când toți merg la somn și mă simt înghesuită printre gândurile mele.

Pașii greoi ai străbunicii se aud călcând pe iarba uscată de razele soarelui. Se-ndreaptă către băncuța acoperită cu o pătură găurită și veche, se așază domol și respiră adânc. Este obosită. Oftează, își aranjează bine basmaua pe frunte și închide ochii:

— Eu nu știu cum a trecut ziua asta! Am fost la biserică, apoi maică-ta m-a dus la cimitir, cât am mai muncit acolo! Mărăcini, iarbă înaltă, cum să le fac pe toate? Noroc cu voi că ați venit pe la mine și mai stați! Dar când veți pleca eu ce fac? Își lasă mâinile în poală și ochii i se umezesc. Mi se rupe sufletul știind că va rămâne singură, din nou. Nu acceptă să plece din acea casă, amintirile sunt mult prea puternice. Când cunoști o singură realitate, nu poți accepta altă viață. Ai dat la găini?

— Nu! Știi că-mi este frică!

— Nemaipomenit! O femeie în toată firea și să-i fie frică de o găină prăpădită! Da unde ai fost de ai pantalonii așa de ruți? Parcă ai rămas agățată-n gard.

— Străbunica, așa i-am cumpărat!

— Dacă i-ar vedea tac-tu, ce ți-ar face! Cum să umbli așa deșirată? Știi, când erai mică, parcă ai ales foarfeca, nu-i așa? Îmi amintesc că atunci când ți-au tăiat moțul, ai ales rujul, creioanele și foarfeca... Da, sunt sigură!

— Și am aruncat banii!

— Da, i-ai azvârlit parcă erau otravă! Mă faci de răs cu pantalonii ăia ruți! Se uită lumea de pe stradă și zice că am ajuns vai de noi! Lumea vede, să știi! Apoi vorbește și, duminica la biserică, râde pe sub mustăți!

— Da, și apoi intră în biserică și se roagă să fie iertați! Încep să râd. Unde-i bunătatea?

— Ce să le faci? Sunt babe bune și babe rele. Unele au o dușmănie în ele... arz-o focul de treabă,

trebuie să dăm de mâncare la găini! Pierd vremea aicicu tine, în timp ce eu ar trebui să fac treabă!

— Vezi, n-ai stare deloc. Matale, dacă tot ești babă, stai și odihnește-te! O privesc cu mâinile-n șolduri, mânecile sumeticite și zoaie de apă până la cot.

— Leano, dă fuga! Trebuie să-ți iei pastila! Bătrânii sunt ca niște copii: au nevoie de afecțiune și răbdare. Ei merită tot timpul nostru pentru că și ei ne-au oferit timpul lor.

— Maică-ta nu-mi dă pace cu pastilele astea! Mie îmi e foame! Facem niște gogoși? Spune străbunica cu ochi de veveriță ce urma să intre în bucluc. Cum te descurci la noul loc de muncă? Cât ai crescut, măi fată!

— Nu schimba subiectul! Matale știi că n-ai voie, că trebuie să mănânci cu grijă! Fii serioasă!

— Toată lumea are ceva cu mine! Se supără toți pe mine, atâta dușmănie n-am mai pomenit! Vreți să scăpați de mine? Deși o iubeam extrem de mult, cei care o cunoșteau bine știau că străbunica întotdeauna fusese o persoană extrem de directă și deseori îți puneia răbdarea la încercare. Avea momente bune și momente rele. Dar până la urmă... cine-i perfect? De când îmbătrânise, devenise extrem de supărăcioasă și avea tot mai puțină încredere în oamenii din jurul ei. Bătrânii sunt trecutul de care avem nevoie pentru a avea un viitor mai bun.

— Mamă, am găsit o mică valiză maronie. Tu știi ce-i cu ea? O întreb pe mama, încercând să par cât mai puțin curioasă. Aprind PC-ul pentru a lucra la niște proiecte. Plecasem în concediu dar luasem munca după mine. Era un mod pentru a nu pierde contactul cu rutina.

— Unde ai găsit-o? I-am spus să mai aștepte, chiar așa n-are răbdare! răbufnește mama. Începe să deschidă sertare, ca și cum ar căuta ceva anume.

— Mă întrebam dacă știi unde este cheia... Eram curioasă să văd ce-i în ea. Știi, probabil îți va părea ciudat, dar cred că am visat acea valiză. Crezi că-i posibil? Uit de muncă și caut privirea mamei mele.

— Ai visat-o? Nu. Ai văzut-o. Tu erai acolo când am ascuns-o. Mică, firavă, mult prea fragilă și pură. Credeam că am mai putea aștepta, dar probabil străbunica are dreptate. A sosit momentul, într-adevăr. Mă ia de mână și ne așezăm pe patul străbunicului.

— De ce mi-ai spus că-s sentimente ascunse acolo? Nu se poate. Mi-ai păstrat ceva din tinerețea ta?

— Vei înțelege tot imediat ce le vei citi. Suntem trei generații de femei și avem în comun două lucruri.

— Nu știu, chiar nu mă prind. O privesc și nu-nțeleg la ce se referă.

— Arta de a fi femeie și iubirea. Toate trei am suferit, am plâns după un bărbat în viață, ne-am ridicat și am înfruntat fiecare zi cu inima înmuiată în curaj și ambiție. Probabil tu n-ai trăit toate etapele, dar aș vrea să-nțelegi că ești de frumoasă și specială! A fi femeie nu-i ușor: ai nenumărate griji și trebuie să le rezolvi pe toate. Tinerețea zboară, te îndrăgostești și de multe ori se-ntâmplă să suferi, te căsătorești, înfrunți greutăți, naști un

copil, clădești o familie. Acești mici pași te transformă într-o femeie. Vârsta este un simplu număr: nu contează anul în care te-ai născut, ci experiențele vieții, câte dificultăți ai înfruntat și faptul că ai ajuns să apreciezi ceea ce ai. Vei înfrunța fiecare moment în felul tău, așa cum ai făcut-o și până acum. Cheia este sub cutia cu florile de tei de pe masa din casa mare. Citește-le și vei înțelege de ce am așteptat. Unele sentimente, până nu le trăiești, nu le poți înțelege.

Am pășit grăbită în cameră, am dat totul la o parte și iat-o: o cheie mică, subțire și aurie ședea ascunsă ca un secret demult păstrat cu smerenie. Se aude un click și mica valiză se deschide ca prin magie. Câteva scrisori legate cu un fir simplu. În jurul lor, o pereche de cercei turcoaz și un inel din aur. Mă tem să ating acele scrisori. Rămân blocată câteva minute și privesc în gol.

Mă așez pe pat și încep să citesc. Este ora 9 seara. Nu-mi este foame, nici sete. Nu-mi este frig, nici cald.

Era duminică. În timp ce toți dormeau, eu plângeam, râdeam, mă minunam, mulțumeam vieții pentru că m-am născut femeie și am fost crescută de o mamă și o străbunică atât de înțelepte!

Observ anii în care au fost scrise. Încerc să le așez în ordine. Respir adânc și încep să citesc.

Sunt dimineți în care mă trezesc cu zâmbetul pe buze și dimineți în care mi se pare că am ajuns la o limită, că nu mai am putere pentru a merge înainte. Ceva mă face să mă ridic: ambiția! Dacă am învățat ceva în această viață, este faptul că nu trebuie să cedezi! Trebuie să mergi înainte, chiar dacă ritmul îți este mai domol. Nu-mi doresc imposibilul, ci doar atât cât merit! Zi după zi, mă ridic și pornesc din nou la drum! Nu aștept ca lucrurile să-mi pice din cer! Lupt și le obțin singură.

Capitolul 17

Principesa Elena, România, 15 august 1992

Draga mea Maria,

Îți scriu astăzi privind în viitor. Cu ceva timp în urmă a venit pe lume un suflet de om, o ființă crescută în trupul meu. Nu credeam că atâta iubire poate zace în pântecul meu și acea dragoste poate lua o formă atât de frumoasă. Când te-ai născut, aveai o piele albă ca laptele, ochisorii îți erau mari și mânuțele catifelate abia îmi puteau prinde degetul. Pe chipul tău am văzut fericirea și am înțeles că acum nu mai eram o simplă femeie, ci mamă.

Suntem mame, mătuși, bunici, străbunici, fiice, nepoate, iubite, amante, prietene. Dar suntem femei și avem în comun iubirea.

Te-am strâns în brațe și am realizat că din acel moment trebuia să am grijă de tine. Nu-mi plăcea, acea responsabilitate mă făcea să mă simt importantă pentru cineva, parcă aveam un rost în viață: să te pot vedea fericită. M-am uitat la tine și mi-ai răspuns cu un zâmbet pur, sincer și angelic. Două gropițe mici au apărut pe chipul tău.

Totuși, am învățat că nu-i ușor să fii mamă. Te-am iubit din prima clipă, o iubire sinceră și puternică. Am plâns, m-am simțit singură, m-am simțit pierdută, parcă timpul se oprise în loc. Dacă vrei familie, fă-ți! – așa spun toți. Dar nimeni nu te-ntreabă cum o duci, dacă te descurci sau ai nevoie de ajutor. Când decizi să-ți faci o familie, trebuie să te sacrifici.

Iubim în multe feluri, dar iubirea ce leagă un părinte de propriul copil este magie pură. Sigur vei uita nopțile petrecute împreună, când tu plângeai, iar eu nu știam cum să te ajut, sigur nu-ți vei aminti plimbările prin parc sau primii tăi pași. Când te-ai născut, m-am bucurat. O fetiță. Tu nu știi cât te iubesc și probabil nu vei realiza niciodată câte aș face pentru tine. Ești esența vieții mele, ești motivul pentru care mă trezesc în fiecare zi și muncesc.

Te-aș ține lângă mine, dar știu că viața te va duce departe. Îmi doresc să reușești chiar dacă visurile tale te vor purta către locuri ce-mi sunt necunoscute. Vei înfrunța momente grele, vei reuși și vei eșua, vei învăța ce este bine și ce este rău. Vei întâlni bărbatul potrivit, dar înainte de asta vei găsi oameni ce nu vor fi așa cum ai crezut, ce te vor răni sau te vor face să-nțelegi ce-ți dorești și ce nu-ți place.

Să-ți ascuți sufletul, orice s-ar întâmpla. Să-ți urmezi instinctul pentru că femeia simte fiecare emoție mult mai intens. Să n-ai regrete, să visezi și să lupți pentru ceea ce-ți dorești. Să nu crezi că îndeplinirea unui vis este floare la ureche, greșești! Dar nimic nu este imposibil!

Nu uita că te iubesc!

Cu drag,

Capitolul 18

Principesa Elena, România, 18 august 2000

Către Maria

Nu sunt o femeie învățată, dar încerc, prin aceste rânduri, să-ți las ceva pentru zilele în care nu voi mai fi sau pentru momentele de singurătate și suferință. Într-o zi, când va fi momentul potrivit, vei citi aceste rânduri și vei realiza că nu ești singură, că noi, femeile, avem povești în comun și ne putem ajuta.

Pe vremea mea te măritai cu cel mai potrivit. Acel bărbat trebuia să aibă ce să-ți ofere și împreună trebuia să munciți, cot la cot. Când eram tinerică, n-aveam timp de dragoste. Țeseam, găteam cu mămica, mergeam la sapă și la cosit. N-aveam timp de mângâieri, nu visam și nu-mi doream mare lucru. Eram femeie și rolul meu fusese deja decis. Eram femeie, iar asta însemna că urma să fiu nevestă și mamă. La țară educația nu era importantă, conta munca, pentru că hrănea guri.

Astăzi tu poți alege! Poți schimba viața ta și a altor femei ca tine, poți ajunge acolo unde femeile de pe timpul meu nici n-au visat.

Frumusețea? Bat-o vina! Aia nu-i importantă! Ceea ce contează este ce fel de om ești, ce lași în urmă și cât ajuți. Dumnezeu îți dă atât cât meriți și poți duce. Nici mai mult, nici mai puțin. Tu să dai și celor nevoiași, să-i ajuți pe cei săraci și să spui mereu o vorbă bună. Vorbele sunt ca armele, ai grijă cum le folosești!

Fă ceea ce simți, întotdeauna. Doar ascultându-ți inima, nu vei avea păreri de rău.

Cu mult drag și prețuire,

Străbunica

Capitolul 19

Principesa Elena, România, 15 august 2006

Draga mea Maria,

Acum câteva zile am ajuns în România pentru a sta puțin cu străbunica. M-a durut să te știu tristă, te-am văzut plângând pentru un bărbat și m-am simțit neputincioasă. Când iubești un om, ai vrea să-l poți proteja de tot ce este rău și dureros. Să nu guste din dezamăgiri, tristețe și singurătate. L-ai apăra de greutățile lumii și l-ai ascunde de suferință.

Când iubești, suferi. Mi-ai spus că ești urâtă, că acel băiat nu te place și ești nefericită! Copilă dragă, dacă ai putea bănuși măcar câți bărbați care nu știu să recunoască frumusețea vei întâlni. Dacă ai știi câte dezamăgiri vei înfrunta înainte de a savura din pocalul fericirii, nu te-ai mai consuma și te-ai bucura de tinerețe.

Îți doreai să crești, ca toți copiii. Iar eu îmi doream ca timpul să se oprească în loc, tu să nu te maturizezi, iar eu să nu-mbătrânesc.

Ce-nseamnă a fi femeie? De ce nu te-a ales pe tine? Pentru că nu știe să iubească. Aș fi putut să-ți spun că este suficient să înveți până la douăzeci de ani pentru că este mai important să știi cum se pregătește o ciorbă, cum se calcă o cămașă sau cum se alege hainele pentru a fi băgate la mașina de spălat. Dar am ales să nu o fac și am decis să te învăț cel mai de preț lucru pentru o femeie: arta de a fi femeie.

Vei avea timp destul pentru a încerca rețete noi, pentru a învăța cum se pregătește o tocană sau pentru a gospodări. Rolul meu nu constă în a te transforma într-o femeie de casă: rolul meu este de a te educa frumos. Fii un om bun, încearcă să înveți cât mai mult de la viață. Nu deschide o carte din obligație, fă-o pentru că doar așa poți avea lucruri utile, care te pot ajuta în viață. Citește, educă-te, visează și luptă pentru ceea ce-ți dorești.

N-ai nevoie de un bărbat care să-ți îndeplinească visurile atâta timp cât ești o femeie independentă. Să nu te lași niciodată pe mâna altora: dacă vrei ceva, ridică-te și mergi să iei ceea ce-ți aparține. Momentan trebuie să miroși a parfum, nu a carne prăjită. Tu trebuie să-ți trăiești prezentul, uitând trecutul și luptând pentru viitor. Eu sunt aici pentru a te susține. Să nu te schimbi pentru a face pe plac unuia. Tu consideri că ești un amalgam de defecte, dar pentru cineva însemni tot. Pentru cineva tu ești perfectă. Acel cineva va înțelege că tu ești un om puternic cu suflet plăpând. Dar acel cineva niciodată nu te va iubi mai mult ca mine. Vei avea un soț, o familie și nepoți. Câini, pisici și tot ce vrei. Dar nu acum. Acum este momentul în care trebuie să clădești viitorul de care te vei bucura mai târziu. Acum trebuie să lupti, apoi te vei bucura.

Sentimentele unei femei nu pot fi măsurate pe jumătate. Femeia ori iubește, ori ignoră. Ori iartă, ori urăște. Nouă nu ne plac lucrurile pe jumătate. Ori mă iubești, ori mă lași în pace. Ori mă ierți, ori mă uiți. Ori mă respecti, ori disperi din viața mea.

Pentru o femeie valorile cele mai importante sunt respectul și iubirea. Mulți domni cred că vor ajunge la sufletul amantelor cu bani sau alte bogății: așa vor cumpăra un zâmbet fals, o îmbrățișare rece.

Femeia se îndrăgostește cu sufletul, se sacrifică pentru persoana iubită și luptă împotriva tuturor pentru a obține ce-și dorește. Deseori orbește, se sufocă cu propria iubire, nu se mai satură, realizează că totul depinde de ea, dar nu renunță, nu capitulează. Mai există și femei fără morală și respect, ce se lasă folosite ca un obiect și depind de prezența unui bărbat. Sunt femei și femei așa cum sunt bărbați și bărbați. Jumătatea ta există undeva, trebuie să ai răbdare. Lucrurile frumoase necesită perseverență.

Nu uita că te iubesc!

Cu drag,

Laura

Capitolul 20

Părinții sunt ca niște dascăli, doar că ei lucrează gratis. Ne învață despre sentimente, omenie, perseverență și iubire. De multe ori îi contrazicem, ne simțim rebeli, puternici, de neastâmpărat.

— Tată, eu nu-nțeleg! Asta este treabă de bărbat! Îi spun privindul furioasă și simțindu-mă nedreptățită.

— Cine a spus asta? M-a privit tata, nedumerit.

— Uită-te și tu! Ce-mi trebuie mie să știu treburi bărbățești!? Strig eu, ridicând brațele în aer, fluturând o șurubelniță. Nu există familie perfectă, într-adevăr. Dar ce contează este ca o familie să fie unită.

— Când ești tânăr, ai vrea să-nfrunți lumea întreagă, să pășești în semiîntunericul vieții și să descoperi lucruri noi. Îți faci bagajul și decizi să riști, ca orice tânăr la vârsta ta. Îți saluți părinții în mod superficial pentru că ești prea concentrat asupra viitorului în timp ce ei suferă, știind că vei înfrunța nenumărate greutăți. Printre atâția oameni necunoscuți și locuri noi, vei realiza că cele mai calde priviri nu trebui căutate prin lume pentru că le aveai deja. Vei realiza că nu există loc mai călduros și mai sigur. Acasă este locul unde-s cei dragi, acolo unde nimeni nu te va judeca și toți te vor ajuta când ai nevoie. Viața mi-a arătat că deseori părinții ne cunosc mai bine decât am putea crede.

— O femeie trebuie să știe a le face pe toate!

— Și bărbatul ce mai face?

— El le va face când vei avea nevoie, dar până atunci trebuie să te descurci singură! Trebuie să fii independentă, să nu depinzi de un bărbat! Să faci lucrurile perfect, să nu trebuiască să le iei din nou la mână! N-avem timp pentru migălit de două ori! Fă în așa fel, încât cei care vin în urma ta să spună BRAVO EI, a reușit.

— Bine, explică-mi din nou. M-am așezat în poziția piticului, ca un copil ce urma să primească o nouă lecție de viață. Afară era soare și cald, o superbă zi de vară. Când zilele deveneau mai lungi, telefonul suna degeaba: toți patru stăteam afară, ne povesteam, ne plimbam prin grădina plină cu flori, admiram livada și ne bucuram de soare.

Îmi place vara. De multe ori am încercat să fur razele soarelui dintr-o privire: se spune că nu-ți face bine să-l privești pentru că ai putea să-ți faci rău. Sunt zile în care ador cum razele soarelui îmi ating ușor obrații palizi, parcă-mi încălzesc sufletul cu voie bună și liniște. De multe ori avem nevoie de puțină singurătate pentru a ne asculta gândurile. Alteori, când sufletul îmi este făcut bucăți, prefer să mă așez ca un copil sub ploaie și lacrimile să mi se confunde cu picăturile ploii. Stau, privesc către cer, respir adânc și încerc să-mi iert fiecare greșeală. Trăim și greșim. Este un imperativ al vieții, n-avem de ales. Important este să nu mai repetăm greșeala.

Au fost momente în care am eșuat și n-am reușit să fac ceea ce mi-am propus. Am insistat de mai multe ori, m-am târât printre lacrimi pentru a-mi ajunge scopul și l-am pierdut, acesta alunecându-mi printre degete. M-am simțit umilită, nedreptățită și jignită de soartă. Apoi m-am ridicat și am luptat din nou, am străbătut din nou acele drumuri și am înțeles unde am greșit. Orice căzătură este o lecție de viață: depinde de tine. Fie înveți ceva, fie te enervezi și cedezi. N-ai ce pierde, întotdeauna ai ceva de câștigat. Experiență sau fericire.

În viață trebuie să fii mereu atentă, să asculți și să fii curioasă. Ceea ce astăzi poate părea nefolositor, mâine te va scoate dintr-o problemă. Este bine să știi câte ceva din toate! Să cunoști oameni noi pentru că în viață înveți până la ultima răsufare, mi-a spus tata. L-am privit și am realizat că în timp ce eu mă bucur de plăcerile tinereții, părinții mei îmbătrânesc și la un moment dat îmi voi hrăni sufletul cu aceste amintiri. Părinții nu sunt nemuritori, din păcate. Până la urmă, cum poți crede că omul care ți-a dat viață nu te cunoaște?

Capitolul 21

Pentru fata mea, Maria

Am să-ți scriu ceea ce nu ți-am mai spus vreodată: îmi este teamă de ziua în care vei pleca. Deși rareori ți-am spus, tu meriți ce este mai bun. Nu neapărat pentru că ești fata mea, ci pentru că sunt sigur că te vei transforma într-o femeie frumoasă.

Datoria mea este să te corectez, să te învăț, să te sprijin și să-ți atrag atenția atunci când greșești. Tu să mă ierți dacă de multe ori sunt prea pretențios și nu văd câte lucruri bune faci. Tu să mă ierți dacă nu te-am îmbrățișat prea des, dacă rareori ți-am sărutat fruntea și nu ți-am arătat iubire. Noi, tații, avem un rol extrem de complicat: suntem bărbați, nu ne pricepem la sentimente, dar știm să iubim cu adevărat. Suntem prima iubire din viața unei femei și rolul nostru este să o îndrumăm cât mai bine!

Să nu depinzi de nimeni, să n-accepti compromisuri, să nu trăiești cu un bărbat doar pentru că altfel n-ai ce mânca sau n-ai de ales. Să nu suporti aroganța unui băiat, meriți mult mai mult. Cu riscul de a mă certa cu tine, nu te voi lăsa să fii jignită și nerespectată de un bărbat care spune că te iubește. Îmi doresc să fii iubită frumos, răsfățată și sprijinită. Nimeni nu ne poate apăra sufletul de suferință. Nimeni nu ne poate garanta fericirea. Nu trebuie să te mulțumești cu o iubire banală pentru că tu ești extraordinară! Să-i ierți pe cei care nu te-au iubit atât cât îi iubeai tu pe ei: inimii nu-i poți spune pe cine să iubească.

În viață nu putem alege pe cine iubim, dar putem alege lângă cine rămânem!

Amintește-ți că tu meriți tot ce este mai frumos, meriți o floare, o îmbrățișare, un alint, o surpriză. Mă uit în jur și îmi tremură inima de grijă. Închid ochii și mi te imaginez plângând sau suferind: inima unui tată este mai sensibilă decât poți crede.

Eu astăzi te pot proteja de restul lumii, mâine trebuie să te protejezi singură și te rog să-mi promiți că o vei face.

Te rog să-mi promiți că te vei descurca, că nu vei depinde de nimeni, că îți vei spune punctul de vedere întotdeauna, că nu te vei teme și nu vei fi criticul vieții tale cel mai aprig.

Vreau să știi că viața nu este ușoară, trebuie să alegi, trebuie să pierzi, trebuie să lupți. Totul pare greu, dar crede-mă că întotdeauna soarele se va întoarce, după ploi și furtuni.

Eu te văd cum nu te placi, cum parcă ai schimba ceva la tine, cum crezi că nu ești destul de frumoasă. Mă supără vorbele tale când spui că ai nenumărate defecte.

Bărbatul care îți observă întâi defectele nu-ți va aprecia niciodată calitățile. Vor încerca să te pună la pământ, când se vor teme de tine te vor lovi cu critici nefondate. Să nu cedezi. Să lupți pentru visul tău. Și femeile pot visa, pot ajunge mult mai departe decât noi, bărbații. Pentru că femeile au acel instinct ce nu dă greș.

Bărbații iubesc. Când se îndrăgostesc, aceștia ar face orice pentru femeia îndrăgită. Ei greșesc ulterior, atunci când o au în brațe și iubirea se transformă în certitudine. Să nu fii o certitudine, fii un dubiu! Ține-l în alertă! Să te cucerească în fiecare zi, să-ți ofere motive pentru a rămâne, să știe că mai există bărbați pe această lume și dacă te vrea, trebuie să fie acolo în fiecare zi. Nu ești o păpușă uitată pe un raft, ești o luptătoare și meriți să ai lângă tine un cavaler adevărat! Un domn, că n-ai timp de băieți și prosteală! Tu ai multe de făcut, fata mea! Nu irosi timpul tău lângă oricine, viața este un voiaj mult prea scump pentru a fi risipit lângă oameni nepotriviți. Tu să nu le permiți asta, eu vreau să te văd zâmbind.

Găsește un om care să te facă să râzi, care să îți vorbească respectuos și să aibă încredere în tine. Un om care să te trateze ca pe o doamnă, care să împartă cu tine fiecare succes și să te ajute să crești, să te maturizezi și să înveți lucruri noi. Există! Nu suntem toți cu defecte, câteodată în spatele unui bărbat ce-ți promite puține se ascunde un om care-ți poate dovedi multe.

Găsește un om care se va bucura atunci când te va vedea zâmbind și nu te va trata cu indiferență, nu va țipa la tine și nu îți va reproșa nimic. Îndrăgostește-te de omul care îți va alina slăbiciunile și le va transforma în calități. Un om care te va alege dintr-o mie, care se va trezi în fiecare dimineață cu zâmbetul pe buze și te va surprinde cu optimismul lui.

Un asemenea om există, trebuie să deschizi ochii.

Cu drag și iubire,

primul bărbat din viața ta

18 noiembrie 2012

Dragă Maria,

Bărbații sunt nestatornici, într-adevăr.

Când o femeie face o promisiune, o duce la bun sfârșit, cu siguranță. Să n-ai regrete dacă ai iubit un bărbat, chiar dacă s-a terminat. Să nu crezi că nu vei mai avea parte de iubire: în acest moment, în timp ce tu-ți plângi oful gândindu-te la ce a fost și putea să fie, iar eu îți scriu aceste rânduri, bărbatul potrivit te caută.

Pentru a avea parte de fericire, trebuie să cunoști durerea, dezamăgirea și curajul de a merge mai departe. Înainte de a-ți oferi totul, deseori viața îți ia totul pentru a te pune la încercare. Doar cunoscând tot ce-i rău poți aprecia tot ce-i bun, frumos și încântător.

Fată dragă, hainele de victimă nu-ți vin bine! Fă-o pentru tine, în primul rând! Alege rochia ta preferată, parfumul care îți oferă încredere, poartă pantofii cei mai sexy și trăiește-ți viața așa cum îți place! N-are rost să plângi după oameni sau lucruri pierdute, n-are rost să-ți petreci zilele închisă în cameră, privind un film trist sau mâncând înghețată. Ok, o poți face o zi, cel mult două! Dar apoi trebuie să te ridici!

Fii o doamnă, mergi înainte pe drumul tău și lasă faptele să le amintească ce au avut și ce au pierdut! Da, ești pretențioasă, puțin mofturoasă, supărăcioasă și greu de mulțumit. Tu ești așa, nu depinzi de un bărbat și nu-ți plac regulile impuse de alții. Totuși ești bună de iubit! Cei care au fost lângă tine... știi că ai fost și ești bună de iubit! Știi că nu astăzi, pentru că ești prea ocupată în a-ți clădi viitorul, dar mâine sigur vei avea două brațe ce-ți vor ține de urât în nopțile grele, un om care-ți va da toată atenția și tandrețea de care aveai nevoie. Mâine, nu astăzi: acum trebuie să-ți vezi de drum, să-ți clădești un prezent stabil ca să te poți bucura de viitor spunând: uite, am reușit!

Femeie, fă-l să-i pară rău că te-a pierdut! Cum? Arătându-i cine ești. Nu-ți reproșa și nu-ți îngreuna sufletul, viața merge înainte, fiecare dintre noi își asumă faptele și învață din greșeli. Nu asculta vorbele celor care judecă, tu ocupă-te de viața ta: învață să te iubești, să te respecti și să te ierți.

Femeia, când iubește, iartă de multe ori, justifică și luptă! Dragostea o face puternică și atunci când știe că bărbatul de lângă ea merită, mișcă munții din loc! Dar când pleacă, poți să o cauți, sa-i promiți luna de pe cer și să-i ceri iertare de nenumărate ori, ea nu se va mai întoarce. Femeia oferă tot, dar când pleacă ia tot ce a oferit!

Fii pretențioasă, nu te mulțumi cu puțin, tu știi că meriți mai mult!

Nu uita că te iubesc.

Cea mai bună prietenă,

mama

13 august 2013

Scumpă și iubită Maria,

Astăzi sufletu-mi este obosit și foarte sensibil. Deseori mi se întâmplă să mă gândesc la lucruri sau la oameni pierduți pe drumul vieții. Deseori petrec ore în șir gândindu-mă că poate anumite dezamăgiri m-au făcut să am mai puțină încredere în oameni, să nu mai ascult cuvinte sau răutăți fără sens. Întotdeauna am interiorizat fiecare cuvânt și mi-am făcut rău fără a-mi păsa de mine însămi.

Câteodată se mai întâmplă să ai nevoie de o clipă de singurătate, să stai de vorbă cu tine, să-ți ascuți îndoielile, să pricepi dacă ești pe drumul cel bun și dacă este bine să continui să visezi.

Se mai întâmplă să crezi că visezi imposibilul și te întrebi dacă într-adevăr ai luptat îndeajuns, dacă meriți să ți se îndeplinească acest vis, deși deseori ai greșit, n-ai iertat destul, n-ai ascultat prea mult sau, pur și simplu, n-ai fost destul de răbdătoare.

Vine un moment în care ajungi să-ți critici caracterul, dar realizezi că prezentul este oglinda trecutului; realizezi că o floare devine mai puternică după ploaie, că blândețea se pierde după nenumărate lovituri, că optimismul devine o armă cu care poți lupta împotriva celorlalți.

„Prea” frumos. „Prea” perfect. „Prea” bine. Deseori, acel „prea” aduce doar vești rele.

Draga mea, singurul om în care poți avea încredere absolută ești tu.

Eu? M-am zbatut, mi-a păsat, am plâns, am plecat, m-am întors, am așteptat și brusc n-am mai simțit nimic. Pentru că așa se întâmplă când oferi și nu primești. Apoi am învățat să iubesc din nou. Bărbații nu știu câte poate face o femeie îndrăgostită! Uită că suntem făcute din sentimente, pasiune și tandrețe. Avem nevoie de iubire și susținere. Apoi am putea mișca munții din loc!

Mi s-a spus că este bine să nu te îndrăgostești, că vei cunoaște suferință, dezamăgiri și probleme.

Mi s-a spus că este bine să îți vezi de drum: m-am oprit deseori, am încercat să ajut, să ascult problemele celorlalți și am uitat de visurile mele.

Mi s-a spus că oamenii nu merită lacrimile tale: am plâns nopți întregi, am plâns din cauza amintirilor, am plâns din cauza speranțelor, am plâns pentru că am iubit.

Mi s-a spus că sunt frumoasă: mi-a trebuit ceva timp pentru a înțelege că sunt un om complicat, dar frumos, că lumea te judecă după aspect pentru că așa este mai simplu și mai ușor. Rănile s-au vindecat încet și astăzi pe sufletul meu descopăr câteva cicatrici. Îmi este bine astăzi, ieri a fost mai greu. Bărbații din prezentul unei femei nu pot cotrobăi prin trecutul ei: inima unei femei ascunde nenumărate secrete, sentimente strivite și pasiuni încă nestinse. Un bărbat, când te iubește, îți respectă trecutul! El nu era acolo când tu plângeai pentru un ticălos, când tu te simțeai

a nimănui, deși voiai să lupți oricum pentru că îți doreai să crezi într-o relație în care te străduiai doar tu.

Mi s-a spus că trebuie să ai răbdare: probabil am uitat deseori această regulă, am pretins, am strigat, m-am zbatut și nu m-am lăsat până n-am obținut ce mi-am propus.

Copila mea, viața este o carte ce merită să fie citită trăind fiecare filă.

Tocmai când decizi să te ridici, să încerci din nou, când îți convingi sufletul că poate merită să riști, vine cineva și îți distruge tot ce ai vrut să construiești. Trece prin viața ta ca o furtună de vară: scurtă, rece, furioasă. Nu îți oferă alegeri, doar consecințe. Trebuie să te ridici, să strângi cioburi și dezamăgiri și să pleci mai departe.

Vin zile petrecute în casă, pe o canapea, în fața televizorului mut și inutil. Vin zile în care vei plânge fără întrerupere, vei căuta motive și scuze, vei imagina răzbunare și iertare. Vin zile grele. Nu-ți fă griji. Viața merge înainte. Nu-ți fă griji. Mai există oameni frumoși. Oamenii rănesc. Oamenii vorbesc prea mult. Oamenii promit lucruri imposibile. La un moment dat, ne dăm seama că promisiunile sunt doar cuvinte fără sens, nimic mai mult.

Ador oamenii modești, simpli, timizi și liniștiți. Mă refer la acei oameni care au întotdeauna un mulțumesc în buzunar, la acei oameni care emană frumusețe printr-o privire, la acei oameni care se mulțumesc cu puțin. Cât îi îndrăgesc. Pentru că nu vor exces, vor lucruri mărunte. Pentru că nu vor tot, vor atât cât se poate. Pentru că nu vor să pară perfecți, deși mie mi se par extraordinari.

Aceste persoane se bucură de ce au primit de la Dumnezeu, nu trag cu ochiul spre grădina vecinului: își trăiesc viața așa cum pot ei mai bine, cu pioșenie și modestie.

Descopăr bunătatea unui om doar privindu-l în ochi. Îi dau o picătură, el îmi oferă oceanul. Îl ajut, el îmi mulțumește cu un zâmbet euforic, sincer.

Aceste persoane mă fac să cred că mai există omenie; mă fac să cred că nu există doar răutate, invidie și amărăciune.

Îmi doresc să-ntâlnești doar oameni buni, ca niște flori. Te vei împiedica în oameni răi, ca niște măracini se vor încolăci la picioarele tale pentru a-ți pune piedică: nu ceda, eliberează-te și fii un om bun. Iartă-i și, dacă nu reușești, uită-i. Indiferența doare mult mai mult!

Te iubesc!

Cea mai bună prietenă, mama!

PS: Nu uita să te iubești, cu tot cu defecte și greșeli!

Principesa Elena, România, 16 mai 2013

Dragă Maria,

Astăzi ești o femeie firavă într-o lume hapsână, disperată după tot ce-i superficial și trist. Pe vremea mea nu era așa. Pe atunci oamenii erau simpli și modești, n-aveau multe așteptări și nu cunoșteau dezamăgirea.

Femeia trebuie să fie înțeleaptă. Ține minte că bărbatul trebuie convins cu vorba bună, chiar și atunci când nu-i de acord. Noi, femeile, știm mai bine ce-i de făcut! Ne pricepem la sentimente, avem frica lui Dumnezeu, îngrijim de casă și de copii. Ducem pe umerii noștri cea mai grea povară! Tare mi-am dorit să fiu haiduc, să fiu flăcău, să plec de capul meu fără a mă gândi la copii, nepoți sau păsări de hrănit. Am avut o ogradă plină cu animale, pe vremea mea însemna bogăție, pentru că aveai ce pune pe masă. Astăzi nu știu ce mai înseamnă: care-i bogăția?

Ne plimbam cu căruța, dimineața la patru ne urcam într-un camion și ne-ntorceam abia seara de la câmp. Hectare întregi, abia mai vedeam sfârșitul rândului. Săpam o mică groapă și acolo stătea ascuns bidonul meu cu apă. Cât să apere și pământul? Aplecată, sămânță după sămânță, sapă după sapă, nu ridicam privirea. Mâinile îmi erau înțepate, umflate, bătătorite și gându-mi era la copiii mei lăsați acasă. O femeie ar trebui să aibă timp pentru a sta cu copiii ei! Atunci nu se putea, femeia trebuia să muncească, adesea de două ori mai mult. Femeia muncește de când se știe, fără pauză. Probabil nici n-aș ști ce să fac cu odihna dacă aș primi-o de la cineva. După un rând terminat, dus și întors, setea mă făcea să-mi pierd echilibrul. Hainele îmi erau lipite de piele, de suflet, de viață. N-aveai d-ales, de carte n-avusesem parte. Mămica și tăticul n-aveau bani, dar aveau pământuri: este vorba de familie, de tradiții, de onoare.

Ce-i onoarea? Oare mai există astăzi? Vă aștept la poartă și vă văd venind cu mașini ce par niște monștri, ca în filmele de la televizor. Uneori mă ia dorul și încerc să vă sun cu acea cutie mică ce o chemați telefon: eu nu-nțeleg cum de se poate ajunge la voi în doar câteva clipe.

Pe vremea mea, așteptam scrisori. Câteodată timpul parcă nu trecea și credeai că aștepti degeaba.

Astăzi, Maria, trăiești într-o lume diferită. Femeia poate și are dreptul la libertate. Ea trebuie să pretindă această egalitate, să lupte pentru a o păstra, alături de alte femei. Să nu fie răutate, invidie și minciună. Tu să nu vrei răul nimănui, să ai frică de Dumnezeu și să lași totul în mâinile Lui.

Mai dă-l încolo de trecut! Tot ce ai trăit cu un bărbat, momentele grele, dezamăgirile, lacrimile și tot ce ți-a făcut rău ascunde-le în ziua de ieri și închide ușa! Lasă-te iubită, bucură-te de ziua de azi, mergi înainte! Ai luptat destul? Atunci este suficient. Pentru un viitor mai frumos, trebuie să-ți trăiești prezentul fără a-l compara cu trecutul. Ziua de ieri este o învățătură de minte! Dacă te-a rănit, plângi cât vrei, dar apoi ridică-te! Dacă i-ai greșit, iartă-te! Nu există om perfect! Nu-ți

reproșa fapte, de multe ori facem alegeri greșite și este normal, suntem oameni! Nu compara bărbatul care te caută astăzi cu cel care te-a sărutat ieri: fiecare om merită o șansă, lasă-l să-ncerce! Iartă-ți greșelile, doar așa poți merge înainte! Dacă vă iubiți, luptați pentru ceea ce ați clădit. Dar amintește-ți: când un bărbat ajunge să nu te mai respecte sau tu ajungi să-l disprețuiești, luptă împotriva morilor de vânt.

Să ai parte de multă fericire, sănătate și să te păzească Dumnezeu! Să trăiești!

Fruntea sus, că ești femeie!

Străbunica Elena

Hai să schimbăm rolurile.
Astăzi tu gătești, eu merg la muncă.
Astăzi tu ștergi praful, eu mă plimb cu mașina.
Astăzi tu-mi spui că mă iubești, eu îți răspund târziu că te iubesc, deși nu-ți spun des.
Astăzi tu porți șort, eu port șort.
Astăzi tu accepți, eu iau decizii
Astăzi tu plângi, eu îți spun că plângi degeaba.
Astăzi tu vrei să mă îmbrățișezi, eu îți spun că trebuie să plec.
Astăzi tu mă întrebi cine a sunat, eu îți spun că era un număr privat.
Astăzi tu esti femeia, eu sunt bărbatul.
Astăzi tu vrei mai mult, eu îți spun că n-am cum să mă fac de râs în fața prietenilor.
Astăzi tu vrei să ieși, dar nu poți, eu vreau să ies și o voi face.
Astăzi tu vrei să stăm împreună, eu îți spun că am nevoie de spațiul meu pentru a respira.

A fost un joc, oare ți-a plăcut?
Doar așa vei înțelege peste câte trece femeia pe care o iubești.

Capitolul 25

Mă simt obosită, dar fericită. Simt două mâini ce-mi ating fața: mama. Cât este de frumoasă!

— Bună dimineța! Văd că ai avut o noapte lungă! Și îmi face cu ochiul! Peste două zile trebuie să plecăm, vrei să mergem undeva anume?

În urmă cu câteva zile fusesem prin sat cu Cristina, să ne facem poze prin rapiță. Am găsit un colț frumos și ne-am distrat cu aparatul de fotografiat. Am cumpărat înghețată și ne-am amintit de copilărie. Nu ne mai văzusem de o bună perioadă, dar mamele noastre sunt prietene de când eram copile, așa că noi pur și simplu... le-am urmat exemplul! Satul era plin de oameni frumoși, toți se cunoșteau între ei.

— A cui a fost ideea? am privit-o pe mama și am zâmbit.

— Nu știu. Pur și simplu am vrut să-ți lăsăm o amintire. Să-ți oferim susținere în momentele grele, să știi că nu ești singură!

— A fost atât de emoționant! Nici nu-ți dai seama. O privesc cu lacrimi în ochi. Ați făcut asemenea gest pentru mine... eu... eu nu știu ce să spun!

Se aud pașii străbunicii. Da, era o fire extrem de curioasă! Străbunicul râdea de ea când se văita că toate vecinele au bancă, iar ea trebuie să se uite de peste gard.

— Leano, păi în loc să stai la pândă pe la garduri, mai bine fă treabă prin casă! Râdeam copios de felul în care se tachinau, mai ales că străbunicul era glumeț din cale afară și străbunica Elena era extrem de supărăcioasă câteodată. Închid ochii și îmi amintesc privirea-i blândă, în timp ce-și făcea barba, iar eu mă jucam cu spuma, mânjindu-mi obrazii, imitându-l în fața oglinzii.

— Se aud pași greoi și un oftat de suflet tânăr blocat într-un corp mult prea bătrân.

— Ai văzut ce surpriză ți-am făcut? spune străbunica zâmbind. Se așază lângă mine și se uită direct în ochii mei. Îndepărtează-te de oamenii care te fac să suferi și să plângi, stai cât mai departe de cei invidioși și meschini. Nu pierde vremea lângă oameni care nu te merită. M-ai înțelese?!

— Lasă, că știe și ea, zice mama. Noi te iubim, să nu uiți! Fii sinceră, spune ceea ce gândești și, oriunde ai ajunge în viață, să nu uiți de unde ai plecat. Poți fi sus și dintr-o dată poți pica. Lasă o amintire frumoasă despre tine sau cel puțin încearcă. Păstrează în suflet oameni, ajută cum și când poți, iartă-i pe cei care ți-au greșit.

Mă ridic și-ncep să mă joc cu părul străbunicii. Deși este din ce în ce mai rar, atunci când îl ating pare fin ca mătasea. Pieptănul îl ține strâns sub batic parcă i-ar ascunde cel mai mare secret: senzualitatea. Îi desprind părul și o privesc atent: este superbă. Nu există femeie urată! Există bărbați care nu știu să aprecieze frumusețea unei femei! Asemănarea dintre mama și străbunica este izbitoare.

— Maria, tu să fii o femeie demnă, ce nu se lasă călcată în picioare! Să lupți, să înveți, să ai un loc

demuncă și să nu depinzi de un bărbat, ne-am înțeles? Ia-ți un bărbat cu care poți face treabă, un om care să te iubească pentru ceea ce ești!

Dinții pieptănului despart firele argintii, mult prea firave, ce se-ntind pe spatele ei prăpădit după o muncă de-o viață.

— Leano, ce-ai îmbătrânit! zice mama râzând. O privesc și realizez că-i datorez tot ceea ce sunt astăzi. Dacă aș putea, aș păstra-o lângă mine pentru totdeauna, dar soarta nu mă lasă. Timpul trece, venim pe lume, creștem, învățăm și când știm secretele vieții, plecăm.

— Laura, vei ajunge și tu bătrână ca mine! Spune străbunica, strângând din buze.

— Sunteți minunate! Să știți că într-o zi voi scrie o carte despre voi! zic mândră. Promit!

— Ohohoho, carte despre noi? Despre o babă de la țară și una de la oraș? se ascunde, râzând.

— Eu nu-s babă! zice mama. Eu sunt femeie! Vârsta este doar un număr!

— Exact! Așa să fie titlul cărții! Le îmbrățișez și le pup obrazii.

— Vrei să te certe toți bărbații?!?! exclamă străbunica, așezându-și basmaua.

— Și va apărea în toate librăriile! Toate femeile vor ști despre voi și vor învăța să se iubească, să se respecte și să fie ambițioase! Vă iubesc!

Pentru o clipă, se lasă liniștea și apoi un cor de râsete umple camera.

Dacă vrei, visele și promisiunile pot deveni realitate.

SFÂRȘIT

Îndemn pentru bărbatul din viața ta

Stimate domn, nu este ușor să iubești o femeie. Atunci când vii pe lume, nu primești o carte în dar în care să ți se explice ce-nseamnă iubirea. Când ajungi la o anumită vârstă, nu mai ai chef de femei ce pierd vremea pe la cafele sau prin cluburi, nu mai fugi dimineața din paturile necunoscutelor și nu mai ai chef de femeile cărora nu le răspunzi. La o anumită vârstă, nu mai contează aspectul fizic al unei femei, ci valorile, idealurile și felul ei de a fi. Două buze de silicon, sprâncene mult prea mari, unghii vulgare și corp perfect nu înseamnă a fi femeie. Stimate domn, la un moment dat simți nevoia de a iubi o femeie puternică, independentă și care să-ți țină piept.

Vine un moment în care nu mai ai răbdare cu femeile care se emoționează mai mult atunci când primesc un parfum decât atunci când sunt sărutate. La un moment dat, nu mai vrei să fugi din patul unei femei, vrei să rămâi acolo în fiecare dimineață, să petreci noaptea cu ea, să-i privești chipul dimineața și să-i asculți gândurile.

Există femei și femei. Întâlnești ceea ce ești și meriți.

Dacă vrei o femeie pentru o noapte, să nu pretinzi iubire pentru totdeauna. Dacă vrei o femeie pentru o viață, trebuie să o iubești în fiecare zi, din ce în ce mai mult. Să fiți doi, să râdeți împreună, să glumiți, să învățați lucruri noi. Pentru a avea un viitor frumos, în doi, asta este linia de plecare: în fiecare zi iubirea trebuie hrănită cu vorbe frumoase, fapte sincere și atenții. Din partea ta și din partea ei. Dacă vrei să dureze, trebuie să fiți acolo unul pentru celălalt.

Femeia nu este jucăria ce te așteaptă seară de seară și-ți ascultă scuzele și promisiunile fără a clipi. Nu, tu nu ești singurul bărbat pe lume! Nu, femeia de lângă tine nu te va aștepta pentru totdeauna. Îți va atrage atenția, va încerca să lupte pentru voi și atunci, omule, totul depinde de tine. Degeaba o iubești noaptea, dacă ziua uiți de ea. Degeaba îi promiți gesturi dulci, dacă nu-ți vine să o surprinzi cu o floare, un mesaj de bună dimineața sau un sărut pe frunte!

La un moment dat, femeia de lângă tine va căuta ceea ce nu ai tu sau, mai mult, în brațele altcuiva! Tu să nu o judeci, să nu o critici pentru că în timp ce ea te iubea, tu pierdeai vremea pe altundeva! Te credeai puternic și o considerai o certitudine, parcă n-ar fi existat și alți bărbați pe lume. Dacă nu știi cum să o iubești, într-o zi altul o va lua de lângă tine și-ți va mulțumi, pentru că acea femeie îl va face fericit! Atunci, omule, să-ți pară rău pentru că acel zâmbet de pe buzele ei și acea sclipire în ochii ei nu ți se datorează! Iubește-o acum, omule, altfel, într-o zi, cineva o va lua de lângă tine! Iubește-o frumos, ai grijă de sufletul ei și încearcă să fii motivul ei de fericire!

Fă diferența și iubește-o cu adevărat. Lasă vorbele, concentrează-te asupra faptelor și oferă-i libertate. Ea se va întoarce la tine în fiecare zi, știind că-n brațele tale găsește iubire și susținere și niciodată nu va fi rănită.

Să-i săruți fruntea înainte de a pleca la muncă. Să-i mângâi obrazul. Să o asculți atunci când este supărată. Să știi cum să o calmezi. Să-i oferi libertate atunci când are nevoie. Să pretinzi atât cât oferi. Nimic mai mult. Asta înseamnă să iubești o femeie! Să cunoști fiecare aluniță de pe trupul ei.

Să știi care-i sunt rănilile și să nu le atingi. Să nu-i judeci trecutul, să nu-i frângi aripile și să o lași să viseze. Să te bucuri atunci când o vezi intrând pe ușă. Să adori zâmbetul ei atunci când primește un buchet de flori. Asta înseamnă să iubești. Micile gesturi fac diferența: o mare iubire se clădește cu pași mici.

Ai iubit vreodată o femeie adevărată? Ea știe să-și rezolve singură problemele. Nu se va îndrăgosti de tine doar pentru că-i este frică de singurătate; nu va dormi lângă tine pentru că-i plac cadourile scumpe. Nu. Ea nu caută un bărbat care să muncească pentru ea. Nu se lasă controlată. Ea caută un om lângă care poate avea parte de fericire și momente de neuitat.

Iubește-o diferit. Iubește-o prin fapte. Arată-i că nu ești ca restul, că nu te interesează doar sexul. Când iubești, lupti. De vrei aventuri de o noapte, vei întâlni femeile care ți se potrivesc. Dacă vrei o doamnă care să meargă la braț cu tine, trebuie să înveți cum să iubești o doamnă!

Ce este atât de greu, de ce nu înțelegi că ea are nevoie de un om care să-i aline durerea, să-i ofere mai multă încredere? Un adevărat domn, care să știe cum și cât să vorbească, să nu o sufoce cu atâtea întrebări, să o facă să râdă atunci când lacrimile se adună în ochii ei misterioși. Femeia de lângă tine este un mister, o surpriză. Învață să-i vorbești frumos, fără să ridici vocea, altfel va pleca. Învață să o înțelegi, să știi când are nevoie de o îmbrățișare și când are nevoie de puțină liniște și singurătate. Amintește-ți că Ea vrea să se simtă protejată, frumoasă și unică. Dacă o iubești, fă-o fericită. Cu cât țipi mai tare, cu atât ea se va îndepărta. Cu cât te enervezi mai mult, cu atât ea va înțelege că în momentele grele nu o vei susține. Cu cât îi reproșezi mai multe, cu atât ea va face orice pentru a se descurca singură.

Mergi la ea și surprinde-o! Iubește-o în fiecare moment! Fă-o fericită!

Dacă vrei să-i faci un cadou, oferă-i dragoste, respect și susținere. Dacă o iubești cu adevărat, arată-i cât este de importantă prin tandrețe, răbdare, îmbrățișări și momente în doi. Bijuteriile sunt ușor de cumpărat, este mult mai greu să o surprinzi cu mici gesturi, să o cucerești zi de zi și să ai timp pentru ea.

Când rănești o femeie, fără să-ți dai seama, îi amintești că merită mai mult. Nu subestima femeia! Este mai puternică decât crezi. Femeia înseamnă ambiție.

Omule, știi ce te deosebește de restul bărbaților? Capacitatea de a iubi femeia de lângă tine. Pentru un domn adevărat, tot ce contează este fericirea femeii iubite.

Când o femeie zâmbeste,
să te bucuri, să te mândrești cu lumina
ochilor ei,
să o strângi la piept, să te simți fericit și
norocos.

Când o femeie zâmbeste,
înseamnă că i-ai mângâiat sufletul, ai făcut-o
să zboare și, prin mici gesturi, ai ajuns la
sufletul ei.

Când o femeie zâmbeste,
sufletul îi explodează, în ochii ei te poți
scâlda, îi poți cere tot ce vrei, atâta timp cât
o faci fericită, o respecti, o ascuți și o sorjini,
indiferent de situație.

Când o femeie plânge,
strânge-o în brațe, amintește-i cât este de
frumoasă, spune-i că nimeni și nimic nu
te va face să o iubești mai puțin. Fă-o să
zâmbescă din nou, să uite de gândurile
negre, spune-i că ai nevoie de optismul și
simplitatea ei.
Demonstrează-i că este jumătatea ta, sterge-i
lacrima și nu te supăra pe ea. O femeie
plânge când iubește, când îi este dor, când
se simte mult prea complicată, când lucrurile
merg prost sau când grijile parcă o sufocă.

Promisiunile nu au rost dacă o lași singură
atunci când plânge.

Când o femeie tace ...
să stai lângă ea și să-i vorbești,
pentru că altfel vocea ta va dispărea printre
atâtea griji și complexe.
Să o iei în brațe, să nu începi să strigi, să nu o
acuzi fără motive,
să nu o alungi, să o strângi la pieptul tău, să-i
șoptești că orice problemă se va rezolva,
să-i mângâi fruntea și sufletul, să-i săruți
buzele
și dacă îți va cere să pleci, tu să mai stai,
contează atât de mult pentru ea.

Eleganță

Îngrijește-te, dar nu o face de dragul altora sau pentru a atrage privirile bărbaților! Fă-o pentru tine! Apoi ocupă-te și de atitudine, citește pentru a învăța lucruri noi, zâmbește des și educă-te frumos.

Deosebește-te de ceilalți! Cum? Fii tu însăși! Așa, cu bune și cu rele. Iubește-te atât de mult încât să nu renunți la demnitate! Fii eroina vieții tale!

Frumusețea este trecătoare. Degeaba ai buze perfecte, dacă vorbești ca la piață. Degeaba porți tocuri înalte, dacă ai standarde joase! Trebuie să arăți bine și să gândești la fel!

Așadar, fă-te frumoasă pentru tine, nu pentru a da pe spate un bărbat! Luptă pentru visurile tale!

Frumusețea atrage privirile bărbaților, în timp ce sufletul atrage respectul și iubirea acestora.

Unicitate

Îmi iubesc defectele, ridurile și vergeturile pentru că fac din mine o femeie și mă deosebesc de restul, povestesc istoria vieții mele. Nu sunt perfectă, dar iubesc ceea ce sunt astăzi. Nu mă voi schimba pentru tine sau pentru oricine altcineva, eu sunt stăpâna vieții mele și întotdeauna voi face ceea ce simt! Mi-a trebuit timp și ambiție pentru a ajunge aici!

Speranță

Când simt că nu mai pot, privesc în jurul meu, văd câte am obținut până acum și realizez că totul depinde de mine. Astăzi sunt puternică, deși sufletul îmi este obosit, merg înainte cu fruntea sus și nu capitulez.

Cine a spus că femeile sunt perfecte? Mai greșim și noi, într-adevăr. Dar de cele mai multe ori suntem cele care au de suferit, părăsite sau înșelate. Nu suntem perfecte, dar ceea ce contează este că învățăm din greșeli și mergem înainte.

Uimire

Dragostea revine în viața ta
atunci când te aștepti mai puțin.
Între timp, bucură-te de viață,
de oamenii dragi și importanți din viața ta,
pentru că viața este un sejur
cu bilet mult prea scump
pentru a nu fi trăit din plin.

Neliniște

Are momente în care pare copilăroasă, mofuroasă, supărăcioasă și nehotărâtă. Pusă în fața greutăților, se transformă într-o luptătoare fără frică, pregătită să înfrunte orice fără a depinde de ceilalți.

O deosebești dintre celelalte, are întotdeauna zâmbetul pe buze și ascultă doar glume inteligente. Nu îi plac lingușitorii, nu caută complimente gratuite. Nu își dorește atenția tuturor, își dorește atenția omului pe care îl iubește. Nu caută un bărbat care să o întrețină, ea mai crede în iubire adevărată. E diferită de celelalte, se bucură pentru gesturile mici, te pierzi în ochii ei atunci când plânge pentru că, deși pare întotdeauna puternică, ea este fragilă.

Trecut

De ce mi-e dor? De mine, când iubeam cu adevărat.

De copilărie și de clipele în care mă bucuram de viață fără prea multe griji; nu-mi băteam capul cu atâtea probleme și cuvintele unora parcă nu-mi doborau sufletul. Nu aveam așteptări, deci nu cunoșteam sensul cuvântului dezamăgire. Nu aveam pretenții, ce bine era!

Îmi este dor să mă pot arunca în brațele mamei mele și să fie bine.

Astăzi, nu mai este așa, sunt departe și totul depinde de mine.

Fericire

Decât să sufăr... prefer să fiu singură, pretențioasă, dar fericită!

M-am chinuit să ajung aici, m-am ridicat de nenumărate ori și am petrecut prea multe nopți plângând. Nu-mi pot permite ca un bărbat oarecare să vină, să distrugă totul, ca apoi să mă lase cu visurile făcute țandări. Nu am timp de pierdut, zi de zi, mi-am clădit speranțe și lupt pentru mai bine, să ajung acolo unde mi-am dorit.

Nu sunt egoistă, dar viața m-a învățat să pretind din ce în ce mai mult! Când vine vorba de bărbați, pășesc lent și cu grijă. Nu-mi deschid sufletul în fața oricui, în patul meu ajung doar bărbații adevărați, cei care nu se mai prostesc și știu a-și iubi femeia!

Poți să zici că sunt arogantă, dar eu cu proștii nu am ce discuta! Caut bărbatul care, înainte de a-mi privi în decolteu, îmi citește-n suflet

Echilibru

Eu nu am depins și nu voi depinde de un bărbat.

Din acest motiv mă chinui și îmi asum responsabilitățile: dacă îmi doresc ceva, îmi cumpăr.

Dacă vreau să ajung undeva, lupt și insist.

Am învățat că în viață trebuie să lupți, altfel fericirea nu pică din cer: deseori trebuie să rabzi și să nu capitulezi.

Dacă nu mă simt iubită, voi pleca.

Mister

Ea plânge o zi, apoi se ridică. Mai puternică, mai hotărât. Ca o furtună, reușește să treacă peste tot ce a fost distrus, ca și cum nu i-ar păsa, deși nimeni nu știe că în adâncul sufletului ea a obosit. O întrebi dacă este bine: își ascunde lacrimile și spune „sunt bine” lovindu-te cu un zâmbet.

Eleganță

Sânii, ochii, buzele sau șoldurile atrag!

Dar știi ce te face mai sexy și mai specială?

Mintea, felul în care gândești și atitudinea.

Acestea sunt ingredientele principale pentru a atrage un bărbat demn să-ți stea alături.

Așadar, educă-te, îmbunătățește omul care ești astăzi, păstrând unicitatea și frumusețea femeiască.

Până atunci, iubește-te atât de mult, încât să te ferești de suferință.

Invincibilă

Dacă astăzi sunt pretențioasă, greu de învins și ambițioasă, este pentru că în trecut cineva m-a rănit.

Am ajuns la un punct în care îmi doresc să fiu iubită pentru ceea ce sunt. Nu vreau să pierd timpul și nici nu voi renunța la demnitate de dragul unui bărbat.

Mama nu a crescut o victimă, ci o eroină.

Și dacă mă vait câteodată, este pentru că gândesc cu voce tare și doar așa mă pot descărca, nu pentru că aș vrea ca cineva să-mi rezolve problemele.

Nu-mi pot permite să sufăr din nou

și nici nu merită.

Bună. Voiam să-ți spun că...

ÎN ZIUA ÎN CARE TE-AM PIERDUT,
DE FAPT AM RENĂSCUT.

Femeia iartă, dar nu uită.
Probabil, trece cu vederea multe lucruri, oferă nenumărate șanse și suferă din cauza oamenilor care nu o merită.
Femeia interiorizează totul.
Când suferă și nu mai poate rezista, pleacă!
Plânge, apoi se ridică, mai puternică decât ai fi crezut vreodată!

Știi când a devenit puternică? După ce sufletul i-a fost călcat în picioare.
A petrecut nopți nedormite, a plâns atât de mult încât sufletul parcă se uscăse. Atunci rănilor s-au deschis, iar ea a învățat să reziste durerii. Și-a șters lacrimile și a înfruntat viața! Și-a asumat fiecare greșală și a început din nou! Atunci a devenit o femeie puternică, fără să-și dea seama.
Puțini știu că în spatele unui zâmbet se ascund multe lacrimi și dezamăgiri.
Puțini știu că femeia puternică, odinioară, a fost naivă, că ar putea iubi la maxim...
dacă acel cineva ar aprecia iubirea și puterea ei de a învinge totul!

Nu vreau să-ți spun „Adio”

Mă întind pe iarba verde ce pare un covor moale și lucios. Părul se pierde printre florile mici și pământul rece îmi atinge pielea. În acea poziție, mă simt aproape de cer: albastrul parcă mă orbește și razele soarelui îmi ating lacrimile ce se scurg pe obraji. Respir adânc. În jurul meu se aud rândunelele. Închid ochii din dorința de a mă ascunde de realitate.

— Te-aș ruga să rămâi pentru totdeauna! Dacă aș putea...

— Maria, sufletul îmi este obosit. Picioarele abia mă mai țin, ochii îmi plâng de dor și bătrânețe, mâinile nu mai au putere. Aceasta ne este soarta.

— Uite! Mai ții mine când v-am promis că voi scrie o carte! Am reușit! Privește! Este despre noi! N-am apucat să o văd în mâinile tale și asta îmi sfâșie sufletul! De ce n-ai avut răbdare? De ce nu ai așteptat? N-am vrut să-ți spun nimic, îmi doream să fie o surpriză...

— Voi trăi prin fiecare cititoare a cărții! Voi avea grijă de voi, pentru că iubirea înseamnă să ai grijă de oamenii importanți din viața ta, oriunde te-ai afla.

Mă trezesc brusc, plângând. Un sentiment de vinovăție îmi inundă sufletul, lacrimile se scurg și un nod în gât îmi blochează glasul. Strâng cu putere manuscrisul și ridic privirea către cer. Promisiunea urma să devină realitate.

Într-o zi de mai, fără prea mult chin și zgomot, străbunica Elena a trecut în lumea celor drepti. Mi-am strâns mama în brațe și am plâns. Ne-am dori ca oamenii cu adevărat importanți din viața noastră, să rămână alături de noi pentru întreaga viață. Iubește-ți părinții, bunicii, străbunicii și oamenii de suflet pentru că nimeni și nimic nu-i pentru totdeauna. Va veni o zi în care vei avea păreri de rău și îți vei reproșa faptul că n-ai petrecut suficient timp cu ei.

Această carte este dedicată familiei mele, în special străbunicilor și celor care mă iubesc. Mulțumesc mamei mele pentru că m-a crescut cu iubire și răbdare, că m-a iertat atunci când i-am greșit și că a renunțat la o bună parte din tinerețe pentru a mă crește. Tot ce-i frumos în mine, îi datorez ei. Mulțumesc surorii mele pentru răbdare, sfaturi și susținere. Mulțumesc tatălui meu, pentru că m-a învățat să fiu ambițioasă. Mulțumesc prietenilor, care m-au susținut și m-au ajutat la greu, în special prietenei mele de suflet, Angela. Mulțumesc celor care mi-au fost alături și m-au susținut necondiționat.

Mulțumesc cititoarelor blogului și ale paginii *Eu Sunt Femeie*. Fără voi n-aș fi reușit. Mulțumesc pentru încredere, susținere și pentru mesajele frumoase trimise în toți acești ani. Vă port în suflet. Fiți iubite, fericite și respectate.